BANU AVAR

Hangi Dünya Düzeni?

Remzi Kitabevi

BANU AVAR

HANGİ DÜNYA DÜZENİ?

Remzi Kitabevi

HANGİ DÜNYA DÜZENİ? / Banu Avar

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Hadiye Yılmaz
Kapak: Emrah Apaydın

ISBN 978-975-14-1365-9

BİRİNCİ BASIM: Kasım 2009

Kitabın basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 20 90
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

İçindekiler

OKURA İLK SÖZ, 9

OKURA İKİNCİ SÖZ, 15

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE AMERİKAN RÜYASI, 19

Barack mı Hüseyin mi?, 20; Amerika'nın İlk 'Yahudi' Başkanı, 21; Başkan'ın Adamları, 23; Hedef Türkiye, 25; "Dünyayı Bankerler Yönetmeli!", 25; McCarthy Dönemi: Korku İmparatorluğu, 27; Muhbir Ol Kurtul!, 29; Eğlence, Yarışma, Dedikodu ve Futbol, 30

NATO'DA 57 YILIMIZ!, 35

NATO = ABD'nin Ordusu, 36; Avrasya Kutbu, 37; Yeni Dünya Yalta'da Doğdu, 38; Yalan Kampanyası, 39; "Türkiye Ortadoğu'da Bekçimizdir!", 40 "Türklerin İşbirliği Harika!", 41; Kore'de Ödenen Bedel!, 42; Amerika Türkiye'ye Üslendi, 44; "Yeni Osmanlıcılık" ve Stratfor Haritası, 47; Amerika'yı Türklere Sevdirme Oyunu, 48; Kontrollü Karşıtlık!, 49

CIA VE DARBELER, 55

Şablon Aynı!, 56; "Dünyanın En Büyük Gizli Servisi", 58; Bilgiyi Pisletmek!, 58; Lumumba'nın Kaderi, 60; Kanlı Operasyonlar, 61; CIA ve Eroin, 65; "Kemalist Değerlerin Aşağı Çekilmesi", 66

SEVR'DEN BOP'A TÜRKİYE!, 71

Amerika'nın Temel Hedefi, 73; "Bir Kurtlar Sofrasıydı Avrupa ve Sofrada Ortadoğu Vardı...", 74; Batı'nın Kartları: Kürtler ve Ermeniler, 75; "Türkler Defolsun!", 76; Aynı Bugün Gibi!, 77; Sevr Antlaşması Hayata Geçseydi..., 79; "Bu İşin Rövanşı Var!", 80; "Sevr Hortladı!", 81; Kürt Açılımı 1991! , 81; Kürt Açılımı 1995!, 83; "Bizans Devlet

Başkanı Barto!", 84; Gümrük Birliği Kâbusu, 86; Kürt Açılımı 1999!, 87; "Laiklikten Vazgeçin!", 88

OBAMA'NIN GELİŞİ VE MEALİ!, 93

"Olağanüstü İşbirliği!", 94; Masadaki "İyi Şeyler"!, 96; Amerikan Üsleri Ahtapotun Kolları, 97; Tek Bir Kıbrıs!, 98; Büyük Ermenistan, 98; ABD Başkanlarının Türkiye Ziyaretleri, 100; Önce Eisenhower Geldi!, 100; "Amerika'nın İleri Karakolu!", 101; 32 Yıl Sonra Bir Ziyaret Daha!, 102; Bill Clinton Depremle Geldi!, 103; Beş Yıl Sonra Oğul Bush Sahnede!, 104; Ziyaretler Sıklaşıyor: Obama Kapıda!, 105; Tek Dişi Kalmış Canavar!, 106; "Ortak Evrensel Değer"miş!, 107

AFGANİSTAN VE "BÜYÜK OYUN!", 113

"Sizi Yok Edeceğiz!", 114; İşbirlikçi "Müslüman" Lazım!, 114; Afganistan Tarihi = Direniş Tarihi, 115; NATO'nun Başı İslam Düşmanı!, 116; Tam Bağımsız Türkiye ve Bir Antlaşma, 118; Mustafa Kemal'in Yardım Eli..., 118; Mehmet Ali Dağpınar, 119; Devlerin Savaş Alanı, 121; Sovyet İşgali, 122; 11 Eylül 2001 Oyunu, 123; Orta Asya'nın Ortası!, 125; Yönetim Batı'ya Bağlı!, 126; Afganistan Kazanacak!, 127

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE AKTÖRLERİ, 131

"Yeni Dünya Memurları", 133; Kemal Derviş!, 134;w Gizli Örgütler ve Küresel Menurlar, 135; "En Kârlı İş: Savaş!", 139; Bahaneler Yaratılır!, 139; Uyku İlaçları ve Küresel Planlar, 141; Piramit ve Hedef, 142

OKURA SON SÖZ, 145

DİZİN, 149

Sayın Emin Değer ve yolumuzu aydınlatan
tüm aydınlarımıza hürmetle...

Okura İlk Söz

Ekranda kuklalar!

Daha çok gazeteci ve akademisyenler arasından çıkıyorlar... Her biri ellerine verilmiş senaryoları başarıyla oynuyorlar... Bazısı bilerek bazısı habersiz, yüzyılın oyununu sahneliyorlar...

Atlantik ötesinde kurgulanan bir oyunun kötü, beceriksiz oyuncuları bunlar. Kullandıkları kelime haznesi çok dar. Ağızlarındaki sözcükler birbirinin aynı. Üstlerinde eğreti bir bilmişlik... "Değişim, Açılım, Demokrasi, Özgürlük, Hak Hukuk" filan diyorlar... Sanki hep verili bir metni okuyorlar...

Aslında onlar ikiye ayrılıyorlar. Birkaç kuşak kentli olanlar, Batı'yı Kâbe bilerek yoğrulmuşlar, kolejlerden çıkıp Avrupa ya da Amerika'nın yolunu tutmuşlar. Attilâ Ağabey'in (İlhan) deyişiyle, saatlerini hep Batı'ya ayarlamışlar. Hem Atatürkçü, hem hürmason olabilmişler! Batı'daki "guvernörlerine" bağlıyken, Mustafa Kemal adını anabilmişler! Halkı hep küçümsemişler. Azınlık kültürüne kendilerini daha yakın hissetmişler. Türk olmaktansa başka her ne varsa onu olmayı yeğlemişler. Şarkılarını Kürtçe, Ermenice söyleyince "medenileşivermişler"!

Her gün ekranlarda "Türk Ulusu hiç olmadı ki!...", "Türkler etnik bir topluluk!", "Türk sözü yasalardan çıkarılmalı!" demekteler...

Batı'nın yüz yıllık "Böl ve Yut" projesini savunurlar. Ortadoğu ve Asya'yı paramparça ederek Batı'ya bağlama projesinin, namı diğer Büyük Ortadoğu Projesi'nin Türkiye'yi nasıl kurtaracağını anlatırlar... Büyük Ortadoğu Projesi'nin öngördüğü Kürdistan hayali için Batı'nın paralı askerleri onlar... Washington'un memurlarıdırlar. Kandil'de itibarla ağırlanırlar. Ermenistan sınırının açılması için kraldan çok kralcıdırlar; Vakıflı köyünde Soros projeleri kapsamında Türk ve Ermeni öğrencileri kaynaştırmaya çalışırlar. 2004'te de "Kıbrıslı" yaratabilmek için Türk ve Rumları "kaynaştırdılar!" Fener Rum Patrikhanesi'ne davet edilmek için birbirleriyle yarışırlar.

Batı'yla yatıp Batı'yla kalktıklarından hayret uyandırıcı soruları vardır onların. "Kemalist misin Avrupalı mı?" gibi soruların sahibidirler. Gazete köşelerinden ya da televizyon programlarından "acınası ve ağlanası" teorilerini ifşa ederler.

Biri "Batı'nın bu denli olumsuz bir imaja sahip olduğu bir ülkede, nasıl Batı yanlısı politikalar izlenecek?" diye iç çeker, bir başkası, "Avrupa ve ABD Kürt Sorunu'nu çözmemizi istiyor, çözeceğiz!" diye çığlık atar, ani çark edişiyle dikkat çeken ötekisi "Türkiye bölgenin Amerikası!" diye yazar çizer, üstüne bir de kükrer!

Atatürk'e hakaret ve Türklüğü aşağılama konusunda ise diğer grupla yarış halindedir...

İkinci grup kırsal kesimden gelen, tarikat ve cemaatlerin taa içinde yer alan, hilafetçi, şeriatçı söylemlerle ortada dolaşan, her türlü parasal ilişkileri beceriyle başaran, Amerika'yı Kâbe kabul edenlerdir. Amerika onlar için komşu kapısıdır.

Önce El Ezher'de sonra Londra ya da Utah'da eğitim görmüşlerdir. Batı tarafından "öncü" seçilmişlerdir onlar.

Onlar Amerikan düşünce kuruluşlarının görevlileridir. Büyük Ortadoğu Projesi'ni canhıraş savunurlar. Saltanata ve hilafete büyük bir iştahla sahip çıkarlar. Aynı sırtlan iştahıyla Gazi Mustafa Kemal'e saldırırlar!

Batı'ya biat eden işte bu iki grup, Türk milleti ve Mustafa Kemal nefretinde birleşirler.

İşte bu iki ihanet çetesi, basın yayının her köşesinden zehirlerini akıtırlar; tartışma programlarının vazgeçilmez konuklarıdırlar. Her gazetenin köşelerinden diş gösteren yine onlar... Gerçek gazetecilerin çoğu, bu ülkenin, bu milletin tarafında olanlar, işlerinden çıkarıldılar, hatta bir kısmı içeri tıkıldılar...

Şimdi hepimiz televizyonlardan gazetelerden bu vatan ve bu millete düşman olanları izliyoruz... Onlar Batının "öncü güçleri"; "Türkiye'nin paralanma projesini halka benimsetmek" ve "Halkı felakete alıştırmak" görevini üstlenmişler...

6 Eylül tarihli *Zaman* gazetesinde Mümtazer Türköne *"Demokratik açılımın selameti kitleleri ikna etmekten geçiyor,"* diyor. Sonra ekliyor: *"Kitlelerin yumuşatılması lazım!"*

Türkiye'yi yönetenler sık sık *"hazmettire hazmettire"* değişimin dayatılacağını beyan ediyor.

"Yumuşatma" ve *"hazmettirme"* işinin en önemli aracı televizyonlar...

Yukarıda sözünü ettiğimiz iki grubun denetiminde, Türk halkını şekillendirmek için çabalıyorlar.

Daha önce Yugoslavya'da da yapıldığı üzere, "halkı günlük siyasetten uzaklaştırma ve sanal bir dünyaya hapsetme" tezgâhı, televizyon dizilerine kuruluyor önce. Halkın büyük çoğunluğu, özdeş karakterler buldukları dizilerde kendilerini kaybediyor. Diziler bir nevi toplum mühendisliği yapmaya başlıyor. Mafya dizileri, Türkiye'deki siyasi gelişmeleri anın-

da yorumluyor ve tamamen çarpık bir manzarayı cahil beyinlere mıhlıyor! Çocuk ve Gençlik dizilerinde Türk gençliğine satanizmden, kuantum şarlatanlığına, büyü, sihir ve falcılığa kadar her türlü zehir zerk ediliyor...

Hemen hemen tüm eğlence, yarışma ve dedikodu programları Türk halkına aşağılık kompleksi aşılıyor. Bu programların hemen hepsinde halkın zekâsına hakaret ediliyor!

Eğitim düzeyi yüksek olanlar için farklı uyku hapları var ekranda. Hemen hepsi Amerikan formatlı haber, müzik, yarışma, eğlence programlarıyla çaktırmadan *"yumuşatılıyor"* ve *"hazmettiriliyor"!*

Gençlerin sevgilisi, ünlü bir televizyon şahsiyeti, programını Obama'nın başkan oluşunu alkışlayarak açıyor...

Ünlü ve çok sevilen sanatçılarımız Kürtçe ve Ermenice şarkılar öğrenip ortalığa fırlıyor...

Tarihsel gerçekleri çarpıtan yazar, çizer, filmci şüreka, Batı'nın takdirine mazhar oldukça daha büyük yalanlar söylüyor, yalanlar söyledikçe daha çok ödüllendiriliyor!

Şu anda Türkiye'deki tüm kanalların başında Amerikalı, Avrupalı "uzmanlar" var.

Diğer ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de medya bombardımanını yönetiyorlar.

10 yıl içinde millet, yarışmacı ve izleyici haline getirildi. Zehirli bir toplum projesi halkın direnme gücünü sınıyor.

Batı'nın *"halledilme"* sürecinde gördüğü Türkiye, tıpkı Yugoslavya ve benzer ülkelerde olduğu gibi, uzun zamandır basın yayın araçlarıyla bombalanıyor. Bilgi kirliliği ile zehirleniyor. Tüm kutsal değerleri ayaklar altına alınıyor. Ve içimizdeki yeni dünya düzeni memurları sinsice bu süreci izleyip sırıtıyor.

Ama yine de, bütün bunlara rağmen Türk halkı *"yumuşatılamıyor"* ve sahnelenen oyunu *"hazmetmiyor"!*

İşte sıkıntı budur! O nedenle hedefe gençlik, hatta çocuklar oturtulmuştur. Artık ilkokullarda söylenen "Andlar" bile yasak olmuştur!...

Anaokullarında başlatılan şekillendirme operasyonu, üniversitede devam etmekte, son darbeyi Erasmus eğitimi vurmaktadır. Öncü bir güç böyle yetişmekte, kendi ülkesine değil, "Batı'ya bağımlı birey"ler, hayatın her alanında boy göstermektedirler.

Yapılan planlara göre "AB Uyum Yasaları" kezzabı, Türkiye'yi *"yumuşatacak"*, halk *"açılımları hazmedecek"* ve en geç 2015'te Türkiye *"halledilmiş"* olacaktı! Hesap buydu!

Uzun zamandır sabrımız sınanıyor. Her gün, binlerce yılın şanını taşıyan bu milletin, parçalara ayrılma planlarıyla yüz yüze geliyoruz. Her gün "demokrasi, hak hukuk, özgürlükler" adı altında "AÇILIN; SAÇILIN; DEĞİŞİN!" diyenleri dinliyoruz. Terörü öven birileri sık sık Apo afişleriyle beyaz camda karşımıza geçiyor, sık sık yurdun bir köşesinde şehit düşen kahramanların kalkan cenazelerini izliyoruz.

Eş zamanlı olarak sürekli fakirleşiyoruz!...

Tüm bunların toplum ruhundaki tezahürü çöküntü, bıkkınlık, bunalım... "Ne olacaksa olsun artık!" duygusu yaygınlaşıyor. Hiç değilse genel geçer bilgi böyle... Gelgelelim ne mutlu ki, Türkiye bu bilgiyi doğrulamıyor. Ne zaman büyük zorluklarla karşılaşsa "diriliyor, birleşiyor!" İşte korktukları budur!

Bu bombardıman daha basit formlarda 100 yıl önce de vardı. Mütareke aydınları, ecnebiye kalplerinden ve ceplerinden bağlı olanlar, kendini Batılı, milletini hayvan diye niteleyenler bu topraklarda hep var oldular. Ama toplumun geri kalanı, ezici çoğunluğu, tarihte de örneği görüldüğü üzere, altında ezildiği baskı arttıkça güçlenmiş, direnmiş ve sonunda baskıcıların yüzüne şiddetli bir şamar atmıştır!

Bu diyalektiği anlamayan yedi düvelin Batısı, Kurtuluş Savaşı'nı o nedenle "Türk mucizesi" olarak niteler. Bu millet, en ince ayrıntısına kadar planlanmış, 200 yıla yayılarak uygulanmış Batı saldırısını göğüslemekle kalmamış, tüm mazlum milletlere kurtuluş rüzgârı ulaştırmıştır...

Batı, Türk milletinden boşuna nefret etmiyor... Tarihin çeşitli dönemlerinde tüm planlarını defalarca alt üst eden başka bir millet yok. Ve görülüyor ki, bundan böyle de sürprizler devam edecek...

Halkını bin bir etnik gruba bölmeye çalışsalar da; Allah'la aldatmaya uğraşsalar, sahte dinleri dayatsalar da; beyaz camdan uyku hapları, zehirli iğneler fırlatsalar da; "aydın" kisveli deccalları besleyip besleyip büyütseler de, Türk milleti "mucize" bir millettir!... Çok yakında yeni mucizesini, tüm ağırlığıyla hainlerin suratına geçirecektir!

Okura İkinci Söz

Mayıs 2008'de TRT ile ilişiğim kesildikten sonra yaklaşık yedi sekiz ay *Sınırlar Arasında* programına bir kanal aradım. Aklınıza gelebilecek hemen her televizyon şahsiyetine bir şekilde haber yolladım. Bazılarıyla da konuştum. Tahmin edebileceğiniz gibi hiçbirinden olumlu bir sonuç çıkmadı. Kimisi "Kriz var" dedi, kimisi "Bir bakalım" dedikten sonra yok oldu. Kimisiyse "aşırı uç" olduğumu söylemişti; üstelik bunu söyleyenler mangalda kül bırakmayanların önde gidenleriydi!...

Beni davet eden birkaç ulusal kanal ise, *Sınırlar Arasında* gibi yurtdışında çekilecek pahalı bir programa ayıracak bütçeden yoksundular. Bu bütçeyi bulabilmek için, vakti zamanında bize iltifatlarını esirgemeyen ulusal işadamlarımıza da başvurduk. Önce büyük ilgi gösterdiler, sonra sanırım birileri gözlerini korkuttu ki, vazgeçtiler... Canları sağ olsun...

Bu arada izleyicilerimin desteği beni hiç yalnız bırakmadı. Mektuplar, mesajlar, telefonlar hiç susmadı. Programa katkı için cüzi maaşını yollamaya kalkanlar bile oldu. Sonunda Ocak 2009'da, kendi maddi olanaklarımla, *Sınırlar Arasında* gibi bir program değil ama *Dünya Düzeni* adlı masa başı bir programı Avrasya TV'de yapmaya karar verdim.

İzleyicilerimin bir kısmı sadece uyduda ve Digitürk'te yer alan ART'yi izleyebiliyordu. İzleyemeyenler neden ulusal çapta karasal yayın yapan büyük bir kanalda çalışmadığımı soruyordu. Anlaşılan büyük bir çoğunluk Türkiye'de birçok kurum gibi televizyonların da işgal altında olduğunu bilmiyordu!

Bugün büyük kanalların hemen hepsinin başında yabancı, özellikle de Amerikalı "uzman"lar görev yapmaktalar. Türk olanlar da, öyle seçiliyorlar ki, kraldan çok kralcı, Amerikalılardan çok Amerikalılar; hatta onlara rahmet okuturlar! Yani büyük kanallar, büyük gazeteler, Türkiye'nin tarafında olan gazetecilere televizyonculara kapalıdır... O nedenle bana yarı kızgın "Siz de saklanır gibisiniz...! Neden büyük bir kanalda işinizi yapmak için falan falana başvurmuyorsunuz! Ortaya çıksanıza, yedi program sonrası tatile girdiniz," diyenlere her yolu denediğimi söylemek isterim. Ayrıca maddi zorlukların bizi durdurduğunu bir kez daha hatırlatırım. Ve tüm bunlara rağmen bir yolunu bulup ekranlardan kavuşacağımızı da müjdelerim...

2009 yılı, yabancı güçlerin ve içerdeki işbirlikçilerinin, gemiyi azıya aldıkları ve bunu açıkça ilan ettiği yıldır. 2009 tarihe bu şekilde geçecektir. Şubat ile Haziran 2009 arasında, Avrasya televizyonu ekranlarından sizlerle buluştuğum *Dünya Düzeni* adlı programın bölümlerinin bu tarihsel döneme tanıklık ettiğini düşünüyorum. O nedenle bu programların genişletilmiş metinlerini sizlerle paylaşmak istedim. Beni yalnız bırakmadığınız, desteğinizi esirgemediğiniz ve her yaptığım işi geniş kitlelere yaymak konusundaki katkılarınız için, hepinize teşekkür ederim.

Orhaniye, Eylül 2009

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE AMERİKAN RÜYASI

Barack mı Hüseyin mi?
Amerika'nın İlk Yahudi Başkanı
Başkan'ın Adamları
Hedef Türkiye
"Dünyayı Bankerler Yönetmeli!"
McCarthy Dönemi: Korku İmparatorluğu
Muhbir Ol Kurtul!
Eğlence, Yarışma, Dedikodu ve Spor

Yeni Dünya Düzeni ve Amerikan Rüyası

25 Şubat 2009 programından

Hitler, dünyaya egemen olma hayaline "Yeni Nizam" adını vermişti. Amerika onu takip etti. Emperyalizme "Yeni Dünya Düzeni" dedi.

Biz, dünyaya egemen olmak isteyenlerin sisli planlarından örnekler sunmayı hedefliyoruz... Batı'nın hayatımıza koyduğu ambargoları konuşmak istiyoruz. Türkiye tarihinin kavşak noktalarına bakmak ve değişimi beraber değerlendirmek istiyoruz.

Dünyaya "yeni bir düzen" düşünenlerin, cebimizden beynimize, dilimizden dinimize uzanan yıkıcı etkilerinden söz ederken "Nasıl bir düzen?" sorusunu sormak istiyoruz...

Büyük balığın küçükleri yediği, güçlünün güçsüzü parçalayıp yuttuğu orman kanunları içinde, hayvani güdülerle yaşamak mı yoksa insanlaşmak mı? Daha çok üretmek, daha çok öğrenmek, daha çok uygarlık, daha çok bilim mi? Ormanın kuytu karanlıklarında, daha güçlünün gelip bizi yutmaması için çabalayıp durmak mı? Ya da bizden güçsüz olanları vu-

rup kaçmak mı? Nasıl bir düzendir bu böyle?! Kimler bu düzenin dümeninde?

Barack mı Hüseyin mi?

Gelin dünya hâkimi olma iddiasındaki Amerika'nın yeni başkanıyla başlayalım. Acaba Amerikan seçimlerini ve siyahi lideri, Türk basını okuruna ve izleyicisine nasıl aktardı? İlk duyduğumuz, yeni Amerikan Başkanı Obama'nın orta adıydı. O bizdendi! Adı Hüseyin'di! Kenyalıydı babaannesi! Yüzyıllardır ezilmiş Kunta Kinte'lerden biri ilk kez en yukarıdaydı... Obama Beyaz Saray'daydı!

Yeni Amerikan imparatoru yeri göğü inleten yemin töreninde şöyle haykırdı:

"Şunu bilin ki, Amerika her ulusun, her erkeğin, kadının, çocuğun, huzur ve barış dolu bir gelecek arayan herkesin dostudur."

Sahnelenen oyun en basit ifadesiyle ucuzdu. Tüm dünya aptal yerine konuyordu.

Bu büyük bir pazarlama operasyonuydu. Zaten Amerika'da 2008'in en iyi reklam kampanyası ödülünü Obama'nın seçim kampanyası kazanmıştı.

Amerikan sistemine sert eleştirileriyle ünlü düşünür Noam Chomsky *"Amerika'da seçim çalışmaları kozmetik ürünler gibi pazarlanıyor. Ha diş macunu almışsın, ha başkan seçmişsin. Farkı yok!"* demişti.

Reklam kampanyası çok başarılıydı. Ve sonunda Amerika 44. başkanını delice alkışlıyordu. Yerde gökte "umudumuz Obama" afişleri vardı. Krize çözüm ondaydı. Savaşa dur diyecek olan da Obama'ydı.

Ama, Beyaz Saray'daki ikinci gününde Pakistan sınırı bombalandı. Göreve gelirken de söylediği gibi Afganistan, Amerika'nın gündeminde daha fazla yer alacaktı.

Ortadoğu'da ise Amerika'nın müttefiki değişmemişti, aynıydı. Obama, Gazze'de fosfor bombalarının dumanları hâlâ tüterken 1500 ölü ve 5000 yaralı ardından şu sözleri söyledi:

"İsrail'in kendini savunma hakkını destekliyorum!"

Ve uluslararası hukukla dalga geçercesine devam etti:

"Kudüs, İsrail'in sonsuza kadar bölünmeyen başkenti olarak kalacak..."

Bu sözler şaşırtıcı değildi. Çünkü Amerika'da başkan olmak İsrail'e bağlılık yemini etmek demekti.

Amerika'nın İlk 'Yahudi' Başkanı

Clinton döneminde Beyaz Saray danışmanı olan, Siyonist düşüncenin ünlü savunucularından Abner Mikvner bir cümleyle Obama'yı şöyle özetleyecekti:

"Barack Obama, Amerika'nın ilk 'Yahudi' başkanıdır."

İsrail lobisinin Amerika'daki yayın organlarından Chicago Jewish News'un 24 Ekim 2008 tarihli haberi bu görüşü doğrulamıştı:

"Obama'yı, Obama yapan Yahudilerdir. Obama'nın geçmişinde hangi taşı kaldırsanız altından Yahudiler çıkar."

Obama'yı, Amerika'nın ilk Yahudi başkanı yapan süreç, Harvard hukuk fakültesinde başlamıştı. Martha Minow adındaki hocası onu Demokrat Parti içindeki Siyonistlerle tanıştırmıştı. Son 20 yıldır David Axelrod ve milyarder müteahhit Phillip Klutznick, tüm varlığıyla, Obama'nın arkasında yer almıştı.

Obama, 2006'da senatörlük kampanyası sırasında ilkiş olarak İsrail'i ziyaret edecekti. Bu ziyarette Chicago Büyükşehir Yahudi Federasyonu'nun önde gelen isimleri ona eşlik edecekti.

Ziyaretin ardından Obama'nın sponsorlar ağı, daha da genişledi. Obama'nın İllinois'da kampanyasını yürüten James

Kipalı Obama: "Amerika'nın ilk 'Yahudi' başkanı"

Crown *"O İsrail'in ateşli bir savunucusudur,"* demiş ve bu demeç, tüm basın organlarına manşetten girmişti.

Obama, sadece bir kez, Filistin-İsrail ilişkileri konusunda *"iki devletli"* bir çözümden söz etti ve kıyamet koptu. Bir daha bu hatayı tekrarlamayacaktı. Siyonist Yahudilerin tepkilerini yumuşatma görevi yine James Crown'a düşmüştü. Basın sözcüsü gazetelere şu demeci verdi:

"Obama böylesi bir çözümün gerçekleşebilmesi için Filistin'den o denli imkânsız tavizler istiyor ki, nasıl olsa bu, asla gerçekleşmeyecek bir projedir."

Basın kampanyası boyunca Obama bir daha Filistin'i ağzına bile almadı.

Amerikan halkı, medya makinesinin yönlendirmesi sonucu Obama'da değişimi ve umudu görmüştü ya... Bakalım, Obama Beyaz Saray'a nasıl bir yenilik sundu?

Başkan'ın Adamları

Joseph Biden: "Irak Üçe Bölünecek!"

Yahudi lobisinin önemli isimlerinden olan Biden, senatoda Irak savaşının en ateşli savunucusuydu. Irak'ta tek çözümün Irak'ın bölünmesi olduğunu savunuyordu. Irak, etnik ve dini temele dayalı olarak üçe bölünecek ve her bölüm gevşek bir federasyonla Bağdat'ta merkezi yönetime bağlanacaktı!

Rahm Emanuel: "Silahlanma Harcamaları Düşürülmeyecek!"

Beyaz Saray'ın bir başka önemli isim Rahm Emanuel'di. Rahm Emanuel, Beyaz Saray'da kabineden sorumlu olacaktı. Amerikan imparatorluğunun en yetkili isimlerinden biri olan Emanuel, Bush döneminde Amerikan Kongresi'nde katı bir

Obama ve Rahm Emanuel: "Sürekli entrika"

İsrail yanlısı olarak ün yapmıştı. 2003 Haziran ayında Bush'u, İsrail'i yeterince desteklememekle suçlayan bir mektuba imza atmıştı. Silah sanayinde önemli icraatları vardı. Obama yönetiminin, silahlanmaya karşı olan gruplardan uzak duracağını üstüne basa basa söylüyordu.

James Jones: "Kudüs'e NATO Gücü Konuşlandırılmalı!'

Bir başka isim Ulusal Güvenlik danışmanı general James Jones'du. Emekli orgeneral James Jones, NATO'nun Avrupa kanadının eski komutanıydı. Batı Şeria'ya NATO gücü konuşlandırılmasını teklif eden isimdi.

Orgeneral James Jones'un yakın çalışma arkadaşı John Brennan, Beyaz Saray'da terör başdanışmanı olarak göreve başladı. Basında, Irak'ta işkenceleri destekleyen beyanlarıyla tanınmıştı.

İşte Obama Beyaz Saray'da bu isimlerle işe başladı...

Obama yönetiminde Amerika'nın katıldığı ilk uluslararası toplantı 45. Münih Güvenlik Konferansı'ydı. Ve sizinle tanıştırdığımız yukarıdaki isimler ve muharip kadro tüm heybetiyle oradaydı.

Yeni dünyayı düzenleyenlerin her yıl bir araya geldiği Münih Güvenlik Konferansı'nda, Amerika'yı 2 numaralı isim, Başkan Yardımcısı Joseph Biden temsil etti. Yanında ulusal güvenlik danışmanı general James Jones, Pakistan ve Afganistan özel temsilcisi Richard Holbrooke, Akdeniz'den Afganistan'a kadar uzanan bölgedeki Amerikan güçlerinin komutanı, general David Petraeus vardı.

Obamalı yeni yönetim, yeni dönemde spotların Irak'tan çekilip Afganistan'a çevrileceğini müjdeledi. Afganistan'daki Amerikan askerleri yakın gelecekte 2 katına çıkarılacaktı. Afganistan, Orta Asya'nın kalbi, enerjinin merkezi, İran'ın doğusu, Çin'in batısıydı! Irak kan içinde yerde yatarken, İran

ve Çin, yani Afganistan'ın iki yakası 2009 hedefleri arasındaydı.

Her ikisinde de azınlıklar ayaklandırılacaklardı.

Hedef Türkiye

Gelelim yeni Amerikan yönetiminin Türkiye'ye ilişkin ilk beyanlarına. Obama ve yardımcısı Biden, seçim kampanyası sırasında Yunan cemaatine bir mektup yollamıştı. CNN'in haberine göre mektup, Amerikan politikalarının istikrarına iyi bir kanıttı. Yeni lider ve yardımcısı, Yunan lobisine değişmez Amerikan politikasını hatırlatmaktaydılar.

"Obama ve Biden, Yunan asıllı Amerikalıların Amerika'ya yaptığı katkılara büyük saygı duymaktadır. Obama, başkan olduğunda Kıbrıs'ta politik çözüm için, liderlik özelliğini başarıyla sergileyecektir. Kıbrıs konusunda yapılan politik anlaşma, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'taki işgaline son verecektir."

Amerikalı düşünür Noam Chomsky şöyle diyordu: *"Yeni yönetim, vitrinde 'birlik, değişim, umut' gibi kulağa hoş gelen söylemler kullanırken, arka planda Bush dönemi politikalarına devam edecektir..."*

Yeni Dünya Düzeni isteyenler işleri oluruna bırakamazdı. Derin dünya devleti, geçen yüzyılın başından beri dünya hâkimiyeti için çalışmaktaydı. Neydi şu Yeni Dünya Düzeni, tek dünya devleti isteyenler kimlerdi?...

"Dünyayı Bankerler Yönetmeli!"

Bugün dünya küresel bir finans çetesi tarafından yönetilmektedir. 29 Temmuz 1921'de New York'ta kurulan Dış İlişkiler Konseyi (Council on Foreign Relations), tek dünya devletini hedeflemişti. Ünlü Rothschild'ler de, Rockefeller

de, Morgan da kurucu üyesidir. Tüm Amerikan başkanları, finans kuruluşlarını yönetenler, Dünya Bankası'nın başına geçirilenler, Birleşmiş Milletleri yönlendirenler, Dış İlişkiler Konseyi ile bağlantılıdır. Kissinger da, Holbrooke da, baba oğul Bushlar da, Clinton da, Kennedy de, Obama da adamlarıdır. Yeni Dünya Düzeni en tepedekilerin kurguladığı bir düzendir. İstenen tek kültürlü, tek hukuklu, tek ordulu, tek bayraklı, tek dinli bir dünya devletidir. Bu devlet masonik bir yapı tarafından yönetilecektir.

Küresel çetenin mimarlarından David Rockefeller şöyle özetliyor:

"Halkların kendilerini yönetme hakları, dünya bankerleri ve entelektüel elitin otoritesi altına girecektir. Temel ilkemiz budur!"

Dünyanın en büyük bin şirketi, bu küresel elitin ağındadır ve bunlardan en zengin 200'ü kararları verir. Bu 200 şirket Dünya Bankası vasıtasıyla her ülkede bankacılık kesimini güçlendirir. Ulus devletleri finans çetesinin çıkarları doğrultusunda posaya çevirirler.

Uluslararası mali örgütler, mesela para fonu "iyileştirme programları" adı altında yüzlerce milyon insanı yoksullaştırır, özelleştirmelerle işsiz bırakır ve ulusları felç eder. Türkiye de dahil olmak üzere dünyanın 70 ülkesi borç batağında kıvranmaktadır. Bu ülkeler, ekonomileri üzerindeki tüm denetimi kaybetmişlerdir.

Para fonuna, IMF'ye boyun eğmeyenler kara listededirler.

Bakın, Fransız *Le Monde Diplomatique* Mart 1994'te ne diyor:

"Çokuluslu tekeller, ekonomik düzeni özelleştirme dalgasıyla dağıtarak yeni bir faaliyet sahası buluyorlar."

Bugün küresel kriz olarak adlandırılan tekelci sermaye oyunu, ilkin 1930'larda dünyayı sallamıştı. O zaman çeşitli

ülkelerde devlet, şirketleri, kuruluşları satın almıştı. Bugün de aynı şey yapılıyor. Sonra, özel sermaye grupları kurtarılmış şirketleri ele geçirdi.

McCarthy Dönemi: Korku İmparatorluğu

Elektrik, gaz, madenler, havayolları, telekomünikasyon bankalar ve sigorta şirketleri satıldı. Küresel çete bunlara el koyarken bir tek şeye dikkat ediyordu. Ülkede olan biteni en çabuk görecek olan işçi sınıfı hareketsiz kalmalıydı. Sosyal devlet saldırı ve baskı altında olmalıydı ve bunun için bazı yöntemlere ihtiyaç vardı.

Amerikan halkı, o yöntemlerden birine 1950'li yıllarda şahit oldu. 1930'lu yılların kriz dalgaları sürerken II. Dünya Savaşı'na girilmişti. Savaşın sonunda 40 yıl sürecek bir soğuk savaş dönemi başlayacak, Batı dünyası komünizm korkusuyla yönetilecekti.

Amerikan Başkanı Truman'ın ünlü doktrini komünizmle mücadele esaslıydı. Ve Amerika'ya bu mücadelede destek veren ülkeler mükâfatlandırılacaktı.

Amerikan halkı komünizmle savaş doğrultusunda tek düşünceye odaklandırılacaktı.

Bırakın işçilerin ve yoksul halkın sendikalarda, partilerde örgütlenmesini, iki kişinin telefonda konuşması bile imkânsız olacaktı.

Çünkü Wisconsin'den bir senatör, McCarthy, elinde 200 kişilik komünist listesiyle ortaya çıkacak ve Amerikan halkında izi hiç silinmeyecek bir korkunun tohumunu atacaktı. Özellikle aydınlar, sanatçılar, bilim adamları bu korkudan nasiplerini alacaklardı.

Korkmayan ve sonuna kadar direnenlerin en parlak temsilcisi gazeteci, televizyon yapımcı ve sunucusu Edward Murrow'du. CBS'in *"İyi Geceler, İyi Şanslar"* adlı programı-

Edward Murrow

nın efsane gazetecisi yıllar sonra George Clooney'nin aynı adlı filminde şöyle diyordu: *"Zulümle soruşturma arasında ince bir çizgi vardır. Wisconsinli senatör bu çizgiyi geçti, korku yaydı."*

Cumhuriyetçi Parti'nin Wisconsin senatörü Joseph McCarthy, 9 Şubat 1950'de elinde Komünist Parti'ye üye olduklarını iddia ettiği 200 kişinin isimlerinin bulunduğu listeyle basının karşısına çıktı. *"İşte devlet dairelerine sızan komünistlerin listesi,"* diyordu.

Elinde askerlerin, sanatçıların, bilim adamlarının, Hollywood yıldızlarının isimlerini içeren bir liste vardı. Liste bir süre sonra 50 kişiye indirildi. 4 yıl süren soruşturma sonucu listedeki hiç kimsenin suçu ispat edilemedi.

McCarthy'nin hışmına uğrayanlar arasında Einstein, Orson Welles, Bertolt Brecht, Charlie Chaplin, Arthur Miller, Paul Robson gibi Amerikan toplumunun yetiştirdiği önemli değerler vardı. Ünlü aydın ve bilim adamları kadar askerler de kurban konumundaydılar. Milo Raduloviç

ABD hava kuvvetlerinde subaydı. Ailesi Amerika'ya yüzyıl başında Doğu Avrupa'dan göç etmişti. Babası sol düşüncelere sahip bir aydındı. Milo, komünist suçlamasıyla yargılandı. *"Babam yüzünden yargılanıyorum, çocuklarım da benim yüzünden mi yargılanacak!"* diyordu. Yargılamada teğmenin istifası istendi. Birçok ordu mensubu bu dönemde istifaya zorlandı.

McCarthy zulmüne ait soruşturma kayıtları, 50 yıl sonra gün ışığına çıktığında, George Clooney'nin yaptığı film gibi birçok filme konu olacaktı.

İyi Geceler, İyi Şanslar adlı filmde cadı avıyla mücadele eden gazeteci Murrow, *"Bu dava Amerika'nın kırılma noktasıdır,"* demişti. Amerikan aydınları McCarthy döneminin izlerini hâlâ taşımaktadır. Bu davada herkes suçlu edilmiş ve suçlu olmadığını ispata zorlanmıştır. Ve bugün Amerikan sultası izlerini taşıyan tüm ülkelerde uygulandığı üzere, diktatörlere karşı çıkanlar şiddetle cezalandırılacak, yandaş olanlar ödüle boğulacaklardır.

Muhbir Ol Kurtul!

McCarthy Amerikasında (ve laf aramızda bugün de) sisteme karşı olanlar, "suçlu"ydular. Mahkemelerde ve ardından cezaevlerinde sürünmekten kurtulmanın tek yolu vardı: Muhbir olmak. Hoşa gitmeyen herkes "komünist" olarak damgalanıyordu. Davadan suçsuz kurtulmanın tek yoluysa 10 isim vermek, yani 10 "komünisti" ihbar etmekti.

Kayserili bir Ermeni olan Elia Kazan gibi bazıları, Hollywood'un birçok değerli ismini listeleyerek kendilerini üne ve paraya kavuşturmuşlardır. Arkadaşlarının hayatlarına kastetmişler, aileleri dağıtmışlardır. Kazan'ın ihbarı sonucu birçok suçsuz insan Avrupa'ya kaçmış, işlerini kaybetmiş ve bazıları intihar etmiştir.

Amerikan Başkanı Eisenhower, McCarthy dönemini sessizce izlemişti. Topluma yeterince korku salınıp, yeterince aydın ortadan kaldırılınca McCarthy dönemini noktaladı. McCarthy görevini tamamlamıştı. Hakkında soruşturma başlatıldı ve yargılandı. Eisenhower 1954'te "komünizmi izleme kanunu"nu çıkarttı. McCarthy'nin yaptığını artık yasalar yapacaktı. Zaten her Amerikalıyı korku sarmıştı...

Murrow ve bir grup gazeteci McCarthy döneminin acımasız baskılarına karşı mücadele etmişlerdi. McCarthy hakkındaki soruşturma onlar sayesinde başlatılmıştı. Tam zafere ulaştıkları anda işlerini kaybettiler. Yukarılardan gelen baskılar sonucu sponsorları desteği çekti, CBS patronu daha hafif programlar yapmalarını önerdi. İnsanlar eğlenmek istiyordu.

George Clooney yönetmenliğinde 2005 yılında, medyayı ve onu kontrol edenleri protesto için siyah beyaz çekilen film şu sözlerle başlıyor:

"Biz işi gücü tıkırında olanlarız! Rahatımızı kaçıracak her bilgiden kaçarız!"

Ve film şu sözlerle bitiyor:

"Televizyonun gerçek amacı insanları meşgul etmek, kandırmak, eğlendirmek ve izole etmektir! Bunun farkına varmazsak, perde arkasında kimler olduğunu, kimin bu oyunu oynadığını görmek için çok geç olacak."

Eğlence, Yarışma, Dedikodu ve Futbol

1950'lerin Amerikasında CBS patronu Paley, Murrow'a *"Ciddiyet yeter! Biraz da eğlendirin!"* demişti. Murrow tarihe geçen mücadelesinin ardından işsiz ve kenarda kaldı.

Yeni Dünya Düzeni bütün ağırlığıyla Amerikalının üzerine çöktü; artık sadece yarışmalar, diziler, spor, yemek ve müzik programları izleyecekti. Eğer ciddi bir şeyler istiyorsa, o

duyguyu da tatmin edecek sistem kuklaları ekranlarda tartışma ya da haberimsi programları servise koyacaktı. Nasıl, tanıdık mı?...

Her gün onlarca ileti posta kutuma düşüyor. Çoğu, halkı bilgilendirdiğim için teşekkür ediyor. İşime devam etmemi söylüyor. "*Gençlere ışık tutmaya devam edin!*" mealinde sözler var her birinde. Bunları çeşitli sohbetlerde bana söyleyenlerden bazıları, ekranda yer alan tüm tuzak programların en sıkı takipçisi çıkıveriyor. "*Bu nasıl iş?*" diye sorunca, "*Bu ekmek kavgası sürüp giderken biraz da rahatlamak için... Ne yapalım, işte akşam oldu mu stresten kurtulmanın yolu...*" gibi şeyler söylüyorlar. Bombardımanın kurbanları oluyorlar. Şöyle devam ediyorlar. "*Kimin ne yemek yapıp nasıl azarlandığını izlemek, bol bol dedikodu dinlemek, hangi kutudan kaç para çıkacağını, kimin hayatının kurtulacağını izlemek ya da hangi emekli beyin nasıl bir mal varlığıyla evlilik yarışına girdiğiyle dalga geçmek biraz olsun beynimizdeki uğultuya son vermez mi?*"

Aslında, tam da bu şekilde beyinde bir uğultu yaratılıyor. Kederle sarılı bir aile, köşklerde yaşanan dramlar, bir hanım ağanın hayatı, mafyanın cazibesi, Hollywood'dan seçmeler, bunalmış ev kadınları ya da *Şehir ve Sex* dizisinin fettan kızları, kaybolmuşların ada maceraları, bol Hıristiyan soslu bir film, kanlı bir gerilim, satanistler ve hayaletler, olmadı bir boks maçı ve gece biter.

Sabah size gösterilmeyen haberlerde, Rusya'nın çevre ülkelerle ortak savunma anlaşması yaptığı vardır. Kırgızistan'da ABD üssü kapatılmıştır.

Biz doğumuzda olan biteni bilmeyiz. Basın yayın organları Batı'ya endekslidir. Ama doğuda önemli gelişmeler var hem de dünyanın düzensizliğine çare olacak kadar büyük gelişmeler bunlar. İyi geceler efendim... ve iyi sabahlar!

Gazeteci Murrow'un McCarthy dönemindeki direnişi-

ni anlatan film, Murrow'un gazeteciler balosunda dünya düzeninin yanında yer alan "yandaş"lığı seçmiş meslektaşlarına bakarak yaptığı bir konuşmayla sonlanıyor.

Şöyle diyor Murrow:

"Tarih mutlaka intikamını alır! Sonunda mutlaka cezamızı çekeriz. Ed Sullivan şovu (eğlence programı) yerine Ortadoğu politikasına dair bir şeyler seyretsek, o televizyon kanalının hissedarları şikâyet eder mi? İnsanlar biraz olsun aydınlanmış olmaz mı? Bazıları 'bilgilendirici programlar kimsenin ilgisini çekmez' diyorlar.

İyi de, medya sadece eğlendirmek içinse bir şeyler çürümüş demektir! Televizyon denen bu müthiş araç, insanları aydınlatabilir, eğitebilir hatta ilham verebilir, yoksa sadece ışıklardan ibarettir! İyi akşamlar ve iyi şanslar!"

Murrow'u ve tüm onurlu gazetecileri selamlıyorum!

NATO'DA 57 YILIMIZ!

NATO = ABD'nin Ordusu

Avrasya Kutbu

Yeni Dünya Yalta'da Doğdu...

Yalan Kampanyası

"Türkiye Ortadoğu'da Bekçimizdir"

"Türklerin İşbirliği Harika!"

Kore'de Ödenen Bedel!

Amerika Türkiye'ye Üslendi

"Yeni Osmanlıcılık" ve Stratfor Haritası

Amerika'yı Türklere Sevdirme Oyunu

Kontrollü Karşıtlık!

NATO'da 57 Yılımız!

4 Mart 2009 programından

Amerika, yeni başkanıyla NATO'nun kuruluşunun 60. yılını kutlamaya hazırlanıyor. Füze savunma kalkanlarını Rusya'nın sınırlarına yerleştiriyor. NATO, Orta Asya ve Doğu Akdeniz'e genişleme planı yapıyor.

Rusya, etki alanındaki yedi eski Sovyet ülkesi ile birlikte "acil müdahale gücü" kuruyor.

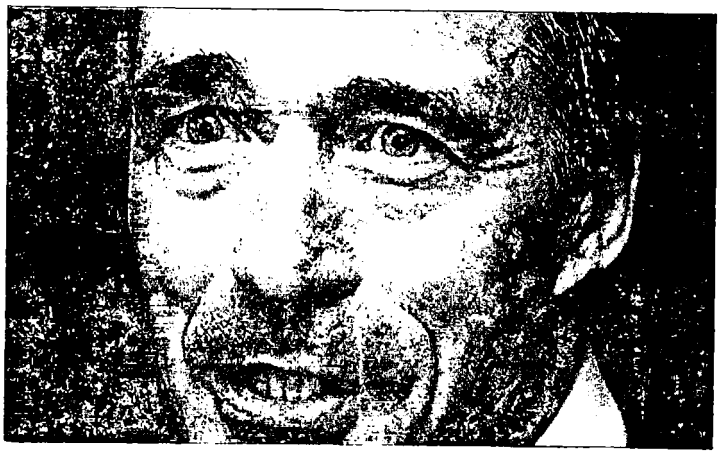
Yeni dünya imparatoru Amerika ile yükselen güç Rusya bir kez daha karşı karşıya geliyor.

Dünya yeniden Atlantik ve Avrasya kutuplarının çatışmasına sahne oluyor.

Çatışma sınırındaki Türkiye 57 yıldır Batı'nın ve NATO'nun yönlendirdiği ülke. Gelin NATO'nun tarihine ve Türkiye'nin NATO serüvenine bir göz atalım...

NATO Genel Sekreteri Schaeffer, görevini Türk ve İslam düşmanı Rasmussen'e devretmeden önce, tüm konuşmalarında NATO'nun ne kadar elzem olduğunu vurguluyordu: *"NATO'ya her zamankinden çok ihtiyaç var!"*

Ve hemen ekliyordu: *"İttifaka yeni bir stratejik konsept gerek!"*

İslam düşmanı NATO Genel Sekreteri Rassmussen

Şubat 2009'da Münih Güvenlik Konferansı'nda konuşan Amerika Başkan Yardımcısı Joseph Biden ise yeni NATO'dan söz ediyor, "genişleme" hedefini açıklıyordu...

"NATO'ya üye olmayan devletlerle de ilişkiye geçeceğiz!" diyordu ve konuşmasını *"Dünyada yeni bir hava yaratmak istiyoruz!"* cümlesiyle bitiriyordu.

NATO = ABD'nin Ordusu

NATO, yani Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü... 26 üye ülkenin oluşturduğu bir askeri örgüt. 60 yıldır küresel elitin çıkarlarını koruyor. Uluslararası bankerlerin, silah baronlarının, petrol krallarının çıkarları doğrultusunda güç gösteriyor. Komünizme karşı dünyayı koruyor(!) 1991'de Sovyetler ve Doğu Bloku tarihe karıştı. Peki NATO şimdi neyle savaşıyor?

Yıl 1989'du. Berlin duvarı yıkıldı...

1990'da, bir yıl sonra yani, Sovyetler dağılacaktı...

1991'de, Doğu Bloku savunma örgütü olan Varşova Paktı dağıldı.

NATO aynı yıl "yeni strateji"sini açıklayacaktı: Komünizm bitmişti ama tehditler vardı. Bunlar bölgesel ve küresel tehditlerdi...

NATO, artık kendi dışındaki nükleer güç sahibi ülkeleri tehdit sayacaktı. Kendi denetiminde olmayan ülkeleri tehdit sayacaktı. Küresel finansın gelir kaynaklarını engelleyen her türlü oluşumu tehdit sayacaktı.

Bu görüş çerçevesinde, dünya imparatoru Amerika'nın yanında ya da ona karşı olan devletler vardı. Ve NATO Amerika'nın karşıtı olanlara müdahale etmekle yükümlüydü.

Sovyetler dağılınca Amerika düşmansız kalmıştı. Erol Bilbilik'in deyişiyle *"Şimdi yeni komünistler bulması lazımdı"*... Yeni Dünya Düzeni'ne yani emperyalizme direnen devletler şer ekseninde ilan edilecek ve "yeni komünist" onlar olacaktı. Bu devletler ne tesadüf ki, enerji kaynakları ve enerji yolları üzerinde bulunan devletlerdi. Irak'tı İran'dı, Suriye'ydi, Venezuella'ydı... Çin'in burnunun dibindeki Afganistan'dı...

Obama göreve gelir gelmez *"Hedefimiz Afganistan'da başarı elde etmektir!"* demişti. Amerika'nın dünya hâkimiyeti için Orta Asya ve Doğu Akdeniz'de hâkim olması gereğinin altını çizmişti. 2009'da NATO, o bölgelere doğru genişlemeyi hedefleyecekti. "Yeni komünistler" Avrasya coğrafyası sakinleriydi...

Avrasya Kutbu

NATO'nun kendi sınırlarına doğru yayılmasına karşın Rusya, "ortak acil müdahale gücü"nü devreye soktu. Sular ısınıyordu...

Rusya Devlet Başkanı Medvedev, "*Dışardan gelecek tehditlere karşı hazırlıklıyız,*" diyordu. Moskova'da bir araya gelen Ortak Güvenlik Antlaşması Örgütü üyeleri; Rusya, Ermenistan, Beyaz Rusya, Kazakistan, Özbekistan, Tacikistan ve Kırgızistan liderleri, "Batı tehdidine" karşı ortak silahlı güç kurmak için anlaşma imzaladı. Yeni askeri ittifak, gelecekte NATO'yla yarışabilecek güçte planlanmıştı.

İşte bir kez daha dünya Soğuk Savaş dönemindeki gibi iki kutba ayrılmıştı ve sıcak çatışmaların eşiğindeydi!

Gelin dünyanın ikinci kez paylaşıldığı Soğuk Savaş'ın başlangıç günlerine dönelim...

Yeni Dünya Yalta'da Doğdu

II. Dünya Savaşı galipleri 1945'in Şubat ayında Yalta'da buluşmuşlardı.

Yeni bir dünya düzeni kurulacaktı. Eski imparator İngiltere tahtını Amerika'ya bırakacaktı. Sovyetler karşı kutupta yer alacaktı.

Stalin, Roosevelt ve Churchill kanlı bir dönemi geride bırakıp Soğuk Savaş'ın kapısını açacaklardı. Soğuk Savaş komünizm korkusunu yayma operasyonuyla başladı.

Batı "*Ya bizdensin ya da komünistsin!*" diyordu. Türkiye bu operasyondan nasibini aldı.

Stalin, Boğazlar'ı istiyordu. Ruslar geliyordu...

Türkiye, Sovyetler Birliği ile daha kurulurken imzalanan barış anlaşmalarına rağmen, Batı'nın emperyalist devletlerine yanaşacaktı.

Yanaştığı taraf hiç de masum değildi. Boğazlar sorununu ilk ortaya atan İngiltere Başbakanı Churchill'di. 1943 Kasımında Tahran Konferansı'nda Türkiye'nin savaşa girmesi için ısrar eden ve "*Ankara hükümeti, Boğazlar'ın statüsünün değiştirilmesiyle tehdit edilmeli!*" diyen de Churchill'di.

Churchill'in Boğazlar'ın statüsüyle ilgili isteği Stalin'i kışkırtacak, o da isteklerini masaya koyacaktı. Türkiye kurtuluşundan 20 yıl sonra kendini aynı noktada bulacaktı. Türkiye'ye korku salınmış ve psikolojik operasyon üzerinden Türkiye'yi şekillendirme başlamıştı.

Yalan Kampanyası

Psikolojik savaş dünyaya yalan bilgi yayma kampanyasıydı. 50 yıl sonra 1997'de, bu kampanyanın nasıl planlandığı Amerikalı bilim adamlarınca açıklandı. Christopher Simpson editörlüğünde, dokuz bilim adamı Amerika'nın toplumları nasıl korkunun hükümranlığına soktuğunu belgeliyorlardı. Kitabın adı, *Üniversiteler, Amerikan İmparatorluğu, Soğuk Savaş Döneminde Sosyal Bilimlerde Para ve Siyaset.*

Kitaptaki bilgilere göre hedef ülkelerde yöneticiler, eğitimciler, üniversiteler Amerika'ya itaatkâr birimler ve öncüler haline getirilecekti. Bunun için Pentagon ve CIA ve tüm Amerikan vakıfları ortak çalışmalar yürüteceklerdi.

Simpson Türkiye'yi, "*Batılı kalıpta itaatkâr kuşaklar yetiştirecek bir laboratuvar ülke*" olarak tanımlıyordu.

"*Türkiye'de Amerikan çıkarları doğrultusunda çalışacak, politik ekonomik, ordu istihbarat ve akademik alanlarda itaatkâr öncü bir tabaka*" yaratılacaktı.

Sosyal bilimleri finanse eden bir dizi vakıf Amerikan istihbaratının paravan kuruluşlarıydı.

Amaç, Türk halkını içinde bulunduğu toplumla karşı karşıya getirmek ve toplumsal bağlarını koparmaktı.

Neden mi?

Nedenini yıllar sonra Amerikan istihbaratından Zalmay Khalilzad açıklıyor:

"*Amerika için gündemin ilk maddesi enerji güvenliğidir. Bu açıdan Türkiye, İran Körfezi, Kafkasya ve Orta Asya'daki*

önemli petrol ve gaz kaynaklarına yakınlığıyla eşsiz bir konumdadır."

"Türkiye Ortadoğu'da Bekçimizdir!"

Komünist bir saldırı korkusuyla, yüzünü Batı'ya dönen Türkiye, 11 Mart 1947'de Amerika'nın sömürü mekanizması Uluslararası Para Fonu IMF'ye girdi.

Bir mason ve Yahudi olan Amerikan Başkanı Truman, Dış İlişkiler Konseyi'nin (CFR) önemli bir üyesiydi ve Türkiye, sınırları değişecek Ortadoğu için çok önemli bir ülkeydi.

Amerikalı uzman Max Weston Thornburg, 1947'de Türkiye'ye gönderildi.

Amerikan devletine verdiği rapor *"Türkiye'ye niçin yardım?"* adını taşıyordu. Raporunda *"1923'te Atatürk'le başlayan sanayileşme atılımları devam ederse, Türkiye'de komünist bir tehlike yükselebilir"* demişti.

Küresel çetenin başkanı Truman

Thornburg raporundan sonra Türkiye, Amerikan yardımı aldı ve uluslararası para fonuna bağlandı. Amerika *"Ortadoğu'nun istikrarı için"* Türkiye'ye yardıma hazırdı!

O günden sonra Türkiye için hep aynı sözler kullanıldı.

Karanlıklar Prensi Richard Perle'nin özetiyle, *"Türkiye, Amerika'nın Ortadoğu'daki çıkarlarının bekçisidir!"*

Amerikan yardımıyla Türkiye yargı, ekonomi, politika, savunma konularında Amerika'ya bağlanmıştır. İşte maddeler...

Türkiye Amerika'nın arzuladığı yasal düzenlemeleri yapmak zorundadır.

Yardımlar sadece Amerikan hükümetinin izni kapsamında kullanılabilir.

Amerika Birleşik Devletleri memurları, basın ve istihbarat mensupları yardımı denetlemek üzere Türkiye'ye istediği zaman girip çıkabilir.

Ayrıca Türkiye hükümeti, yapılan yardım hakkında basın yayın organlarında sürekli propaganda yapmayı taahhüt etmiştir.

Mustafa Kemal Atatürk'ün ölümü üzerinden sadece dokuz yıl geçmiştir...

1950'de Türkiye ilk demokratik seçimini yaptı. İnönü dönemi bitmiş Demokrat Parti kazanmıştı. Adnan Menderes iktidar koltuğuna oturur oturmaz Amerikalılarla karşılaşacaktı...

"Türklerin İşbirliği Harika!"

18 Haziran 1950'de Dünya Bankası Başkanı Baker Türkiye'ye geldi. İlk hedefi Atatürk'ün temelini attığı sanayileşme planlarını rafa kaldırtmaktı. Amerikan heyeti üç ay Türkiye'de kaldı. Baker, ülkesine dönerken basın mensuplarına *"Türklerin işbirliği harika!"* diyecekti.

Yıl 1950. Amerikan heyetlerinin yoğun ziyaretleri meyvesini vermişti...

Ağustos ayında "Milli Eğitim" reformu başlatıldı. Milli Eğitim'de komünizme karşı tedbirler yer alacaktı.

Eşzamanlı olarak Türk halkına dehşetli bir Batı hayranlığı pompalanacaktı.

Amerikalı yıldızların biri gidiyor öbürü geliyordu. Amerikan tarzı mecmualar ortalığa fırlıyordu.

O yıllarda Türk radyolarında sık duyulan bir şarkının güftesi şöyle başlıyordu: *"Amerika! Amerika! Canım feda olsun sana!"*

Gazeteler, dergiler, radyolar Amerika diyor başka şey demiyordu. Sosyete New York'u, Miami'yi takip ediyordu. Amerikalı yıldızlar ne giyiyor ne yiyor biliniyordu. Gazinolarda Amerikan tarzı hâkimdi. Amerikan mamulü güzellik müstahzarları gözdeydi. Hollywood tüm sinemalardaydı ve Amerikan aile yapısı gıptayla izleniyordu. Küçük, tek katlı villalar önünde bir otomobil, bahçede oynayan çocuklar ve mutlu ev kadınları herkesin hayalini süslüyordu...

Bu filmler tüm sinemaları kaplamış ve sinema alışkanlığı toplumda yayılmıştı.

Batıcılık büyük kentlerde yükselirken beri yanda yine Amerika eliyle desteklenen irtica ayaklanıyordu...

1950 yazında, Türkiye'de hiç olmamış bir şey olacak, Atatürk heykellerine saldırılacaktı. Her yanı tekke ve zaviyeler sarmıştı. Onların Amerikalılarla yakın ilişkileri vardı...

Kore'de Ödenen Bedel!

O yaz Amerika'dan gelen bir başka misafir Senatör Cain, NATO'ya girmek için can atan hükümete akıl öğretecekti. *"Kore'ye asker yollamak NATO'nun anahtarı"* olabilirdi.

Ve Mehmetçik, Birleşmiş Milletler komutasında savaşmak üzere Güney Kore'ye doğru yola çıktı. 22 yıl önce savaştığı Batı'lı ülkelerle artık aynı saftaydı; emperyalizmin ikiye böldüğü bir ülkede taraf olmuştu.

Amerika için ölecek, Amerika için binlerce kilometre ötede öldürecekti. Bunun ödülü, Amerika'nın Türkiye'de üslenmesiydi. Türkiye'yi yönetenler "vermek" üzerine kodlanmış gibiydiler.

Türkiye NATO'ya 1952 yılının Şubat ayında kabul edildi.

İlginç olan, kabulünden 1 yıl önce İncirlik'teki Amerikan üssünün temeli atılmıştı.

Menderes ve Demokrat Parti *"İşte becerdik!"* diyorlardı. Menderes basına *"NATO'ya girmemiz bir zaruretti!"* demişti.

Amerika, NATO şemsiyesi altına giren ülkelere önce dini eğitim konusunda baskı yapmaya başladı. Din, sosyalizme karşı en iyi kalkandı. Avrupa'da büyük tartışmalara yol açsa da ilkokullara din dersi zorla konuldu. Amerika laik bir Avrupa istemiyordu.

Türkiye NATO'ya alınırken de, dini eğitim şartı konulmuştu. Amerika, Türkiye'den İslam ülkelerini Rusya'ya karşı din kardeşliği altında birleştirmesini istiyordu! O yıllarda emekli general Cafer Tayyar Eğilmez, *Millet* dergisinde bu amacı şöyle dile getirmişti:

"Türkiye'nin NATO'da yer almasının gerçek anlamı, Rusya'ya karşı Ortadoğu cephesi kurmaktır. Pakistan, Afganistan, İran ve Türkiye'yle birlikte bütün Türk ve İslam ülkelerinin, 'Ortadoğu federasyonu' biçiminde örgütlenmesidir. Amerika Birleşik Devletleri nasıl 50 devletten oluşuyorsa, tıpkı bunun gibi, Türkiye, İran, Afganistan, Irak ve Suriye ile birlikte Arabistan'ın güney bölgeleri ve Mısır da bir Ortadoğu federasyonu oluşturmalıdır. Bu, aşağı yukarı 125 milyonluk bir Ortadoğu bloku ortaya çıkarır. (...) Amerika, bu örgüte maddi ve manevi desteğini tam ve kesin olarak verdiği zaman, bir yıl

içinde beş-altı milyonluk bir ordunun kurulması kolaylıkla gerçekleşebilir... Bu görevi yapabilirsek, gelecek kuşaklara güzel bir hizmet örneği vermiş olacağız inşaallah..."

Bu sözler, Türkiye'nin içinde bulunduğu ruh halini iyi yansıtıyordu. Sadece 30 yıl önce "*hürriyetini karakteri sayan*" bir milletin aydınları, Amerikan himayesine şapka çıkarıyor, bir başka ulusun uşağı olmakla gururlanıyorlardı.

Amerika Türkiye'ye Üslendi

Amerikan Dışişleri Bakanı F. Dulles "*Din ve siyaset birbirinden ayrılmaz. Dünya meselelerini halletmek hususunda seçeceğimiz yol, dini görüştür*" demişti.

Amerika, 50'lerden beri Türkiye'nin din devletine dönmesini istiyordu. Osmanlı düzeni dirilmeli, İslam federasyonu kurulmalı, İslam ordusu oluşturulmalı ve Türkiye, Avrasya'daki komşularına saldırmalıydı.

Bu amaçla Türkiye Cumhuriyeti toprakları Amerikan üslerine açıldı. Türkiye NATO'ya kabul edildikten yedi ay sonra İzmir'de müttefik kara kuvvetleri karargâhı kuruldu. Karargâhın başında Amerikalı bir korgeneral vardı. 1954'te karargâha Fransa, İngiltere ve İtalya'dan askerler dahil edilerek üs büyütüldü.

10 Mart 1954'te yapılan anlaşmayla NATO'nun Türkiye topraklarında askeri tesisler ve üsler kurması ve askeri personel bulundurulması kabul edildi!

NATO içindeki tek Müslüman ülke Türkiye'nin yöneticileri, görevlerini eksiksiz yapmak için büyük özen gösteriyorlardı. Ancak eski nüfuz sahasında yer alan komşularıyla ilişkileri bozuldu. Türkiye yapayalnız kaldı. Varsa yoksa Amerika'ydı!

Oysa NATO'nun önemli bir üyesi olduğuna inanan Türkiye için zamanın Amerika Genelkurmay Başkanı Omar

Nelson Rockefeller

Bradley ise şu sözleri etmişti: *"Türkiye Asya'daki çatışma alanlarından sadece biridir!"*

1955'te NATO'nun karşısına Varşova Paktı dikildi. Doğu Bloku da askeri bir paktla gövde gösterdi.

Sovyetler öncülüğünde Polonya, Doğu Almanya, Macaristan, Çekoslovakya, Arnavutluk, Romanya ve Bulgaristan NATO'ya karşı bir araya gelmişlerdi. Dünya ikiye ayrılmıştı ve iki blok arasında buz gibi rüzgârlar esmekteydi.

Burada bir mektuba yer vermek çok faydalı olacaktır. Mehmet Emin Değer'in *Oltadaki Balık Türkiye* adlı kitabını her Türk vatandaşı ders kitabı okur gibi okumalı ama özellikle kitabın kapağında ve ilk sayfalarında yer alan bu mektubu çerçeveletip duvarına asmalıdır! Mektubu yazan Dış İlişkiler Konseyi'nden, Yahudi lobisinin en büyük ismi Nelson A. Rockefeller. Mektubun muhatabı: Amerikan Başkanı Eisenhower. Yıl 1956.

Bakın Rockefeller, Başkanına ne diyor:

"Başkan Eisenhower...

Ekonomik yayılma planını Asya, Afrika ve diğer azgelişmiş bölgelerde uygulamak zorundayız... Yardımda birinci gruba giren –Türkiye gibi– ülkelere yapılacak yardımlar ve açılacak krediler öncelikle askeri nitelikte olmalıdır. OLTAYA YAKALANMIŞ BALIĞIN YEME İHTİYACI YOKTUR. Genişletilmiş iktisadi yardım, –örneğin Türkiye'ye– bazı hallerde düşünülenin tersi sonuçlar verebilir; bağımsızlık eğilimini artırıp, mevcut askeri paktları zayıflatabilir. Türkiye gibi ülkelere doğrudan doğruya iktisadi yardım yapılabilir, ama bu, BİZE UYGUN VE BAĞLI HÜKÜMETLERİ İKTİDARDA TUTACAK VE BİZE DÜŞMAN MUHALİFLERİ ZARARSIZ BIRAKACAK BİÇİM VE MİKTARDA OLMALIDIR.

ABD İLE İŞBİRLİĞİNE HAZIR YERLİ İŞADAMLARINA YARDIMI ARTIRMALI VE BÖYLECE BU İŞADAMLARININ, İLGİLİ ÜLKELERİN EKONOMİSİNDE KİLİT NOKTALARI ELE GEÇİRMELERİ, BUNA DAYANARAK POLİTİK ETKİLERİNİN ARTMASI SAĞLANMALIDIR."

Nelson A. Rockefeller

İşte tam da bu nedenle, Türkiye'yi yönetenler ne zaman ağır sanayi hamlesine girişseler başlarına felaketler geldi.

Adnan Menderes, Amerika'dan alamadığı sanayileşme kredisini almak için Sovyetlere başvurunca hayatından oldu.

İsmet İnönü, Kıbrıs'taki kıyımı durdurmak için harekete geçince Johnson ambargosuyla karşılaştı.

Süleyman Demirel, sanayi tesisleri için Sovyet kredisine yönelince iktidardan edildi.

Ecevit, 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı'na girişince yine ambargo yedi.

NATO kuvvetleri Türkiye'de ağlarını yavaşça örmekteydi. Amerika, NATO'yu kullanarak Türkiye'ye yerleşti.

Yıl 1966

Önce anlaşmalar gereği NATO haber alma tesisleri Türkiye'ye geldi. Sayıları 1966'da 112'ydi. Bu tesislere bakanlar dahil hiçbir Türk yetkili izinsiz giremeyecekti.

Yıl 1976

10 yıl sonra 1976'da Amerika'yla imzalanan "*savunma ve işbirliği anlaşması*"yla NATO'nun yerine Amerika geçti. İncirlik, Kargaburun ve tüm NATO haber alma tesisleri, NATO adına Amerika tarafından kullanılabilir hale geldi.

Yıl 1980

1980 yılında, CIA eliyle gerçekleştirilen 12 Eylül Darbesi sonrasında Amerika'yla bir anlaşma daha yapıldı. Türkiye'deki 12 NATO üssü artık NATO adına Amerika tarafından kullanılacaktı. Bu anlaşma, hâlâ yürürlüktedir.

"Yeni Osmanlıcılık" ve Stratfor Haritası

Türkiye, kuruluşunun 3. yılında NATO'ya üye olmuştu. Batı dünyasına resmen girişinin bu yıl 57. yılı. NATO'nun Hıristiyan ve Batı'lı olmayan ilk üyesi Türkiye'ydi. Her zaman askerinin kanıyla değerlendirildi.

Türkiye NATO içinde Avrupalı'ydı; ancak bir Avrupalı için o bir Avrasyalıydı. NATO'nun 60. yılında Türkiye'ye biçilen kılıf Pentagon danışmanları tarafından hatırlatılıyor. Bölünmüş Türkiye haritasından sonra Stratfor düşünce merkezi şimdi yeni haritalarla ortaya çıkıyor... Merkezin Yahudi direktörü George Friedman, yeni kitabında Türkiye'ye Osmanlı Federasyonu öneriyor. 60 yıl önce olduğu gibi halifelik altında toplanacak bir İslam ordusu istiyor!

Son zamanlarda Amerikan düşünce kuruluşlarından Türkiye'ye doğru hızlı bir bilgi akışı gözlemleniyor.

Washington Enstitüsü, Brookings Enstitüsü, Ford Vakfı, Marshall Fonu yetkilileri "beyin şekillendirme" operasyon-

Friedman haritası: "Türkiye bölgenin Amerikası olacak"

larına devam ediyor. Şubat 2009'da Washington Enstitüsü uzmanları *"Türkiye'yi Amerika'ya yaklaştırmanın yolu NATO'dan ve Avrupa Birliği'nden geçer."* dediler.

Aşırı muhafazakâr görüşleriyle ünlü Washington Enstitüsü'nde yer alan oturumdaki konuşmacılar, eski büyükelçi Mark Parris, Türkiye uzmanı Soner Çağaptay ve Alman Marshall Fonu yetkilisi Ian Lesser'dı.

Bu oturumda da konu, Amerikan politikalarına karşıtlığı en üst seviyede olan Türk halkının zihin kontrolüne ilişkindi.

Batı'nın korkusu, Türk halkının Batı'dan hızla uzaklaşması ve bunun Batı dünyası için yaratacağı korkunç sonuçlardı...

Amerika'yı Türklere Sevdirme Oyunu

Washington Enstitüsü uzmanları, Türk halkı için sahneye konulacak, *"Amerika'yı sevdirme"* oyunu şöyle maddelendirdiler:

"Türk-Amerikan ilişkilerinde NATO'nun rolünün vurgulanması, Türk askerinin kalbinin kazanılması, (yani askeri cepheden işe girişelim, Türk halkı asker sever diyorlar) Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği yolunda ilerlemesine yardım edilmesi, ekonomik bağların güçlendirilmesi (yani ekonomik olarak daha da çok sıkıştırılması ve işte söylüyorlar, AB yolunda ilerliyormuş hissi verilmesi; Türkiye'ye Batı'lı ülke muamelesi yapılması)..,

Bu madde en gülünç olanı! Bu madde üzerinde duran Marshall Fonu temsilcisi Ian Lesser, Türklerin gururunun okşanması için, Obama'nın Türkiye ziyaretinin Ortadoğu gezisi içinde değil, Avrupa gezisinin bir parçası olarak planlanması gerektiğini söylüyor. İşte görüyorsunuz son günlerde Avrupa Birliği birdenbire işadamı ve serbest meslek sahiplerine kapılarını açıyor. Bunlar da bu planın parçaları. Yani Batı'nın sempati avcılığı.

Türkleri aptal yerine koyan bu bakış yeni değildir. Öncelikle *"Amerika'da birçok düşünce kuruluşu, birçok enstitü var. Bunların ne söylediği bizi niye ilgilendirsin!"* gibi bir düşünce içinde olanlar için söyleyelim: Bu kurumlar, enstitüler çok önemlidir ve Amerikan derin devletinin görüşlerini yansıtırlar.

Kontrollü Karşıtlık!

Amerikan imparatorluğu tek dünya devleti yolunda ilerlerken her düşünceyi, her odağı kontrol altında tutmak ister. Kendine karşı olan her şeyi denetlemek ve zihinleri kontrol etmek hedefi güder. Kendine karşıymış gibi görünenleri de ortaya sürer ve bu yolla kitleleri yanıltır.

NATO zirveleri her yıl, Türkiye dahil birçok ülkede protesto ediliyor. Bu yıl da savaş karşıtları, barışa gönül verenler, insan haklarıyla iştigal edenler NATO'nun 60. yıldönümünü protesto edecekler.

Emperyalizme karşı olduğunu ifade eden bazı örgütler, Türkiye'de de başka ülkelerde de, emperyalizmin bir başka kolu olan Avrupa Birliği organlarından beslenirler.

Avrupa delegasyonlarının toplantılarında görünürler. Mali kaynaklarını Avrupa Birliği organları hatta Amerika'nın demokrasi örgütleri sağlar.

Böylece gerçek bir karşıtlığın çıkışı engellenmiş olur. NATO'ya karşıtlık kontrol altında kalır. Amerika sağda solda, İslami çevrelerde, komünist örgütlerde, milliyetçi hareketlerde maskesiyle yerini alır ve kendine karşı olanı da kontrolünde tutar. Kontrolden çıkacak olurlarsa gereğini yapar...

Her yıl *"NATO karşıtıyız!"* diye meydanlara çıkanlar bağlı oldukları örgütlerin Amerika ve Avrupa ilişkilerine de bakmalılar.

Çünkü Amerika'nın sömürgeci siyasetinin merkezi, Dış İlişkiler Konseyi'nin tepe kadrolarında NATO yetkilileri olduğu kadar Avrupa Birliği yöneticileri, Dünya Bankası otoriteleri, düşünce kuruluşları ve demokrasi havarileri de vardır...

Yani hem Avrupacı hem NATO karşıtı olunmaz. Çünkü onlar aynı düzeneğin tamamlayıcı parçalarıdır!

İşte bu nedenle Amerika bu gibi protesto eylemlerine tebessüm ederek bakar, bu gibi eylemler ne de olsa gençlerin ve halkın öfkesini yutar. Ama planlarını değiştirecek güçte oluşumlara büyük öfke duyar ve en üst platformlarda bile bu öfkesini kusar. İşte geçen yüzyıldan bir örnek!

Lozan Antlaşması'nı bugüne kadar yoksayan Amerika'nın temsilciler meclisi üyesi D. Upshaw, 1927'de ağzından köpükler saçıyordu:

"Lozan anlaşması Timurlenk kadar hunhar, Korkunç İvan kadar sefih ve kafatasları piramidi üzerine oturan Cengiz Han kadar kepaze olan bir diktatörün, zekice yürüttüğü politikasının bir toplamıdır. Bu canavar, savaştan bıkmış bir dünyaya,

tüm uygar uluslara onursuzluk getiren bir anlaşmayı kabul ettirmiştir. Buna her yerde Türk zaferi dediler!... Dünya parlamentolarını bu anlaşmayı kabule ikna ettiler ve büyük sermaye grupları, ticaret erbabı ve bazı din temsilcileri bile Türkiye'yi uygar uluslar masasında, uluslararası bir konuk durumuna yücelterek, Amerika'yı yüksek ülkülerinden uzaklaştırmada birleştiler."

Türkiye Kurtuluş Savaşı ve Anadolu İhtilali'yle Batı dünyasının yüksek ülkülerine set çekmişti. Emperyalizmin Ortadoğu ve Asya hayallerine son vermişti. Bu öfke bu nedenleydi!...

Türkiye kendisine böyle bakan, uçsuz bucaksız nefret taşıyanlardan, sadece 20 yıl sonra yardım isteyecekti. Lord Curzon'un sözü gerçekleşecek, o zaman masada alınanlar iade edilecekti.

Ne acıdır ki, Türkiye 1947'de, Batı'ya "kayıtsız şartsız işbirliği" sözü verecekti... Gelen geçen hükümetler bu sözden hiç dönmeyecekti... Bugünkü hali pür melalimiz Atatürk'ün kurduğu "tam bağımsız" Türkiye Cumhuriyeti'nin son yarım asırdır yaşadıklarında gizli!

Faydalanılan Kaynaklar

Oltadaki Balık Türkiye, M. Emin Değer
Amerikan Kuşatması, Erol Bilbilik
United States of İrtica, Cengiz Özakıncı

CIA VE DARBELER

"Dünyanın En Büyük Gizli Servisi"
Bilgiyi Pisletmek!
Lumumba'nın Kaderi
Kanlı Operasyonlar
CIA ve Eroin
"Kemalist Değerlerin Aşağı Çekilmesi!"

CIA ve Darbeler

11 Mart 2009 programından

Bugüne kadar Ortadoğu'da, Asya'da, Afrika'da ve Latin Amerika'da onlarca hükümeti deviren, demokrasi adına işkence düzeni kuran, suikastlar düzenleyen, insan kaçıran, ekonomik krizlere yol açan kısacası dünyayı cehenneme çeviren bir küresel örgütün istihbarat koludur CIA... Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı!

Dünya imparatorluğu düşleyenlerin en gözde kurumu CIA, Obama ile birlikte yeni bir başkana kavuştu. Leon Panetta, İtalyan kökenli bir Amerikalıydı. Göreve gelir gelmez Obama'nın da Bush dönemi politikalarını sürdüreceğini açıkladı.

Amerikan İstihbarat Teşkilatı, yeni dönemde Latin Amerika'yla işe başlayacaktı... Panetta, ilk açıklamasında Amerikan karşıtı hükümetleri devirmek için ekonomik krizin kullanılacağı sinyalini verdi. CIA, eskiden olduğu gibi yeni dönemde de, Amerikan çıkarlarına karşı duran ülkelerde daha rafine darbeler peşindeydi...

CIA'in yeni başkanı Leon Panetta, 70 yaşında ve koyu

Horowitz Leon Panetta

Katolik. Büyük servete sahip. Bill Clinton döneminde Beyaz Saray genel sekreteriydi.

Amerikan merkezi haber alma teşkilatının başına geçer geçmez Arjantin ve Venezuella'ya gözdağı verdi...

Yeni CIA Başkanı, ilk demecinde, Arjantin, Ekvador ve Venezuella'yı kötü günler beklediğini açıkladı. Anlaşılan Latin Amerika'da güçlenen sol hükümetler yakında daha sert CIA operasyonlarıyla karşılaşacaklardı...

Eski CIA Başkanı, General Hayden, "*Dünyada giremediğimiz delik kalmayacak*!" demişti. İşkenceyi savunmasıyla şimşekleri üzerine çekmişti.

Yeni Başkan Leon Panetta, Hayden'in uygulamalarına devam edileceğini söylüyor. Küresel ekonomik krizden yararlanarak operasyon yapacaklarını ima ediyor.

Şablon Aynı!

CIA, operasyonlarını, kurulduğu günden beri belli bir akışta gerçekleştirmiştir.

Genellikle ülkelere uygulanan şablon aynıdır:

Küresel çetenin Dünya Para Fonu'nun kucağına attığı ülkeler ekonomik krizle boğuşurlar. Halk işsiz ve yoksuldur.

Toplum, CIA'e dolaylı ya da doğrudan bağlı örgütler vasıtasıyla şekillendirilmeye çalışılır. Etnik ve dini bölünme için ortam hazırlanır. Her ülkede mutlaka iç çatışma çıkması için çalışmalar yapılır. Ve darbelere davetiye çıkarılır.

CIA, dünyayı haraca kesenlerin istihbarat teşkilatıdır, kurulduğu günden bu yana onlarca ülkede hükümetler devirmiş, kendi işbirlikçilerini iktidara taşımıştır. Bu şekilde Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da halklar yönlendirilmiş, iktidar el değiştirmiş ve doğal kaynaklara ve enerjiye el konulmuştur. Örnek mi?

Kongo Devlet Başkanı Patrice Lumumba, Kongo'da bağımsızlık ateşini yakınca feci şekilde cezalandırılmıştır.

Küba'da birçok kez Castro'ya karşı suikastlar düzenlenmiş, işgal provaları yapılmıştır.

Haiti'de, Guatemala'da, Nijerya'da ve Ortadoğu'nun her tarafında darbe ve suikastlar düzenlenmiştir.

Kafkasya, Orta Asya ve Balkanlarda turuncu darbeler sahneye konmuştur. Sivil toplum örgütleri, CIA güdümünde kendi halkları aleyhine toplum yönlendirmesinde kullanılmıştır.

CIA güdümünde dünyayı saran sivil toplum ağlarının en gözde sloganı *"Bringing down a Dictator! (Diktatörü indirin!)"* sloganıdır.

Gerek Yugoslavya'da, gerek Rusya'da, gerekse Latin Amerika ülkelerinde bu slogan altında çalışan sivil toplum örgütleri, Amerikan istihbarat teşkilatı emrinde, iktidarlarla oynamışlardır. Eğer iktidar Amerikan karşıtıysa diktatördür ve alaşağı edilmelidir.

Bol parayla finanse edilen sivil toplum örgütleri, Yugoslavya'da kendilerini "darbe imalatçısı" olarak adlandırmışlardır. Genellikle bir emekli Amerikalı general danışmanlığında toplum mühendisliği yaparlar.

Ülkelerine değil, onları yönlendiren istihbarat örgütüne bağlılık yeminiyle bağlıdırlar

"Dünyanın En Büyük Gizli Servisi"

Dünyanın en büyük gizli servisidir, CIA. Mimarı Allen Dulles'dır. 1947'de Truman tarafından kurulmuş, başına eski Wallstreet hukukçusu Allen Dulles getirilmiştir. CIA kurulana kadar Amerika, Avrupa istihbaratına bağımlı kalmıştır.

Allen Dulles, komünist cepheye karşı Soğuk Savaş'ı kazanmak için işe başlayacak 1948'de, "Örtülü Operasyonlar Bölümü" nü kuracaktır.

CIA, bu tarihten sonra dünyanın birçok ülkesinde rejimleri değiştirecek, çok kanlı darbelerin yolunu hazırlayacaktı. CIA'nin kurguladığı, tetiklediği veya düzenlediği darbeler sonucu dünyada "6 milyon" insanın yaşamını yitirdiği tahmin ediliyor. CIA terör örgütlerini denetleyecek, ölüm çeteleri kuracak, eroin mafyasını kullanacak, haraç ve şantaj yapacaktı. Bu oyunda kirli olan ne varsa yer alacaktı. Cinsel entrikalar da, kumar da siyaset de el altında olacaktı. Medya, istihbaratın baş oyuncağıydı. Hemen her ülkede önce medya bozulacaktı.

Küresel sermayenin işine gelmiyorsa seçimle gelenler "cebir ve zorla" gidecek, Amerikancı askeri diktatörlükler kurulacak, demokrasi, insan hakları adı altında sınırlar değiştirilecekti!

Bilgiyi Pisletmek!

Amerikan İstihbarat Teşkilatı, II. Dünya Savaşı sonrasında komünizme ve Sovyetlere karşı dünyayı saran bir sistem kurmaya başladı. Bilgi akışını bozmakla işe başladı.

"Hür Avrupa Radyosu (Radio Free Europe)" kuruldu. Federal Almanya'ya yerleştirildi ve Sovyetlerde kullanılan tüm dillerde yayına başlanıldı.

Ardından "diktatör ve darbeci yetiştiren" bir okul açıldı.

Ukrayna, Polonya, Çek ve Macar uyruklular bu okulda görev yaptı. Bu okuldan yüzlerce casus mezun olacaktı.

Allen Dulles, CIA'i kısa sürede dünya çapında yaptı. Birkaç sene içinde büyük Langley binasına yerleşecek yüzlerce istihbarat çalışanıyla operasyonlarını genişletecekti. CIA binası girişinde şu sözler vardı:

"Gerçeği bilmelisin! Gerçek seni özgürlüğe kavuşturur!" Gerçeği bilmek isteyenler Amerika'nın yüce çıkarları gereği dünyaya yayıldılar. Doğu Avrupa'dan Afrika'ya, Latin Amerika'dan Rusya'ya büyük casus akınları başladı.

Amaç *"Amerika'nın ekonomik ve siyasal çıkarları doğrultusunda dünyayı yeniden biçimlendirmek"*ti.

Yeni Dünya Düzeni kurulurken, dünya CIA operasyonlarıyla sallanacaktı...

İlk operasyonlar Ortadoğu'daki ülkeleri hedef almıştı.

"Amerikan petrol çıkarlarını korumak ve komünizme karşı set oluşturmak için" yollar aranmaktaydı... Ve sonra Ortadoğu bir anda tozduman oldu.

1948 - Filistin operasyonu

1948'de İngiltere Filistin'den çekildi ve İsrail devleti kurulurken Amerikan istihbaratı artık bölgeye yerleşmişti.

1949 - Suriye

1949'da Suriye'de ABD istihbaratı eliyle Zaim diktatörlüğü kuruldu.

1952 - Mısır

1952'de Mısır da Kral Faruk CIA gayretleriyle devrildi.

1953 - İran

1953'te İran Başbakanı Musaddık petrolü millileştirince, bir CIA darbesiyle koltuktan indirildi. Yerine Şah getirildi.

Operasyonlar sadece Ortadoğu'yla sınırlı değildi... Sovyetlere veya Çin'e yaklaşan tüm ülkelerde operasyonlar ger-

çekleştirilmişti. Ve Amerikan istihbaratı dünyanın birçok yerinde becerisini ortaya koymuştu. İlk operasyonlardan biri de Avrupa'da, İtalya'daydı...

İtalya'da Komünist Parti, 1948 seçimlerine ülkenin en kuvvetli partisi olarak girecekti. Togliatti, İtalya'da tüm solu bir araya toplamış ve seçimlerde 135 milletvekilliği kazanmıştı. Sonra, Amerikan istihbaratı ya da küresel provokatörler devreye girdi.

Ulusal bir hükümet İtalya'da koltuğu alamazdı. Örtülü operasyonların ilki İtalya'da gerçekleşti. Psikolojik savaş incelikleri kullanıldı. Kontrgerilla devreye sokuldu... Basına ayar çekildi, oyların satın alınmasından tutun da, savaş yoksulu İtalyan halkına bedava makarna dağıtımına kadar her yol denendi. Togliatti'ye saldırı düzenlendi... İtalya öyle bir operasyondan geçirildi ki, ulusal güçler bir daha asla iktidara gelemedi.

1960'lara gelindiğinde sıra Afrika'daydı. CIA, Afrika'da onlarca darbeye imza atacaktı. Kongo operasyonu bunlardan en çarpıcısıydı. 1885'te Belçika Kralı Leopold'e verilen Kongo, uzun yıllar Belçika Kongosu adıyla anıldı. Beyaz adam Afrika'yı köleleştirmiş, sömürmüş, satmıştı... Kongo halkı diğer birçok Afrika halkı gibi bir asıra yakın kan kustu. Kongo, diğer Afrika ülkelerinin çektiklerini yansıtan sadece bir örnektir.

Lumumba'nın Kaderi

O fotoğraf her şeyi anlatıyordu. Verandasında oturan Belçikalının ayağının dibine serilmiş bir köpek ve bir Kongolu çocuk... İnsanı insanlığından utandıran bir fotoğraf.

Kongolular Belçikalı efendilerinin ayakları altındaydılar. Batılı efendilerin köpekleri ve köleleri vardı. Oysa efendilere tüm servetini Kongo toprakları sağlamaktaydı...

1961' de Kongo'da ulusal bağımsızlık ateşi yandı. Lideri 36

Kongolu Efendi, köpeği ve kölesi

yaşında genç bir adamdı. O tüm kıtanın efsane lideri Patrice Lumumba'ydı.

Halkına şöyle haykırmıştı: *"Afrikalı, kendi memleketinde yaşamak için başkalarından izin almamalıdır... (...) Sahip olduğumuz magnezyum, altın, demir yatakları yarınki bağımsızlık için bize gereklidir."*

Lumumba halkın büyük desteğiyle, seçimle göreve gelmiş ve sadece iki ay iktidarda kalabilmişti.

Amerikan istihbaratı Kongo'daki gelişmelere izin veremezdi. CIA derhal harekete geçti ve Kongo ordusu içindeki işbirlikçilerini darbe için hazırladı.

İşbirlikçi generaller, Devlet Başkanı Lumumba'yı alaşağı ettiler. Ardından Patrice Lumumba ve tüm yakın çevresini katlettiler.

Kanlı Operasyonlar

Bu senaryo birçok ülkede benzer şekilde sahneye konuldu...

Küba 1961

Küba'da Castro'ya defalarca suikast düzenlendi, Küba birçok faciaya tanıklık etti...

1961'de, Domuzlar Körfezi operasyonunda Amerikan ajanları vasıtasıyla sahnelenen işgal denemesi, Sovyet istihbaratı yardımıyla engellenecek, Küba, Amerikan işgalini püskürtecekti...

Ama Küba'ya saldırılar devam edecek, uçakları düşürülecek, gemileri batırılacak, gelen yardımlar engellenecek ve sürekli psikolojik operasyona tabii tutulacaktı.

Endonezya 1965

1965'te Endonezya bir darbeyle sarsılacaktı. Dünyanın en yoğun Müslüman nüfusuna sahip ülkesiydi... 1965'te seçimle iktidara gelen Sukarno, aynı yıl CIA kontrolünde gerçekleştirilen bir darbeyle devrildi. Yerine yine CIA eliyle general Suharto oturacak, en az 500 bin kişinin katili olarak tarihe geçecekti.

Yunanistan 1967

Yakından tanık olduğumuz bir başka darbe, 1967'de Yunanistan'da gerçekleşti. Yunan halkı 1967 seçimlerine hazırlanırken, CIA destekli askeri darbeyle sarsıldı. "Albaylar Cuntası" altı yıl boyunca Yunan halkına kan kusturdu. Cunta, Türkiye'nin Kıbrıs'a yaptığı barış harekâtının etkisiyle devrilebildi.

Şili 1973

Salvador Allende'nin Şilisindeki CIA katliamına değinmeden olmaz... Latin Amerika'da Amerika Birleşik Devletleri'nin en kanlı operasyonu 1973'te Şili'de gerçekleşti.

Salvador Allende de seçimle işbaşına gelmişti. sadece üç yıl sonra öldürülecek ve yerine General Pinochet getirilecekti.

Pinochet, Şili'de binlerce kişiyi katledecek, kayıp listeleri uzayıp gidecek, tutuklular stadyumları dolduracaktı...

Şili'deki darbenin mimarı Amerikan politikalarının tepe ismi, CFR'nin en önemli şahsiyeti Henry Kissinger'dı.

Kissinger faktörü

Gizlilik kaydı kaldırılan CIA belgelerinde Kissinger'in o zamanki Amerikan Başkanı Nixon ve CIA Başkanı ile uzun konuşmaları yer alıyor. Şili darbesi uzun yıllar sonra tüm detaylarıyla açığa kavuşuyor.

Telefon kayıtlarında Henry Kissinger CIA Başkanı Richard Helms'e *"Amerikan hükümeti Şili'nin elden gitmesine izin vermeyecektir!"* diyor...

Sonraki yıllarda, anılarında darbe planlarının detaylarına giriyor. Başkan Nixon'un kendisine, Allende hükümetine karşı bir darbe örgütlenmesi talimatı verdiğini açıklıyor.

CIA, darbenin örgütlenmesi işinde doğrudan yer alıyor, darbeyi Amerikan ITT telekomünikasyon şirketi finanse ediyor.

Bu bilgiler, geçtiğimiz yıllarda gizliliği kaldırılan ABD hükümet belgeleriyle kanıtlanıyor. Allende, 1970 yılında iş başına gelmiş, Şili halkına umut olmuş ve üç yıl sonra başkanlık sarayında öldürülmüştü. Şili halkı onu hiç unutmayacaktı.

Polonya 1978

Bir örnek de Katolik Polonya'dan! Yıl 1978. Aylardan Ekim. Polonyalı kardinal Karol Wojtyla, II. Jean Paul adını alarak papa ilan ediliyor.

II. Jean Paul göreve gelince CIA ile Vatikan arasında üst düzey istihbarat paylaşımı en verimli dönemine giriyor. *"Tarihi Değiştiren Adam: Karol Wojtyla"* adlı kitapta Amerikan gizli servisi ile Vatikan'ın yakın ilişkisi bir bile-

nin ağzından tüm ayrıntılarıyla belgeleniyor. O adamın adı: Robert Gates!

CIA ve Vatikan'ın yakın işbirliğini açıklayan kişi Robert Gates, bugün Amerika Birleşik Devletleri'nin Savunma Bakanı... Bush döneminde de savunma bakanıydı. Obama da onu yerinden oynatmadı. Bir zamanlar CIA'in başındaydı. Polonya'daki CIA oyunlarını anlatırken Robert Gates: *"İstihbarat bilgilerimizi Vatikan'la paylaşıyorduk. CIA, Papa II. Jean Paul'e komünizmle mücadelede yardım ediyordu,"* diyor.

İşte böyle diyor, Amerikan Savunma Bakanı... Polonya operasyonuna ilişkin birçok detay daha anlatıyor. Bir örnek verelim...

1979 tarihinde Papa, Sovyet denetimindeki Polonya'ya bir ziyaret planlıyor. Zamanın Polonya hükümeti Papa'nın ziyaretinin amacını biliyor. Bunun Katolik Polonya'da bir gövde gösterisine dönüşmemesi için önlem alıyor...

Bundan haberdar olan Amerikan istihbaratı, Polonya halkını meydanlara toplamak amacıyla, bir valize sığabilecek büyüklükte bir yayın cihazıyla devreye giriyor.

Bu cihaz, Polonya'nın ulusal televizyonunu devre dışı bırakıyor. Aynı frekanstan Papa'nın gezi güzergâhı halka duyuruluyor. Büyük bir coşku sokakları sarıyor. Papa, Polonya halkını özgürlüğe davet ediyor.

Sonra mı?... Ünlü *Grev* filmindeki konuşmayı hatırlıyorum... Yollarda, fabrikalarda, evlerde bir fısıltı yayılıyor: *"Papanın dediği gibi korkmamalıyız! İsyan etmeliyiz..."*

Polonya'da din kullanılarak işçiler arasında bir hareket başlatılıyor. Önce tersane işçileri ayaklanıyor.

Grevi Vatikan finanse ediyor . Katolik sendikalar sokaklara dökülüyor. Polonya özgürleşiyor. Batı'nın tarafına geçiyor. Grevin öncülerinden biri yıllar sonra şu sözleri söylüyor:

"Bu grev sonun başlangıcı oldu... Polonya yeniden Avrupa'da!"

Polonya yeniden Avrupalı olmuştu. Özgürleşecek, serbest piyasa ekonomisine geçecek, özelleştirmelerle varını yoğunu verecek, Avrupa Birliği'ne bile girecekti...

2009'da Polonya halkı, Almanya sınırında kanını satıyor. Aç ve hiç olmadığı kadar yoksul. Okulları ve hastaneleri bir bir kapanıyor. Polonya'da artık sosyal güvenlikten söz edilmiyor. Polonya'nın tüm zenginlikleri küresel elitin elinde ve sınırlarında pek çok Amerikan üssü var. Polonya bir umutsuzlar ülkesi!

CIA ve Eroin

Amerikan İstihbarat Teşkilatı hakkında yazılan kitaplarda en çok eroin ve terör bağlantısına dikkat çekilir. Dünya uyuşturucu ticareti CIA'in denetiminde gerçekleştirilir.

Afganistan buna en iyi örnektir. 1980'e kadar afyon üreten ülkeler arasında ismi geçmezken birden bu konuda ünlenmiştir. Çünkü Amerikan İstihbarat Teşkilatı 1986 itibariyle bölgeyi ele geçirmiştir. Şimdi Afganistan dünya eroin üretiminin üçte ikisine sahiptir.

CIA, Asya'nın ortasına eroinle girmişti. Amerikan istihbaratı Afganistan'da önce uyuşturucu işine el attı, aynı anda Sovyet destekli hükümete karşı direniş örgütleri oluşturdu. Eroin işi en az petrol kadar, silah işi kadar önemli bir gelir kaynağıydı. Terörü desteklemede, CIA için meşru bir araç olarak kullanıldı.

Amerikan istihbaratı birçok terör örgütünü uyuşturucu ihalesi vererek destekledi ve denetledi. PKK'nın en önemli gelir kaynağının uyuşturucudan elde edildiğini Abdullah Öcalan mahkeme ifadesinde söylemişti.

Amerikan istihbarat servisi CIA, dünyadaki eroin, silah

ve diğer pazarları kontrol etmek için elinden geleni yapar. Terör örgütleri de Amerikan denetimini yaymak için kullanılan araçlardır.

Ara sıra gazetelerdeki küçük haberlerde buna ilişkin ipuçları gözümüze çarpar:

"Los Angeles bölge mahkemesi, 2001 yılında PKK'nın faaliyetlerinin engellenemeyeceği kararı vermiştir."

"PKK'nın Kuzey Amerika temsilcisi Kani Gulam, pasaport sahtekârlığı nedeniyle yakalanıp, hâkim önüne çıkartılmış ve serbest bırakılmıştır."

"Kürdistan Ulusal Kongresi adı altında bir grup PKK'lı, Amerikan senatosunu ziyaret etmiş, ağırlanmıştır."

Stratfor gibi Pentagon'a danışmanlık yapan kuruluşlar, parçalanmış Türkiye haritalarını dünyaya yaymaktadır.

New York Times gazetesi, *Washington Post* gibi yayın organları açık açık CIA operasyonlarına ilişkin haberler verirler.

"Amerikan Savunma Bakanlığı ve Amerikan istihbaratı işbirliğiyle son beş yılda 20 ülkede çeşitli operasyonlar gerçekleştirilmiştir."

Bu operasyonlarda yerel bağlantılar çok önemlidir.

Amerikan İstihbarat Teşkilatı CIA'nin eski gizli hizmetler direktörü Richard Bissel bakın ne diyor: *"Başlıca görevimiz çeşitli ülkelerde bizimle işbirliği yapacak kişi ve kurumları bulmamızdır. Onları Birleşik Amerika doktrini doğrultusunda çalışmaya ikna etmektir. İşler ancak böyle, masum kuruluşlarca yürütülürse başarılı olunur!"*

"Kemalist Değerlerin Aşağı Çekilmesi"

Amerikan istihbaratı masum kuruluş bulmakta hiç zorlanmaz. Batı'nın mutlak üstünlüğünü kabul eden çevreler, özellikle üniversiteler, basın yayın kuruluşları ve gazeteciler

işbirliği sıralamasında en üsttedirler. Ülkelerde yandaş arayanlar çeşitli fonlarla hedeftekilere giderler.

Bunların içinde kadın örgütleri de, gençlik oluşumları da, sanatsal faaliyet gösterenler de vardır. Siyasi oluşumları da yoklarlar, çevreci gruplar da kurarlar.

Hedef 100 yıldır aynıdır. Amerika tek dünya devleti peşindedir. Tüm zenginliklere, enerjiye sahip olmalı, tüm enerji havzalarını ele geçirmelidir. Petrol coğrafyası biçimlendirilmeli, stratejik noktalara kukla devletler kurulmalıdır. Türk halkı bu amaç çerçevesinde şekillendirilmeli ve felç edilmelidir. Bunun için Türkiye'nin kalbinden Mustafa Kemal'in bağımsız ruhunun silinmesi gerekir.

CIA'nin emekli istasyon şefi Graham Fuller'e kulak verelim:

"Türkiye 1945 ile 1975 arasında Ortadoğu sahnesinden yok oldu. Amerika'nın sadık müttefiki haline geldi. Şimdi yavaş yavaş Kemalist değerler, Türk politikası içinde daha normal bir seviyeye indirgeniyor ve Türkiye Ortadoğu'ya akılcıl bir geri dönüş yaşıyor. Bugünkü Türk politikası, Kemalist değerlerin indirgenmesinden başka bir şey değildir."

Eğer bir Orta Amerika ülkesi ya da Afrika'nın küçük bir ülkesi olsaydık, bir CIA darbesiyle işimiz bitirilirdi. Ama bu coğrafyadaki üç büyük imparatorluktan biri Türkiye... Binlerce yıllık bir devlet geleneğinden geliyor. Dünyadaki en büyük altıncı orduya sahip ve ordu halkın çocuğu. Ekonomisi bölgedeki en büyük ekonomilerden biri. Halkının kalbi Gazi Mustafa Kemal'e bağlı. O nedenle Avrupa Birliği komiserleri *"Türkiye'de Kemalizm bitmeden gelişme olmaz!"* diyor.

Bunca oyun ve çekişme içinde hâlâ direniyor. İşte o nedenle Amerikan istihbaratı Türkiye'ye psikolojik operasyon mangaları yolluyor, milli eğitime el atıyor, üniversiteleri Erasmus'la işgale yelteniyor...

IMF ile terbiye planı uyguluyor, NATO'yla şekil vermeyi deniyor ama sağduyu, binlerce yıllık bir sağduyu! Amerika'nın 200-300 yıllık tarihi bunu anlayamıyor...

Faydalanılan Kaynaklar

CIA-NATO-AB, Erol Bilbilik
Bitmeyen Oyun, Metin Aydoğan
Süreç dergisi 1980/1
BBC Haber

SEVR'DEN BOP'A TÜRKİYE!

Amerikanın Temel Hedefi

"Bir Kurtlar Sofrasıydı Avrupa ve Sofrada Ortadoğu Vardı..."

Batı'nın Kartları: Kürtler ve Ermeniler

"Türkler Defolsun!"

Aynı Bugün Gibi!

Sevr Anlaşması Hayata Geçseydi...

"Bu İşin Rövanşı Var!"

"Sevr Hortladı!"

Kürt Açılımı 1991!

Kürt Açılımı 1995!

"Bizans Devlet Başkanı Barto!"

Gümrük Birliği Kâbusu

Kürt Açılımı 1999

"Laiklikten Vazgeçin!"

Sevr'den BOP'a Türkiye!

25 Mart 2009 programından

Belki bir tünelin içinden geçtiğimizden Türkiye'nin dışarıyla temaslarının ne kadar yoğunlaştığını fark edemiyoruz. Son zamanlarda Türkiye'ye gelen gidenin haddi hesabı yok... Amerika Dışişleri Bakanı, Amerikan Genelkurmay Başkanı, Amerikan istihbaratı, Uluslararası Para Fonu yöneticileri, Avrupa Birliği otoriteleri, Türkiye'nin suyuyla yakından ilgilenenler... Tüm forumlar, Habitatlar, Medeniyetler İttifakı Türkiye'de yapılıyor. Barack Obama göreve gelir gelmez ikinci yurtdışı ziyaretini Türkiye'ye yapacağını açıklıyor. Bunlar hayra alamet değil!

Ekranlarda sempati dağıtanlar acaba gizli görüşmelerde neler konuşuyor? Irak'tan çekilecek askerler acaba hangi limanlarımız üzerinden geçecekler? Amerika'nın istediği destek neleri kapsıyor? Amerika, Kıbrıs Ermeni sınırı, Fener Patrikhanesi ve güneydoğu konusunda ne "tavsiyelerde" bulunuyor?!

Aslında bu tavsiyeler ve dayatmalar 100 yıldır sürüyor... Sevr anlaşmasından Büyük Ortadoğu Projesi'ne, Batı'nın Türkiye için planlarında bir değişiklik yok!...

Amerika Birleşik Devletleri'ni bir şirket olarak yönetenler 100 yıldır bölgeye ve özellikle ülkemize derin bir ilgi beslemekteler.

Bakın Amerikan Dışişleri Bakanı Hillary Clinton görevinin ilk günlerinde Türkiye'den rüzgâr gibi geçmeyi ihmal etmedi. Sempati avcılığı için kadın kadına sohbetler bile etti. Clinton, Türkiye'de sadece tek bir televizyon programına konuk olmayı kabul etmişti. Yazar, manken, gazeteci ve sinema yıldızı olan dört kadınımızın sohbet programına konuk olan Dışişleri Bakanı'na Afganistan, Irak, Gazze ve diğer kan kokan coğrafyadaki Amerikan planları sorulmadı.

Amerika'nın paramparça gösterdiği Türkiye haritaları sorulmadı. Çizilen ve burnumuza dayanan yeni Osmanlı haritalarından da söz edilmedi.

Michelle Obama'nın giysileri, kadın ve siyasetçi olmanın zorlukları, çocuklar ve eşler konu edildi.

Amerika dayatmasıyla yok edilen hak ve özgürlükler konu dışıydı. Onlar misafir ağırlamaktaydı...

Amerika'nın üst düzey yönetimi, gülen yüzüyle sempati avcılığı yaparken, kapalı kapılar ardında bir bölgenin geleceği masaya yatırılıyordu.

Detaylar bilinmiyordu!... Kan içindeki Afganistan'da Türk Amerikan işbirliği konuşuluyordu. Nasıl bir işbirliği? Detaylar bilinmiyordu. Kıbrıs konuşuluyordu... Tek Kıbrıs için dayatmalar yapılıyordu. Detaylar bilinmiyordu. Sık sık stratejik müttefik olduğumuzun altı çiziliyordu. Detaylar bilinmiyordu!...

Zaten 60-70 yıldır yaşadıklarımızın özeti buydu. Türk halkı yukarılarda neler olup bittiğinin detaylarını hiç bilemedi. Ziyaretlerin sonuçları yıllar sonra acı bir biçimde öğrenildi.

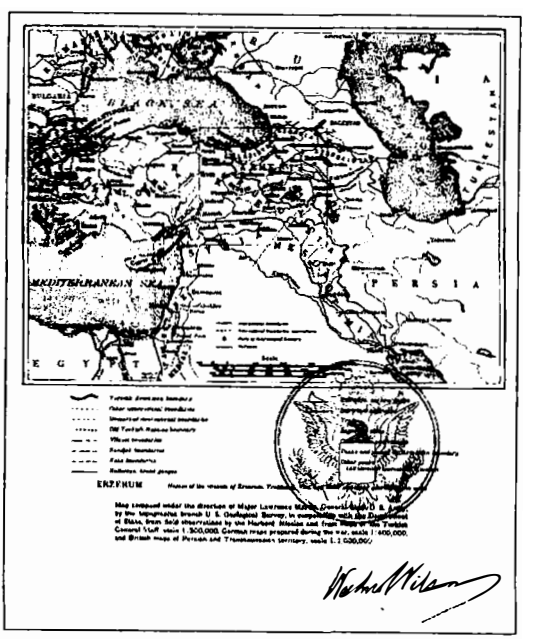
Amerika'nın Temel Hedefi

Yıl 1912. Amerikan Başkanı Woodrow Wilson. Türkiye'yi paramparça eden ünlü Wilson İlkeleri'ne adını veren kişi... Türkiye sınırları içine bir Kürdistan ve bir Ermenistan haritaları çizen Amerikan Başkanı... Bakın ne diyor:

"Amerikan kapitalizminin temel hedefi, zayıf ülkelerin hammaddelerini ve ulusal pazarlarını açık birer kapı olarak tutmaktır. Bunun için diplomasi ve gerekirse zor kullanılmalıdır..."

Diplomasiyi de zoru da kullandılar. Ezilen halkların dostu olarak ünlenen başkan Wilson, hammaddelere el koymak için sayısız harita çizdi.

Orijinal Wilson haritasına dikkatle bakınız. Türkiye'nin doğu bölgeleri tamamıyla yeniden şekillendirilmişti. Wilson

Wilson haritası (1912)

haritasında bir Ermenistan ve bir Kürdistan çiziliydi. Tarih 8 Ocak 1918'di.

90 yıl sonra bu hayal doğrultusunda biraz yol katettiklerini teslim etmek gerek. Irak işgal edilmiş, petrolün en fazla olduğu kuzey bölgesi Çekiç Güç'ün kontrolüne verilmiş ve parlamentosuyla bayrağıyla bir Kürt devleti fiilen oluşturulmuştu.

Hatta işgal edilmiş Irak devleti cumhurbaşkanlığına da bir Kürt getirilmişti.

Wilson'ın söylediği gibi Amerika, dünyadaki tüm hammadde ve ulusal pazarlara talipti ve bunun için her şey yapılabilirdi.

"Bir Kurtlar Sofrasıydı Avrupa
ve Sofrada Ortadoğu Vardı..."

Ortadoğu'nun göz kamaştıran zenginliği daha Birinci Paylaşım Savaşı'nda emperyalist devletlerin gündemindeydi...

I. Dünya Savaşı, emperyalist devletler arasında bir paylaşım savaşıydı. Kavga, kara altın içindi, bu bir petrol kavgasıydı. Petrolü geleceğin yakıtı olarak kavrayan ilk ülke İngiltere'ydi. Onu Rusya izledi.

1897'de Osmanlı topraklarında ilk petrol arama çalışmaları başlatılmıştı. Osmanlı henüz petrolün stratejik önemini kavramış değildi. İngiltere 1899'da Osmanlı toprağı olan Kuveyt'e yerleşmiş petrol arıyordu. Osmanlı toprağında ilk petrol kuyusu 1900'de European Petroleum Company tarafından açıldı ve büyük çapta petrol çıkartıldı.

Petrolün en yoğun bulunduğu yer, Osmanlı devleti topraklarıydı ve de Osmanlı hasta adamdı; güçsüzdü, borç batağındaydı. O halde paylaşım oradan başlayacaktı.

Gelelim paylaşımcılara; I. Dünya Savaşı'nın galip devlet-

leri paylaşımda hemfikirdiler ama paylarını beğenmiyor, birbirleriyle didişiyorlardı. İngiltere ve Fransa savaş sürerken Osmanlı topraklarını aralarında paylaştırıyorlardı...

Fransızlar iki yıl sonra, giriştikleri savaşın nedenini ve Osmanlı topraklarının nimetlerini şöyle açıklayacaklardı:

"Kilikya, Suriye, Filistin, Kürdistan ve Musul bize hemen şunları sağlayacaktır:

Buğday: Yılda 115 milyon kental;

Petrol: Başka hiçbir yerde bulamadığımız ve yarın onsuz büyük bir millet olunamayacak olan petrol hayati önemdedir. Petrolsüz ne ordu ne deniz kuvveti mümkündür.

Pamuk ve yün: İşletmelerimiz bu maddeleri büyük güçlük ve korkunç fiyatlarla İngiltere ve Amerika'dan alabiliyor."

Duplex Commitee 1916

İşte paylaşımcılardan biri olan Fransa için Osmanlı topraklarını uğrunda ölünür yapan bunlardı.

Bu gizli anlaşmalar ve belgeler Rusya'da Ekim Devrimi patlayınca ortalığa saçıldı... Ruslar gizli paylaşım anlaşmalarını Türkiye'ye ve dünyaya açıklayacaktı. 1917 yılıydı...

Kâğıt üzerinde bir paylaşma yapılmıştı ama devletler o kadar da kolay bölünüp, parçalanamıyorlardı. Kesilip, biçilecek bölgelerde paylaşıma hazır müttefikler yaratılmalı, bölge insanı bölüşülmeye hazır olmalıydı!

Nasıl mı? Aynı bugün olduğu gibi!

Batı'nın Kartları: Kürtler ve Ermeniler

Osmanlı'ya karşı en kolay oynanacak kart etnik karttı. Çeşitli etnik gruplar ayrı devletler kurma yönünde kolayca kışkırtılabilirdi. Buna en iyi örnek ünlü İngiliz ajanı Lawrence'ın Arabistan'daki faaliyetleriydi.

Petrolün en yoğun bulunduğu Arap bölgelerinde Lawrence, Arapları Osmanlı'dan ayırmak üzere ayaklandırmış ve Osmanlı'ya karşı savaştırmıştı. İşte 1920'ye gelirken Anadolu, Lawrence'larla tıka basa dolmuştu.

Amerika, Ermenistan ve Kürdistan haritaları çizerken İngiltere ve Fransa, Osmanlı uyruklu Ermeni ve Kürtleri ayrı devlet kurma yönünde kışkırtıp silahlandırdılar.

"Halklara özgürlük!" çığlıkları atıyorlardı. Gözlerini petrol coğrafyasına dikmişlerdi.

III. Enternasyonal'in yayın organında İngiltere'nin Kürt politikası şöyle açıklanıyordu:

"Eğer bugün İngiliz 'bilginleri', dünya tarihinde önce Kürtlere karşı 'adalet' sağlanması gerektiğinden ve 'gerçek' Kürdistan'ın kurulmasına yardımın zorunlu olduğundan dem vuruyorsa, doğrusu bu 'adalet'in fazlasıyla petrol ve kan koktuğunu söylemek gerekir."

Ağustos 1930 International Press

(Metin Aydoğan'ın *Bitmeyen Oyun* adlı kitabından alıntı; s.123.)

"Türkler Defolsun!"

Yıl 1918... Savaş bitti. Osmanlı yenik düşmüştü. İngiliz Agamemnon zırhlısı Yunanistan'ın Mondros Limanı'na demirliydi. Rauf Orbay başkanlığındaki Osmanlı heyeti bu zırhlıda imzaladığı Mondros Mütarekesi'yle silahlarını teslim etti, galip devletlere istedikleri yeri işgal etme hakkı tanındı. Yunan ordusu İzmir'e çıktı ve Ege bölgesini işgale başladı.

5 Şubat 1919 günlü Fransız *Journal des Debat* gazetesi birinci sayfadan şunları yazıyordu:

"Hemen hemen beş yüz yıl boyunca güney Avrupa'yı yıkan ve Doğu Akdeniz bölgesindeki bütün uygarlığı çökerten bu uğursuz Türk ırkını Asya'ya sürmeli."

Batılı devletlerin Türklere en ağır hakaretler yönelttiği, her yandan kuşattığı bugünlerde Anadolu kaynıyordu. Ulusal direniş başlıyor, bir millet uyanıyordu. 16 Mayıs 1919'da Mustafa Kemal Paşa yanında Rauf Orbay'la Şişli'den yola çıktı, Tophane rıhtımında bekleyen yaşlı Bandırma vapuruna bindiler. Türkiye'nin kaderini ve Batı'nın planlarını değiştirecek bir yolculuktu bu.

Galip devletler Anadolu'da başlayan bu direnişin er geç bastırılacağından emindiler. İçerde adamları vardı. Bunların en bariz örnekleriydi Kürt Şerif Paşa ile Ermeni Boğos Nubar Paşa.

Ajanlar Anadolu'da at oynatırken, Batı'yla yakından ilişkili bu iki paşa, Osmanlı devleti toprakları üzerinde bir Ermenistan ve Kürdistan kurulması teklifini Fransız onayına sunmuşlardı.

Aynı Bugün Gibi!

Yakışıklılığı nedeniyle Fransızların "Beau Şerif (güzel adam)", adını taktığı ve İstanbul'da "boşherif" lakaplı Kürt Şerif Paşa Osmanlı devletinin paşasıydı. Maaşını Osmanlı hazinesinden alıyordu.

Paris Barış Konferansı günlerinde, 11 Mayıs 1920'de Sadrazam Tevfik Paşa Sevr'in taslaklarını almak için Fransız Dışişleri Bakanlığı'nın saatli salonuna girdi. Ermeni Paşa da, Kürt Şerif Paşa da oradaydılar... Fransız Dışişleri Bakanı'nın iki yanında oturmaktaydılar.

Bir Kürdistan ve bir Ermenistan için Fransızlarla pazarlıktaydılar...

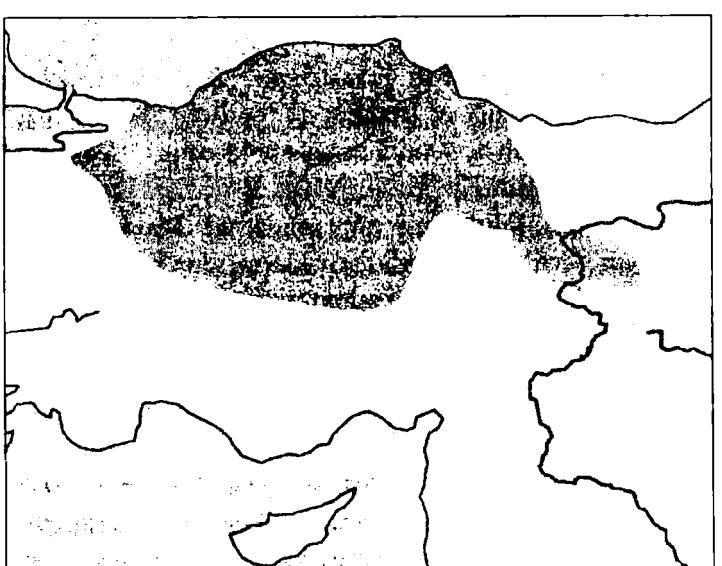
Aynı anda Anadolu'dan bir ses yükseliyordu. Mustafa Kemal, Osmanlı Heyeti'nin imzalayacağı hiçbir antlaşmaya uyulmayacağını haykırıyordu. Yanında Kürdü'yle, Çerkezi'yle, Lazı'yla tüm Türk milleti vardı...

"Artık millet adına tek yetkili organ, Büyük Millet Meclisi'dir," diyorlardı.

22 Temmuz 1920 Perşembe günü öğleden sonra saat üçte Yıldız Sarayı merasim salonunda toplanan 39 üyeli Saltanat Şûrası oturumu padişah Vahdettin tarafından açıldı.

Şûra'da Sadrazam Damat Ferid söz alıp şunları söyledi:

"Paris'te imzalamamız istenen antlaşma, İstanbul'u ve küçük bir toprak parçasını bize bırakıyor. Antlaşmayı imzalarsak iyi kötü bu kadar bir varlığımız olacak. İmzalamazsak dünya haritasından silinmekle tehdit ediliyoruz. Bu antlaşmanın imzasını oya sunuyorum. Susanlar imzalayalım demiş sayılacaktır," dedi ve Topçu Ferik Rıza Paşa dışında herkes bu ölüm fermanına onay verdi...

Sevr hayata geçseydi Türkler burada yaşayacaktı

Sevr Antlaşması Hayata Geçseydi...

Trakya ve Batı Anadolu Yunanistan'a,

Sivas, Malatya, Adana, Urfa, Antep, Maraş ve Suriye; Fransa'ya,

Musul dahil Irak ve Arabistan İngiltere'ye,

Güneybatı Anadolu, Oniki Adalar ve Rodos İtalya'ya verilecekti!...

Doğu Anadolu'da bir Ermeni ve bir Kürt devleti kurulacaktı!...

Boğazlar ve İstanbul, ayrı bir bayrağı olan komisyon tarafından yönetilecek idi!

Eğer Sevr hayata geçseydi yani Türk milleti, dahi bir liderin arkasında birleşmemiş olsaydı şu anda gördüğünüz bölgede yaşıyor olacaktık.

Ayrıca bunu gölgede bırakan başka şartlara da maruz kalıyor olacaktık. Türklere bırakılan bölgede asker sayısı kısıtlı olacak, devletin ağır silahı bulunmayacaktı; devlet maliyesi Batılı galip devletlerden oluşan bir komisyonca yönetilecekti. Tahkim hakkı olmayacaktı. Kapitülasyonlar sürecekti.

Yani tümüyle sömürge bir devlet olacak, toprağı, ordusu, hazinesi Batılılar tarafından kontrol edilen bir devletin bireyleri olarak yaşayacaktık.

Ama bu millet Batı'nın oyununu bozdu. Tüm olanaksızlıklara rağmen büyük bir zafere imza attı ve tüm dünyayı şoka soktu! Yedi Düvele göre bu, bir mucizeydi...

Bütün dünyayı şaşkına çeviren Kurtuluş Savaşı ardından Hollandalı *Handelsblat* gazetesi şu sözleri yazdı:

"Türklerin bu beklenmedik zaferi akla şu soruyu getiriyor: Son nefesini vermekte olan, ölüme mahkûm Türkiye dört yıl süren dünya savaşı sırasında tüm maddi ve manevi kaynaklarını tükettiği halde, nasıl olur da tüm dünyayı şaşkına çevirir!? Sonu gelmiş gibi duran bir ülke, bugün üstelik yapayalnız kaldığı bir anda, müthiş bir örgütlenme yeteneği ve dolu dizgin bir

coşku sergiliyor... (...) Londra'da yapılan hesaplarda Mustafa Kemal ve milliyetçi hareketin sıfırı tükettiği, iflasa sürüklendiği, iki kere ikinin dört ettiği gibi ortadaydı. Anadolu dullar ve yetimler ülkesine dönmüştü. Tam dört yıl boyunca milyonlarca insan durmaksızın savaştı ve demir yumruğuyla İngiltere maşası Yunanistan'ı denize döktü. Bu, ulusal davaya duyduğu inançla mümkün oldu."

Bu uzun yazının sonunda yazar şunları da ekliyor:

"İslam düşüncesinin içine girmeliyiz. Bu mucizeyi anlamak için bunu yapmak gerekli. Yoksa böyle giderse, Asya'nın muazzam kapıları yüzümüze ebediyen kapanacak!"

Kasım 1922, Handelsblat

"Bu İşin Rövanşı Var!"

"Asya'nın kapıları," işte sihirli sözcük buydu... Tıpkı bugün gibi... Asya pazarlarına el koymak için her şey yapılmalıydı. Din kullanılmalıydı. Türk milleti etnik olduğu kadar dini olarak da ayrıştırılmalı, sahte bir İslam yaygınlaştırılmalıydı!

İşte bugün medeniyetler ittifakı, dinlerarası diyalog ve Ilımlı İslam'ın Türkiye'ye dayatılması o günlerde kararlaştırıldı.

Osmanlı'ya dönülmeliydi. Mustafa Kemal Türkiye'si çok tehlikeliydi. Türkler ulusal kaynaklarına sahip çıkarlar, ekonomide siyasette bağımsız olurlarsa Batı ne yapardı. Petrol, pamuk, madenler ve suya nasıl el koyarlardı!

O nedenle Lozan'da Lord Curzon şu sözleri söylemişti:

"Şimdi bu masada verdiklerimizi yakında ekonomik zorluklar içine düştüğünüzde bir bir geri alacağız!" Geri almak için her şeyi yapacaklardı... 1984'te Türkiye ağır sanayi hamlelerine bir de GAP'ı katınca PKK için düğmeye basıldı. Güneydoğu Anadolu Projesi suyun kontrolü ve Türkiye'nin zenginleşme-

si demekti. Bölgesel güç olmak yolunda önemli bir merhaleydi ve PKK terörü bu işi engelleyecek, aynı zamanda 100 yıllık Kürt devleti hayalini destekleyecekti...

"Sevr Hortladı!"

Yıl 1991. Cumhurbaşkanı, Turgut Özal. Kukla bir Kürt devleti için adımlar atılıyor...

Körfez Savaşı Baba Bush'un direktifiyle başlıyor. Önce Amerika'nın kışkırttığı Kürt gruplar ayaklanıyor.

Saddam Hüseyin, Kürt Türk o bölge insanlarını yok etme operasyonuna kalkışıyor. Kaçan on binlerce Iraklı Türkiye sınırına dayanıyor.

Batı müdahalesi kaçınılmaz hale geliyor. Turgut Özal Amerika'yı yardıma çağırıyor. İşte Çekiç Güç bölgeye böylece çöreklenmiş oluyor! Çekiç Güç kontrolünde bir Kürdistan devletinin tohumu böylece atılmış oluyor.

Irak'ın kuzeyi güvenli bölge ilan ediliyor ve Türkiye-Irak sınırı boyunca 50-60 km.lik şerit Çekiç Güç kontrolüne veriliyor. PKK ve bölgedeki teröristler bu ortamda pamuklar içinde yetiştiriliyor.

Çekiç Güç öncesi sayıları bin civarında iken sayısı, Çekiç gücün bölgeye yerleşmesiyle sayısı 25 bine çıkıyor.

Bu adımlar, küresel güçlerin göz diktiği tüm coğrafyalarda aynı sırayla atılır.

Kürt Açılımı 1991!

Benzer şablonla yapılan bir diğer adım tabu konularda tartışma açmaktır.

Özal, o yıllarda Türkiye'de pek konuşulmayan konuları tartışmaya açacaktı...

"*Bir Türk-Kürt Federasyonu kurma fikrini*" ortaya atacak,

tepkiler sonunda "*konuyu tartışmaya açmak istemiştim,*" diyecekti...

Amerikalılar süreci ve tansiyonu kontrol edecekti.

Aynı Turgut Özal yine 1991'de "*Türkiye olarak şu Ermeni soykırımını tanısak ve bu iş sona erse*" görüşünü de dillendirdi... O nedenle Amerikan büyükelçisi Abramowitz, Türk-Kürt Federasyonu lafını ağzından düşürmüyordu. Tepki gösterenlere "*Bunu ben değil, Cumhurbaşkanınız söylüyor!*" cevabı veriyordu. Emekli Büyükelçi Coşkun Kırca birkaç kez Amerikalı büyükelçiyi dikkatli konuşmaya davet ettiğinde Abramowitz, Özal'ın arkasına sığınmıştı. Kırca bana şu sözleri aktarmıştı:

"*Morton Abramowitz, her yerde Amerikan sefiri olarak bu konuyu konuşuyordu. Ben 'Siz iç işlerimize nasıl karışıyorsunuz, nasıl böyle konuşuyorsunuz!' deyince, 'Ben karışmıyorum bunları sizin Cumhurbaşkanınız söylüyor!' demişti.*"

O yıllarda Çekiç Güç'ün yarattığı konforlu ortamda Kuzey Irak Batılı yardım kuruluşları ve ajanlarla dolup taşacaktı...

Birleşmiş Milletler şemsiyesi altında ve Çekiç Güç'ün denetimindeki şeritte bir Kürt devleti için kolları sıvamışlardı. Bölge halkına Batılı kurtarıcılarının geleceği ve bir Kürt devleti kurulacağı müjdesi veriliyordu. O yıllarda oralarda dolaşırken İspanyol Kültür Derneği'nden, Alman yardım kuruluşlarına kadar 200'e yakın derneğin faaliyetine tanık olmuştum.

1995'te *Aksiyon* dergisi Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis tarafından hazırlanan bir rapora yer verdi. Buna göre İncirlik'ten kalkan Çekiç Güç'e bağlı uçakların PKK'ya havadan malzeme attığı saptanmıştı.

O günlerde İngiliz *Daily Telegraph* gazetesi de, Amerikalı subayların, PKK'lılarla düzenli toplantılar yaptığını yazdı!

Naci Kaptan'ın araştırmasına göre, Amerikan özel kuvve-

ti Delta Force birlikleri, Kuzey Irak'ta peşmergeleri eğitiyordu. Bu haber *Frankfurter Allgemeine, Observer* gibi Avrupa gazetelerinde ve Londra'da çıkan *El Hayat* adlı gazetede yayımlanmıştı.

PKK'nın Kürdistan Ulusal Kongresi, 2002 yılı Ocak ayında Brüksel'de Amerika'nın desteğiyle toplanacak ve Amerika'da resmen kabul edilecekti.

Batılı ülkeler PKK'ya serbest çalışma şartları sağlıyorlardı. Avrupa Birliği, PKK'yı adı KADEK olarak değiştirilinceye kadar terör örgütleri listesine koymadı. PKK, KADEK adını alınca, bu kez de KADEK, terör örgütleri listesine alınmadı.

Bunları görmemek için kör olmak ya da başka devletlere çalışıyor olmak gerekti.

Bu arada on binlerce vatan evladı yitirildi...

Kürt Açılımı 1995!

1995'te Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Avrupa Birliği'nin terör ile mücadele konusundaki önerilerine şöyle cevap verecekti:

"Siz diyor, bunu diyor, askeri tedbirlerle ortadan kaldıramazsınız diyor. Siz diyor, bunlara azınlık hakları tanımalısınız, diyor. O zaman anlatıyoruz ki, bunlar bizim ülkenin tümünün sahibi... Niçin onlara azınlık diyelim!? Azınlık haklarının ikinci adımı başka istikametlere varır. Özerkliğe varır, otonomiye varır sonra da Türkiye'nin parçalanmasına varır."

Batı zaten bunu istiyordu... Yüz yıl önce olduğu gibi planlar aynıydı. Bir Kürt devleti, bölgedeki ülkelerin ittifakını önleyecek, Türkiye'yi Asya'dan soyutlayıp koparacak ve ikinci İsrail'i petrol coğrafyası üzerine inşa edecekti...

O nedenle yeni Boğos Nubar Paşa'lar ile Kürt Şerif Paşa'lar Türkiye'yi sarmış, masada Batılı devletlerle aynı tarafa oturur olmuşlardı.

Arada CIA marifetiyle gerçekleştirilen darbeler, sesini çıkaran gidişe "dur!" diyen tüm aydınları susturacaktı...

Türkiye'nin kırmızı çizgileri yavaşça solacaktı. Yabancı büyükelçiler sabır zorlayıcı açıklamalar yapacaklardı.

Amerika'nın Ankara eski büyük elçisi M. Abramowitz, yayımladığı Türkiye raporunda *"Türkiye'nin parçalanabileceğini"* açıkladı...

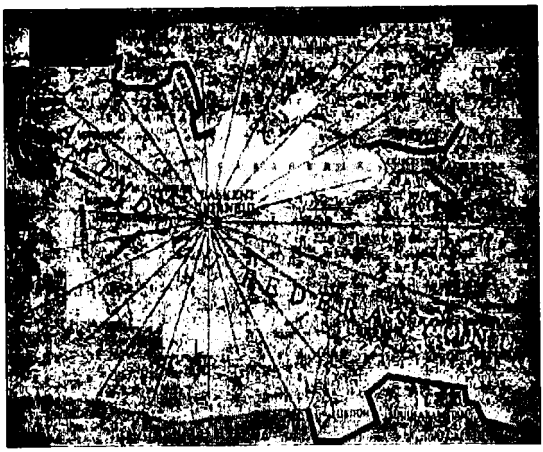
Abramowitz'in *"Türkiye parçalanabilir!"* demesinden çok değil bir ay sonra, Almanya'dan yola çıkarak İncirlik üssüne malzeme götüren bir NATO tırında, PKK'ya ulaştırılmak üzere hazırlanmış askeri donatım malzemeleri yakalanmıştı.

"Bizans Devlet Başkanı Barto!"

İşte 90'ları böyle geçirdik... Kürdistan devletinin kurulması yolunda Batılı devletlere destek verdik. Ermenistan lobisinin istekleri doğrultusunda adımlar attık. Sevr anlaşması içinde bir başlık daha vardı. İstanbul'a çöreklenmesi düşünülen bir Bizans devleti...

Fener Rum Patriği Bartholomeus

Esquire *dergisinde çıkan Yakındoğu Federasyonu haritası* (Hürriyet)

Bu konudaki kırmızı çizgiler de Fener Rum Patrikhanesi'nin aktif katılımıyla pembeleşti...

1994'te Avrupa Birliği, Fener Rum Patrikhanesi Patriği Bartholomeos'u "Bizans devlet başkanı" olarak seçtiğini duyurdu.

Avrupa Birliği'nden devlet başkanı unvanı edinen Fener Patriği, basına verdiği demeçlerde *"Lozan'ı tanımıyoruz,"* diyecekti!

Avrupa Birliği, Fener Patrik'ine İstanbul merkezli Bizans Devleti başkanı unvanını verirken, Fener Patrikliğinin tıpkı Vatikan devleti gibi bir statüye kavuşturulması ve Türkiye toprakları üzerinde bir tür "devlet içinde devlet" olup çıkacağı düşünülüyordu.

Avrupa Birliği'nin Bizans devlet başkanı unvanı verdiği Fener Rum Patriği, aynı yıl Belçika'ya gidiyor ve orada Belçika Kralı tarafından devlet başkanı sıfatıyla ağırlanıyordu.

Bugün nasıl Pentagon danışmanı, Stratfor düşünce merkezi başkanı George Friedman yeni Osmanlı haritaları yayın-

lıyorsa, 1918'de de 1994'te de benzer haritalar ortalıkta uçuşuyordu...

Gördüğünüz harita *Esquire* dergisinin Şubat 1994 sayısında yayınlandı. "İstanbul başkentli bir Yakındoğu federasyonu" gösteriliyor.

Bu yayından birkaç gün sonra, *The New York Times Magazine*'de Robert D. Kaplan imzalı bir yazıda İstanbul başkentli "Yakındoğu Federasyonu" kurulması gerektiği savunuldu; ardından aynı düşünce CIA eski Türkiye şefi Paul Henze'nin raporunda karşımıza çıktı.

Tüm bunlar olurken Amerikan İstihbarat Teşkilatı CIA otoriteleri, CNN televizyonuna çıkarak *"Doğu Bloku ve Rusya'daki bütün üst düzey ajanlarımızı Türkiye'ye kaydırıyoruz. Yakında Türkiye'de çok büyük karışıklıklar çıkabilir,"* diyordu...

Cumhurbaşkanı Demirel, 1 Mayıs 1995 günü *Milliyet* gazetesi yöneticilerini makamına çağırıyor *"Batı Sevr'i istiyor,"* diyordu...

Lord Curzon'un hayaleti Türkiye üzerinde dolaşıyordu...

Gümrük Birliği Kâbusu

1995'te bayram havasında bir kutlama yapıldı. Halk ne olduğunu anlamadı. Birçok Avrupalı üst düzey isim Türkiye'ye doluştu. Havai fişekler eşliğinde bir kutlama yapıldı.

Türkiye, Avrupa Birliği'ne girmeden Gümrük Birliği'ne sokulmuştu. Yani tüm gelirlerine el konacak, hiçbir şey üretemeyecek ama her şeyi satın almak zorunda kalacaktı. Üstelik, yok oluşunu kutlayacaktı.

Halkın hangi sarmalın içine itildiği ortaya çıkmamalıydı, bunun için televizyonlar kullanılacaktı. Batı, basın yayın vasıtasıyla Türk halkının beynini dumura uğratacaktı.

Medyanın önemli bir bölümü ve bir kısım aydın Avrupa Birliği'ne bağlı kurumların, Avrupalı vakıfların maaş bordrosuna alınmıştı.

Cüceler tarafından sıkı sıkı bağlandığı yerde yatan bir devdi Türkiye...

Üzerinde türlü oyunlar oynanıyordu. Psikolojik operasyonlar insanları umutsuzluğa sürüklüyordu...

Kürt Açılımı 1999!

1999'da Apo Kenya'da yakalandı ve Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde idam cezası uygulanmadı. İmralı'da mahkemesi sırasında Batı'nın tüm üst düzey isimleri, dünyanın en ünlü gazetecileri sorgulamayı izledi...

Batı'dan Öcalan'a destek mesajları yağıyordu...

Fransız Cumhurbaşkanı'nın eşi Madam Mitterand'ın açıklaması gazetelerdeydi. Ne mi diyordu?

"Ben Apo'dan daha çok Apo'cuyum. Abdullah'ın kalbimde çok özel bir yeri var."

Vatikan bir bildiri yayımlıyor: *"1918'den beri Kürtler bağımsızlıklarına kavuşmayı bekliyorlar."*

Türkiye'yi ziyaret eden Avrupa Birliği dönem başkanı, *"Apo'yu asarsanız AB'ye giremezsiniz,"* diyordu. Ardından Leyla Zana'yı hapishanede ziyarete gidiyor, sonra Türkiye Cumhuriyeti hükümetine HADEP'li belediye başkanlarıyla diyalog tavsiyesinde bulunuyordu. Yoksa AB kapısı kapanıverirdi!

Öcalan idama mahkûm oldu ama AB uyum yasaları çerçevesinde idam cezası kaldırıldı. İmralı'dan avukatları aracılığıyla yandaşlarına görüşlerini iletmeye devam etti...

Öcalan mahkemeye verdiği savunmasında kendisinin Batılı ülkelerce korunup, beslendiğini, Batılı ülkelerden silah, malzeme ve para yardımları alarak Türkiye'ye karşı savaş-

tıklarını açıkladı. Batı'nın Sevr'i uygulama peşinde koştuğu ve Türkiye'nin toprak bütünlüğünü parçalamayı amaçladığı açıkça ortaya konmuştu. Sorgusunda kullandığı bir cümle her şeyi özetliyordu: *"Şeyh Sait'in devamıydım kullanıldım!"*

İngilizler Lozan'da Musul meselesi görüşülürken Şeyh Sait'i kullanmışlardı... Fransızlarla Hatay için boğuşulurken, Dersim isyanı patlamıştı... Türk ordusu Kıbrıs'taki kıyıma "Dur!" deyince ASALA örgütü katliama başlamıştı... Güneydoğu Anadolu projesi ile Türkiye suyun kontrolünü sağlayacak ve bölgesel güç olabilecekken PKK ortaya çıkmıştı...

"Laiklikten Vazgeçin!"

2000'lerde SEVR anlaşmasından Büyük Ortadoğu Projesi'ne izler düşmeye devam edecek, "ılımlı İslam" adı altında Türk insanının inanışları deforme edilecekti.

Amerikan gizli servisinin Türkiye'ye pek aşina adı Graham Fuller, Türkiye'nin laiklikten vazgeçmesi gerektiğini vaaz ediyordu. Tarikatlara izin verilmeliydi.

1995'e kadar Amerikan politikaları karşıtı söylemleriyle tanınan Fethullah Gülen, 1995 sonrası Amerika'yı yüceltmeye başlayacaktı. Gülen'e göre *"Amerika'dan habersiz iş yapılmaz!"*dı. Amerika'da İslamcı akımla ilgili raporda Ilımlı İslam temsilcisi olarak F. Gülen'in adı geçecek ve Gülen 1997'de Papa'yla görüştürülecekti.

Bir Müslüman olarak yaşamak için bula bula ABD'yi bulan Gülen, Amerikan politikaları ve mezalimi ile ilgili ağzını açmayacaktı. Türkiye'deki "Amerikan açılımları"nı sonuna kadar destekleyecekti.

Bütün bunlar olurken Türkiye inanılmaz ölçüde fakirleşecek, ithalatı artacak, ihracatı düşecek, tüm kaynakları yabancı ellere geçecek, para getiren neyi varsa satılacak, sana-

yi tesisleri şalterlerini kapatacak ve halk yokluğun pençesinde kıvranacaktı...

Dünya Bankası raporuna göre halkın yüzde 20'si yoksulluk sınırı altında yaşamaya başlayacaktı.

Türkiye'nin önüne konan havuç, Avrupa Birliği üyeliği. Bu sayede Batı, demokrasi adına bölücülük, insan hakları adına gericilik, dinlerarası diyalog adına misyonerlik, çevrecilik adına suyumuzu ele geçirme operasyonları yapıyor... Bir Kürt devletinin kültürünü yaratmak için televizyonlar açıyor, yeni bir Kürtçe yaratmaya çalışıyor.

Hatırlayın! Lord Curzon, Lozan Konferansı'nda, Musul-Kerkük konusu görüşülürken Kürtleri kastederek, *"Ben onlara bir alfabe verdiğim gün, görürsünüz,"* demişti...

Şimdi Batı bölgede ortak Kürt kültürü yaratma peşinde. Maddi çıkarları bunu gerektiriyor. Batı, içinden geçtiği krizle sallanırken Asya'nın kilidi Türkiye'yi kırmaya çalışıyor.

Aslında dünya 21. yüzyıla 20. yüzyıl başındaki koşullarla giriyor. Türkiye o zamanki gibi bugün de kilit ülke. Amerikan Başkanı, CFR'nin en önemli isimlerinden Bill Clinton'ın sözlerini unutmayalım:

"20. yüzyılın ilk elli yılını Türkiye belirledi. 21. yüzyılın ilk 50 yılı da Türkiye'nin alacağı doğrultuda şekillenecek!"

Kilit ülke Türkiye, bakalım 21. yüzyılın ilk çeyreğinde kendi çıkarları çerçevesinde bir politikayla kirli oyunlara cevap verebilecek mi?

Benim en ufak bir kuşkum yok. Bu millet düşünülebilecek her melanete karşı koyabildi. Bu oyunlarla da başa çıkacaktır. Bu çıkışta yine Mustafa Kemal'in sözleri yolumuzu aydınlatacaktır. 1922'de yepyeni bir cumhuriyetin eşiğinde şöyle demişti:

"Ulusal mücadelenin amacı tam bağımsızlıktır. Tam bağımsızlık ancak mali bağımsızlıkla gerçekleştirilebilir!"

O nedenle Türk halkı mali bağımsızlığını dışarıya peşkeş

çekenleri görmeli, kendi refahıyla ve ülkenin bekasıyla oynayanları tespit edebilmelidir...

Not: Bu metnin bir kısmı, Cengiz Özakıncı ile beraber yazdığımız ve TV 8'de yayınlanan Unutulan Yıllar belgeselinin senaryosundan alınmıştır.

Faydalanılan Kaynaklar

Hangi Atatürk, Attilâ İlhan
Bitmeyen Oyun, Metin Aydoğan
Türkiye'nin Siyasi İntiharı 'Yeni Osmanlıcılık Tuzağı', Cengiz Özakıncı

OBAMA'NIN GELİŞİ VE MEALİ!

"Olağanüstü İşbirliği!"
Masadaki "İyi Şeyler"!
Amerikan Üsleri
Ahtapotun Kolları
Tek Bir Kıbrıs!
Büyük Ermenistan
ABD Başkanlarının Türkiye Ziyaretleri
Önce Eisenhower Geldi!
"Amerika'nın İleri Karakolu!"
32 Yıl Sonra Bir Ziyaret Daha!
Bill Clinton Depremle Geldi!
5 Yıl Sonra Oğul Bush Sahnede!
Ziyaretler Sıklaşıyor: Obama Kapıda!
Tek Dişi Kalmış Canavar!
"Ortak Evrensel Değer"miş!

Obama'nın Gelişi ve Meali!

1 Nisan 2009 programından

Tarihte ilk kez bir Amerikan başkanı iktidara gelişinin 100 günü dolmadan Türkiye'ye koşmuştu. 2009 başından beri Amerika Türkiye'ye ardı ardına heyetler yolluyor; generaller, istihbarat yetkilileri, senatörler, Amerikan Dışişleri

Hürriyet'in manşeti

Bakanı sırayla Türkiye'de boy gösteriyordu. 2009 baharıydı... Amerikan Büyükelçisi, Türkiye'nin Amerika için olağandışı öneminden söz etmeye başladı. Barack Obama çantasında "iyi şeyler"le Türkiye'ye geliyordu...

Tarihte Türkiye Cumhuriyeti'ni ziyaret edecek olan 5. Amerikan başkanıydı o. Adı Hüseyin Obama'ydı. Babası Müslüman'dı!

Medya oyunu işte böyle kurgulanıyordu. Obama'nın Türkiye ziyareti ve basındaki yansıması mutlaka ders olarak okutulmalı!...

Obama, Türkiye'deyken "Medeniyetler İttifakı" denen ve mealini sadece en üsttekilerin bildiği bir küresel projenin İstanbul toplantısı da yapılıyordu. Angaje basında "Türkiye bölgede lider", "Kürdistan'ın hamisi Türkiye" sloganları işleniyordu. Bu sözler havada uçuşurken yeni Osmanlı haritaları ortalığa saçılıyor, Batı'dan beslenen "Türkiyeli" gazeteciler köşelerinde, "Türk Ulusu" kavramının boşluğunu işliyorlardı. Birileri, Türkiye'nin Amerika'nın en sadık müttefiki olduğundan dem vuruyor... Bir başkaları "Kemalist mi olacaksınız, Avrupalı mı?" sorusunu tartışmaya açıyorlardı. Sanırım düğmeye basılmıştı... Tüm bunlar hızlandırılmış bir program dahilinde ortaya atılmıştı!

En çarpıcı olan Obama ziyareti öncesi siyasilerin manşetlerde yer alan demeçleriydi. *"Türkiye'nin potansiyeli, Amerika'nın taleplerini karşılayabilecek güçtedir,"* demişlerdi.

Bölgedeki Amerikan çıkarlarının gereklerini düşündükçe, kaldırılan parmağın getirileri insanın kanını dondurmaya yeterdi!

"Olağanüstü İşbirliği!"

Obama yemin töreninde Müslüman dünyayla ilişkilere değinerek işe başlamıştı. Türkiye ziyaretinde "Müslüman

dünyasına" mesaj verecek, Türkiye'nin İslam coğrafyasındaki liderliğinin altını çizecek ve Amerika'nın Ortadoğu stratejisinin merkezine Türkiye'yi yerleştirecekti.

Ankara'daki yeni Amerikan Büyükelçisi James Jeffrey şöyle diyordu: *"Obama yönetimi Türkiye'ye olağandışı bir ilgi gösteriyor. Dışişleri, cumhurbaşkanlığı, başbakanlık ve diğer devlet kuruluşlarıyla olağanüstü bir işbirliğimiz var!"*

Ortadoğu özel temsilcisi George Mitchell de onu doğruluyordu ve diyordu ki: *"İsrail ile güçlü ilişkileri olan demokratik Türkiye'nin bölgede oynayacak eşsiz bir rolü var!'*

Bu eşsiz rol neleri kapsıyor, her geçen gün netleşiyor. Obama'nın çantasındaki *"iyi şeyler"*in ölümcül kokusu ortalığa yayılıyor.

Ekonomik krizin kucağındaki Amerika, bereketli topraklara, Asya'ya açılmak zorunda. Amerika petrol, gaz ve maden coğrafyasına hükmedemezse yok oluşun başlangıcında!

Asya'ya açılmak ancak zor kullanarak gerçekleşecek. Zor kullanılan Irak ve Afganistan'da durum ortada. Amerikan generalleri *"Aslında savaşı kaybettiklerini"* haykırıyor. O halde bölgede bir taşeron gerekecek. Sadık bir müttefik. NATO'nun en güvenilir ve güçlü ordusu. Bir zamanların imparatoru! Çevresindeki tüm ülkeler onun bağrından kopmuştu! Amerikan çıkarları için çalışırsa bölge gücü olacağı masalı kitaplara konu oldu! Amerika için eşsiz role sahip Türkiye için bakalım Amerika masaya ne koydu?

Masada 100 yıldır olduğu gibi petrol var. Irak merkezi yönetimi ile Barzani cumhuriyeti petrol için birbirini yiyor. Barzani'nin yabancı petrol şirketleriyle yaptığı anlaşmaları Talabani kabul etmiyor. Bu durumda bir oldu bitti gerek.

Kerkük petrolü, Türkiye üzerinden satışa sunulacak. Abdullah Gül, PKK kartını konuşurken, Barzani'ye petrol yolunu açma teklifi yapacak. Amerika bir taşla bakın kaç kuş vuracak!

Masadaki "İyi Şeyler"!

Amerikan Büyükelçisi James Jeffrey, *"Talabani'yle de Barzani'yle de yakın çalışın!"* diyor... *"Obama yönetimi, Türkiye'nin katkısı olmadan bölgedeki sorunlara çözüm bulmanın zorluğuna inanıyor!"* diye ekliyor.

Jeffrey, gazeteci Murat Yetkin'e yaptığı açıklamanın satır aralarında Türkiye "himayesinde" gelişecek bir Kürdistan'dan söz ediyor.

Amerika Türkiye'ye *"Kürt projemize hami olun, kuzeydeki petrolün dış pazara çıkarılmasında koridor olun, Irak'taki merkezi yapının federal yapı haline dönüşmesine yardım edin,"* diyor...

Barzani kuzeydeki petrolü çıkarıp satamıyor. Irak'taki merkezi yönetim buna izin vermiyor. Ama Barzani, Türkiye üzerinden petrolüne yol açarsa, fiili bir durum yaratılır ve bu daha sonra resmileşebilir.

Irak'ın kuzeyinde bir Kürt devleti ancak Türkiye'nin aktif desteğiyle hayata geçebilir. Önce ekonomik kontrolü eline alır. Bu petrolünü dış pazarlara açmasıyla gerçekleşir. Kürt

Barzani ve Bush

denetimine alınan Kerkük petrolü Yumurtalık'a gelir, buradan Hayfa limanına ulaşır ve Batı'nın kullanımına açılır...

İşte Obama'nın çantasındaki *"iyi şeyler"* den biri bu...

Petrol çıkarıp satan bir Kürt devletinin, tüm bölge Kürtlerini bir devlet etrafında toplayacağı varsayılır. Amerika petrol coğrafyasında yarattığı ikinci İsrail'e böylece kavuşacaktır. Ortadoğu halkları bir büyük kaosun içinde daha kaybolur! İkinci Filistin böyle oluşur...

Böylesi bir proje, Türkiye'nin ve diğer bölge halklarının çıkarlarıyla örtüşmemektedir. Amerika'nın *"Büyük Kürdistan"* ve *"Büyük İsrail"* hayalleri Türkiye'nin çıkarlarına terstir...

Obama'nın çantasında başka neler mi var? Yemin töreninde söyledi... Bu yıl Irak'tan 100 bin asker çekilecek. Bu kadar asker ve bu kadar askerin kullandığı silahlar Irak'tan nasıl çıkacak ve nasıl Amerika'ya varacak? Acaba Amerika'ya mı varacak? Sorular çok çeşitli... Obama, öte yandan Afganistan'a daha fazla muharip güç göndermekten söz ediyor. *"Kafkas cephesini kontrolde tutmalıyız!"* diyor. Bunun için Trabzon'un biçilmiş kaftan olduğu konuşuluyor.

Amerika enerji yolları ve kaynaklarını ele geçirmek için yeni üslere ihtiyaç duyuyor. Yeni üsler ararken eskilerinden oluyor... Orta Asya'daki en önemli durağı Manas üssü kapatılıveriyor. Amerika her zamankinden çok İncirlik'e sarılıyor, Trabzon'u hedefe koyuyor.

Amerikan Üsleri Ahtapotun Kolları

Amerika, Türkiye'de yeni üsler istiyor. Irak'tan çekilen askerler ve Afganistan'a gönderilecek muharip güç için koridor yaratmayı hedefliyor. Eğer planlanan gerçekleşirse hem Türkiye hem Rusya kuşatılacak, hem de Türkiye'nin komşularıyla arasına bir kama sokulmuş olacak. Bu, yüz yıl önce İngilizlerin bölgedeki planlarıyla bire bir aynı!

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Başbakan Erdoğan ve Devlet Bakanı Ali Babacan Amerika'yla ilişkileri tanımlarken "*dost, ortak ve müttefik*" kavramlarını kullanıyorlar. "*Stratejik ortaklıktan*" söz ediyorlar...

Bildiğimiz kadarıyla "stratejik ortaklar" aynı çıkarlar çerçevesinde buluşurlar. Oysa bölgede Amerika'nın çıkarları, Türkiye'nin ve diğer komşu devletlerin çıkarlarına taban tabana zıt.

Tek Bir Kıbrıs!

Peki ya Kıbrıs'ta Amerika'yla çıkarlarımız örtüşüyor mu?

Amerika ve tüm Batı dünyası tek bir Kıbrıs Cumhuriyeti istiyor. Adada yaşayan Türkler yok sayılıyor, yıllardır ambargo altında yaşıyor. Adanın hâkimi Rumlar olarak ilan ediliyor.

Kıbrıs Batı için çok önemli. Doğu Akdeniz'de yüzmeyen bir uçak gemisi, İsrail, Lübnan, Suriye'nin burnunun dibi. Ve bir Amerikan üssü için ideal bir mevzi.

Obama, Kıbrıs Sorunu'nun Amerikan çıkarları doğrultusunda çözümünü istiyor. Kıbrıs tek elden yönetilecek, Türk askeri adadan çıkacak, KKTC kaderine terk edilecek.

Bunlar Türkiye'nin çıkarlarıyla hiç örtüşmüyor!!

Büyük Ermenistan

Ermeni Meselesi'nde acaba Amerika Türkiye ile ortak hedefte buluşuyor mu? Obama elinde Ermeni kartını tutuyor. "*Soykırımı kabul ederiz ha!*" tehdidiyle yıllar geçiyor.

Amerika, Ermenistan-Türkiye sınırını açarak Rusya'ya karşı yeni bir cephe kazanmayı, Trans Kafkasya'da bir piyona daha sahip olmayı ve bunu yaparken büyük Ermenistan hayalini pompalamayı düşünüyor.

Bu da Türkiye'nin çıkarlarıyla örtüşmüyor...

Abdullah Gül ve Sarkisyan

Gelgelelim Başbakan'ın danışmanı (şimdi Dışişleri Bakanı) Ahmet Davutoğlu tam aksini düşünüyor. Bakın Mart ayındaki basın açıklamasında ne diyor:

"Obama yönetimiyle Türkiye'nin dış politika tercih ve öncelikleri tamamen örtüşmektedir. Eski Başkan Bush dönemin-de ABD ile fikir ayrılıkları vardı. Şimdi ise Obama yönetimiyle Türkiye politikaları hemen hemen tamamen paralellik taşıyor. Türkiye'nin Ortadoğu, Kafkaslar ve Afganistan'daki dış politika aktivitesi takdirle karşılanıyor."

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Mart 2009'da "İyi şeyler olacak," demişti. Acaba bu iyi şeyler kimin için iyiydi? 100 yıl önce *"Türkleri Asya'ya sürelim!"* diyerek bu toprakları işgal eden Batılı devletler, Türkiye'nin doğusunda bir Ermenistan ve bir Kürdistan haritası çizen Amerikan Başkanı Wilson, Atatürk'ü Amerika'nın yüksek ülkülerine set çekmekle suçlayan Amerikalı siyasiler, bugünkü siyasilerden çok mu farklı düşünmekteydiler?

Pek öyle görünmüyor. Batı planlarını gelen giden hükümetlerle değiştirmiyor. Eisenhower da, Bush da, Clinton da, Obama da Amerika'nın yüksek ülküleri için adımlar atıyor. *"Amerika'nın yüksek ülküleri"* senatör D. Upshaw'ın deyimi... Aslında bugün Amerikan halkının içinde bulunduğu duruma bakarsanız, yüksek ülküler Amerikan halkını da kapsamıyor. Bir avuç küresel elit yani emperyalistler *"yüksek ülkü"*lerden nemalanıyor...

ABD Başkanlarının Türkiye Ziyaretleri

Bugüne kadar Türkiye Cumhuriyetini dört Amerikan başkanı ziyaret etti. Obama Türkiye'yi ziyaret eden beşinci Amerikan başkanı olacaktı.

Önce Eisenhower Geldi!

Türkiye'yi ziyaret eden ilk Amerikan Başkanı Eisenhower'dı. 1959'un Aralık başında Ankara'daydı. Hür dünyanın başkanı, bizi komünizmden koruyacak altın adamdı.

Sokaklar dolup taşmıştı. Kalabalığa *"We like Ike!"* Eisenhower'ın lakabı Ike kullanılarak şirinleştirilmiş afişler taşıtılmıştı. Gazetelerin manşetlerindeki Amerikan hayranlığı tavan yapmıştı.

Bu doğaldı. 1947'de Türkiye, basında Amerikan propagandası yapacağına dair Amerika'yla anlaşma imzalamıştı.

İngiliz Kralı'nı ayağına getiren ve Batılı devletlerin temsilcileriyle yaşamı boyunca mesafesini koruyan Mustafa Kemal Atatürk'ü düşünün, bir de ondan sonra bu devletin tepesine gelenleri...

Eisenhower, Türkiye'yi ziyaret eden ilk Amerikan Başkanı, konuşmasına NATO ve CENTO'daki ortaklığımıza övgüler

düzerek başlıyor. Türkiye yeni yeni Avrupa Ortak Pazara üye olma fikrine alıştırılıyor. Eisenhower *"Aday olmanız müzakere edilmeli!"* diyor. Bizimkiler havaya uçuyor!

Ondan sonra gelen tüm başkanlar aynı sözleri tekrarlıyor. Hem de yarım asır boyunca...

Ama ilk ziyaretçi bir dönüm noktasının da işareti! Eisenhower'la artık Ortadoğu'nun hâkimiyeti İngiltere ve Fransa'dan Amerika'ya geçmişti. Eisenhower 1957'de "Yeni Dünya Düzeni"nin ilkelerini açıklayacak, Batı'nın Ortadoğu politikası artık Eisenhower doktrini olarak bilinecekti.

Bu doktrine göre, Amerika komünist tehdide karşı Ortadoğu ülkelerine askeri ve mali yardım yapacaktı. Ortadoğu'da giderek artan Sovyet etkisi durdurulacaktı.

Türkiye Amerika'nın Ortadoğu'daki ileri karakolu olacaktı.

"Amerika'nın İleri Karakolu!"

Türkiye'yi yönetenler, bu doktrini gönülden kabul etmişlerdir. Amerika ve İngiltere'nin Ortadoğu politikalarının yanında yer almışlardır. Atatürk'ün konfederasyon bağıyla bir araya gelmeyi düşündüğü, Osmanlı'dan kopan komşu ülkelerden tamamen uzaklaşmışlardır. Yüzlerce yıllık ilişkilerini ve Atatürk'ün koyduğu ilkeleri Batı'ya yaranmak için bozmuşlardır! Birkaç örnek ister misiniz...

Mısır, Süveyş Kanalı'nı millileştirip emperyalizme kafa tuttuğunda Türkiye, Mısır'ı suçlamıştır.

Türkiye 1950'lerde Suriye'nin Sovyetlerle yakınlaşmasını bahane etmiş, Amerikan tavsiyesiyle Suriye sınırına asker yığmıştır.

1958'de Amerika, Lübnan'a çıkarma yaptığında Türkiye resmen memnuniyetini iletmiş, aynı yıl İncirlik üssünü Amerikalıların kullanımına açmıştır.

Amerika'ya bu denli bağlılık gösteren Menderes ve Celâl Bayar, Amerikan politikaları dışına çıktıkları anda cezalandırılmışlardır.

Eisenhower'ın ziyaretinden beş ay sonra Türkiye bir darbeyle sarsılmıştır. CIA, General Gürsel'e katkı sağladıklarını açıklamıştır. Bayar mahkûmiyetten zor kurtulmuş, Menderes asılmıştır...

32 Yıl Sonra Bir Ziyaret Daha!

Ike'ın ziyaretinden sonra 32 yıl boyunca Türkiye'ye hiçbir Amerikan başkanı uğramadı. Danışmanları, uzmanları, istihbaratçıları işi yürütüyorlardı. O dönem Soğuk Savaş yıllarıydı. Eisenhower'ın Türkiye'yi ziyaretinden 32 yıl sonra ikinci ziyaret gerçekleşiyor, Baba Bush Türkiye'de boy gösteriyordu.

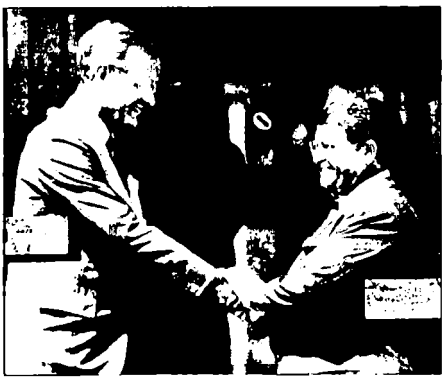
George Bush'un ziyareti tarihsel bir dönemde gerçekleşti. Artık dünya iki kutuplu değildi. Bir blok tarihe karışmış, Sovyetler yıkılmıştı.

Ortadoğu'da kartlar yeniden açılacaktı. Körfez Savaşı ortalığı kana bulayacaktı.

George Bush işte böyle bir zamanda Turgut Özal'ı ziyaret etti. Anlamlı bir geziydi... Büyük sözler söyleyecekti: "*Yeni bir dünya düzeni kurmak için uğraşıyoruz ve Türkiye bu uluslararası hedef için yanımızdadır. Hiçbir müttefiğimiz Türkiye kadar sağlam, hiçbir lider Özal kadar sadık olamaz!*"

1991'de böyle diyordu George Bush. Türkiye'yi yönetenlerin sadakatinden memnundu. Ama Amerika'nın çıkarları, sadakat dostluk dinlemezdi. Amerika'ya sadık dostların başı yine büyük dertlere girecekti.

Amerika'nın usta planıyla Çekiç Güç bölgeye yerleşecek ve Amerika'nın arzuladığı biçimde yeni sınırlar, yeni devletler gündeme gelecekti. Baba Bush, "*Hedef Ortadoğu!*" demişti ve Türkiye'yi "Truva atı" ilan etmişti.

Turgut Özal ve Baba Bush

Hürriyet'in manşeti
15/11/1999

Ziyareti sırasında Eisenhower'la aynı sözleri söyledi... *"Türkiye, NATO'nun parlak, güçlü ve sadık bir üyesiydi!"* Bu bir!

Avrupa kapısında 30 yıldır bekletilen *"Türkiye'ye artık bir tarih verilmeliydi..."* Bu da iki...

Bill Clinton Depremle Geldi!

Yıl 1999. Türkiye'yi ziyaret eden üçüncü Amerikan Başkanı Bill Clinton'dı. O Demokrat Parti'dendi. Özgürlük, insan hakları ve demokrasi söylemleriyle geldi. Baba Bush'un ziyareti üzerinden sekiz yıl geçmişti. 1999'da Türkiye büyük depremin acılarını yaşarken Clinton sempati dağıtacaktı; çocukları kucaklıyor, halka yakın davranıyor, herkese gülümsüyordu. O, başkanlar arasında en teatral olanıydı.

Geldiği gün gazete manşetleri İngilizce çıktı.

Hürriyet geleneği bozmadı: *Welcome Mr President!* diye manşet attı...

Clinton Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne davet edildi. Uzun bir konuşma yaptı. Osmanlı'nın parçalanmasında

büyük gayretleri olan papaz okulu Robert College'den başladı. Ecevit'in kolejli oluşuna övgüler sıraladı, Truman'ın Türkiye'ye yardımlarını anlattı. Atatürk'ün Amerikalıları diğer Batılılardan daha kabul edilebilir bulduğunu hatırlattı. IMF'nin yararlarıyla devam etti... Türkiye'yi çok önemsiyordu. Şöyle diyordu: *"Türkiye 20. yüzyılın ilk 50 yılına damga vurdu. 21. yüzyılın kaderi de Türkiye'nin elinde! Türkiye 21. yüzyılın kilit ülkesi..."*.

Bu sözler çok anlamlıydı. Nefesi kesilmiş dinleyen ve her sözünü ayakta alkışlayan milletvekilleri, acaba 20. yüzyılın ilk elli yılına Atatürk'ün damga vurduğunu düşünmüşler miydi? Bir kurtuluş savaşının Batı'nın tüm hayallerine set çektiği akıllarına gelmiş miydi?

Clinton Meclis'te uzun bir konuşma yaptı.

Amerikan tavsiyeleriyle üç ayda 69 yasa çıkaran hükümete *"Aferin!"* demeyi unutmadı. Alenen dalga geçiyordu: *"Bizde yasalar çok uzun sürede çıkar, bizimkilere sizi örnek göstereceğim,"* diye espri yapıyordu.

O da geleneği bozmadı...

"Avrupa Birliği sizi almalı!" dedi. NATO'daki işbirliğimizin ve stratejik ortaklığımızın altını çizdi. Ortak geleceğimizden söz etti.

Beş Yıl Sonra Oğul Bush Sahnede!

Yıl 2004... Bu sefer Oğul Bush kapıda... Amerikan başkanlarının Türkiye ziyaretleri giderek sıklaşıyor. Clinton'dan beş yıl sonra George W. Bush Türkiye'ye geliyor. Bir yığın küstahlık ve umursamazlık gösterisinden sonra o da, kısa konuşmasında NATO üyeliğimizin yararlarını vurguluyor. *"AB size neden tarih vermiyor canım!"* filan diyor. Sırtımızı sıvazlıyor. Amerika için Ortadoğu'da, Kafkaslar'da, Orta Asya'da Türkiye'nin "ileri karakolluk" görevini ifa edeceğini ekliyor.

Ziyaretler Sıklaşıyor: Obama Kapıda!

Ve 2009 Nisan! Türkiye aylarca 5. Amerikan Cumhurbaşkanı'nın ziyaretine hazırlanıyor... Obama Türkiye'yi ziyaret eden beşinci Amerikan Başkanı olacak.

Ben bu programı Mart 2009'da yazarken şöyle bir paragraf koymuştum:

"Bu programı Obama henüz gelmeden kurguluyoruz... Başkan gelmeden de gidişinden sonra da programı izleyeceksiniz. Gelin küçük bir oyun oynayalım.

İçinde çok önemli hedefler gizli bu ziyaret Batı'ya akredite gazetelerin manşetlerine nasıl yansıyacak kafamızda kuralım.

Amerika'nın siyahi başkanının ne yiyip ne içtiği, nerelere gittiği, Türkiye için art arda sıraladığı övgüler manşetlerde olacak... Yüzde 90 oranında Amerikan politikalarını lanetleyen Türk halkı, sempatik bir Amerikalı başkan görsün diye kalemler çalıştırılacak, deklanşöre basılacak...

44. Amerikan Başkanı'nın çantasından çıkardığı Kürt, Ermeni, Fener Patrikhanesi, Ruhban Okulu, Kıbrıs, Afganistan'a asker, Trabzon'da üs gibi konular üç-beş köşe yazısında yer alacak ama halkın dikkatine sunulamayacak. Geriye bir hoş seda, yemekteki bir espri, kameralara bir gülücük, sempatik siyah adam kalacak...

Aynen dediğimiz gibi oldu!

Türkiye'yi ziyaret eden beşinci Amerikan Başkanı Barack Obama, Müslüman ülkelere yapması beklenen konuşmayı Türkiye'de yapacak diye sevinenlerin sevinci kursağında kaldı. Obama, Medeniyetler İttifakı Forumu'ndan dünya Müslümanlarına seslenmedi. Bu onuru Mısır'a bahşetti.

Ama Obama, petrol coğrafyasının üzerinde oturan Müslümanlarla yeni bir diyalog için çok iştahlıydı. *"Medeniyetler ortak hedeflere kilitlensin, küresel dünyanın petrolü bize gelsin!"* ana fikri etrafında konuşmalar yapıyordu.

Tek Dişi Kalmış Canavar!

Sahi ne demek bu Medeniyetler İttifakı (Alliance of Civilisations)?

Kim kimi ne amaçla ittifaka zorluyor? İttifakın tarafları kimler? Birleşmiş Milletler sitesinde Medeniyetler İttifakı için şu sözler var:

"... *Yaklaşık iki yüzyıldır Batı kültürlerinin, geleneklerinin ve kurumlarının içinde yer alan Türkiye, medeniyetler arası diyalogun önemini kavramak ve kültürler arasında hoşgörü ve anlayış eksikliğinin yol açabileceği vahim sonuçları görebilmek açısından eşsiz bir konumdadır.*"

Öncelikle, ne kadar önyargılı bir metin değil mi? Bir: Türkiye 200 yıldır Batı, kültür gelenek ve kurumları içindeymiş! Doğru değil. Türkiye konumu nedeniyle hoşgörü ve diyalog eksikliğinin yol açacağı vahim sonuçları bilirmiş! Sanki tehditkâr! Devam ediyor...

"... *bu nedenle, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Sayın*

Recep Tayyip Erdoğan ve Zapatero

Recep Tayyip Erdoğan ve İspanya başbakanı, Sayın José Luis Zapatero öncülüğünde, 2005 yılında dönemin BM Genel Sekreteri Sayın Kofi Annan tarafından bir BM projesi olarak başlatılan 'Medeniyetler İttifakı', Türkiye'de içtenlikle benimsenmiştir."

Türkiye ve İspanya başbakanları Kıbrıs'ta, başımıza büyük dertler açan Kofi Annan'ın bu projesinin eş başkanları olarak seçilmiş. Medeniyetler İttifakı, Türkiye'de içtenlikle benimsenmiş! Oysa hiçbirimizin bu projenin amacından haberi bile yok. Proje sanki Türkiye'yi hedef almış. Başbakan Erdoğan bu projeyi küresel barış projesi olarak tanımlamış.

Obama, Bush ve diğerleri, dünyanın tepesindeki iş adamlarının temsilcileri hedef ülkelere süslü sözlerle projeler sunuyor. Amaç hep aynı: Kaynaklara el koymak! Bu amaç hiç değişmiyor...

"Ortak Evrensel Değer"miş!

Dünyayı 200 şirket ve bunların tepe noktasında yer alanlar yönetiyor. Yeni Dünya Düzeni birkaç düzine ailenin çıkarını 6 milyar insana karşı koruyor. Bu uğurda savaşlar çıkarılıyor, ülkeler parçalanıyor, bloklar çökertiliyor, insanlar fakirleşiyor, öldürüyor ölüyor...

Birleşmiş Milletler de, NATO da, Uluslararası Para Fonu IMF de, Avrupa Birliği de bir küçük azınlığın çıkarları adına sistemi sürdüren parçalar.

Dünyayı yeni düzene uygun şekillendirmek için çeşitli projeler ortaya atılıyor. Medeniyetler İttifakı da işte bunlardan biri. Küresel aktörlerin küresel projesi... Batı, medeniyetler ittifakı çerçevesinde tüm millet meclisini sisteme dahil ediyor. Spordan sanata, eğitimden medyaya insan şekillendirme operasyonu başlıyor. Örümceğin ağları her yanı sarıyor...

Medeniyetler İttifakı için bakın Başbakan Erdoğan ne diyor: *"Eğer barış gönüllüleri olarak bugün harekete geçersek, şer güçlerinin bozmaya çalıştığı barış düzenimizi kurtarmak mümkündür. BM'nin temsil ettiği küresel barış düzeni yıkılırsa bilelim ki, hiçbir ayrım olmaksızın hepimiz altında kalırız."*

Acaba burada Başbakan "Biz" derken' kimi kastediyor?... Şer güçlerinden ne anlamamızı istiyor?... Birleşmiş Milletler'in temsil ettiği küresel barış düzeni nedir?

Gazze'deki, Irak'taki, Afganistan'daki barış düzeni mi?

Medeniyetler İttifakı eşbaşkanı Erdoğan *"Farklı din, kültür ve geleneğe mensup toplumları ortak evrensel değerler etrafında bir araya getirmeye yönelik"* çalışmalardan söz ediyor...

Amerika'nın öngördüğü "ortak evrensel değer" belli... Dünya imparatoru Amerika uzun zamandır tek dili, tek dini, tek bayrağı, tek kültürü, tek kimliği dünya halklarına dayatıyor.

Batı "ortak evrensel değer," denince Hıristiyan geleneğini anlıyor... Yunan, Latin kültürünü anlıyor...

Emperyalizm sözcüğünü çok kullanırız da detayları ve emperyalist örümceğin ağları bazen gözümüzden kaçar. Örümceğin ağları ya da ahtapotun kolları, dünya kaynaklarına el koymak için ulusların gırtlağına yapışır. "Dinlerarası Diyalog", "Medeniyetlerin İttifakı" gibi hoş ve boş sözler, bir avuç küresel elitin çıkarları adına kurulan düzeneklerdir. Bu masum ve güzel sözcükler Gazze'de, Irak'ta, Lübnan'da Afganistan'da Batı'nın kan operasyonlarıyla birlikte düşünülmelidir! Medeniyetler İttifakı projesiyle ortaya çıkan Batı, tüm İslam coğrafyasını katletmekte, insan hakları diyerek kendine yandaş olmayanları susturup yok etmekte, "Dinlerarası Diyalog" derken misyoner ağlarını genişletmektedir... Bunların hepsi Batı'nın fırıldaklarıdır...

Esas olan petroldür, sudur, dolardır. NATO'da, Birleşmiş Milletler de, IMF de kaynakların hâkimiyetini ele geçirmek için vardır...

Faydalanılan Kaynaklar

Batı'nın Deli Gömleği, Attilâ İlhan
Sivil Örümceğin Ağında, Mustafa Yıldırım
Yeni Soğuk Savaş, Mark Mac Kinnon

AFGANİSTAN VE "BÜYÜK OYUN!"

"Sizi Yok Edeceğiz!"
İşbirlikçi "Müslüman" Lazım!
Afganistan Tarihi = Direniş Tarihi
NATO'nun Başı İslam Düşmanı!
Tam Bağımsız Türkiye ve Bir Anlaşma
Mustafa Kemal'in Yardım Eli...
Mehmet Ali Dağpınar
Devlerin Savaş Alanı
Sovyet İşgali
11 Eylül 2001 Oyunu
Orta Asya'nın Ortası!
Yönetim Batı'ya Bağlı!
Afganistan Kazanacak!

Afganistan ve "Büyük Oyun!"

22 Nisan 2009 programından

Bir zamanlar Horasan diye bir yer vardı. Adını Türk sultanlarından almıştı. Binbir çeşit madene sahipti. İklimi muhteşemdi. Zengin güzel ve bereketliydi. Bugün zulmün, kanın, acının adresi...

Bir zamanlar, Atatürk o ülkeyi müttefik seçmişti. Sefirler, doktorlar, öğretmenler göndermişti. Uzak dağ köylerinde bile duvarlar Atatürk resimleriyle bezeliydi. Türkiye Cumhuriyeti onlar için örnekti...

Cumhuriyetin ilk resmi misafiri o ülkedendi. Batı'ya karşı, Sadabad Paktı'nı kuran Gazi Paşa, pakta önce o ülkeyi davet etmişti. Afganistan'dan bahsediyorum...

Yeni Dünya Düzeni'nin en büyük oyununa sahne olan Afganistan... Ne yazık ki daha başına gelecekler bitmedi.

Son NATO zirvesinde de en çok ondan söz edildi. Obama "cihanda sulh" dedi ama Afganistan'a bombalar inmeye devam etti. "İslamla savaşmayacağız," diyen Amerikan yönetimi, NATO'nun başına bir İslam düşmanını getirdi.

Afganistan yani Horasan, 200 yıldır devlerin savaş alanı;

batısında İran, doğusunda Çin, bağrına çöreklenmiş Amerika; Hindikuş dağlarının tepesinden tarihe bakıyor, işgalcileri her seferinde kovduğunu hatırlıyor.

"Sizi Yok Edeceğiz!"

Yeni Amerikan yönetimi ve lideri iktidara geldiği günden beri aynı şeyi tekrarlıyor: Obama *"Afganistan gündemimizin ilk maddesidir!"* diyor.

İktidara geldiği günden beri Afganistan-Pakistan sınırı insansız Amerikan uçakları tarafından onlarca kez bombalandı!

Hani yurtta sulh cihanda sulh olacaktı!!!

Bombalar durmadı; Guantanamo'nun kapatılması söz konusu edilirken Afganistan'ın ortasında Bagram cezaevinden ve işkencelerden kimse söz etmedi... Savaş tamtamları ise her geçen gün yükseliyor.

Haberler *"Afganistan'a 17 bin ek asker daha!"* diyor. *"Asker ve polis gücü artacak!"* diyor. "Sınır bölgelere saldırı yapılacak!" diyor.

Ve tüm bunları haklı çıkarmak için Obama'nın yeni Afganistan stratejisinde "yeni tehditlere" yer veriliyor: *"Bin Ladin ve El Kaide ABD'ye karşı yeni bir saldırı hazırlığı içinde!"*

Ve kameraların karşısında Obama işaret parmağı önde, karizmatik bir sesle *"We will defeat you!"* (sizi yeneceğiz!) diyor!

İşbirlikçi "Müslüman" Lazım!

Obama acaba bu sözleri kime söylüyor? El Kaide ve bir türlü bulunamayan Bin Ladin ve Taliban'a mı, yoksa Afganistan'da işgale direnen Afganistan halkına mı?

Afgan halkı kendini hedefte görüyor. Ardı ardına gelen bombardıman sonucu katledilen sınır köyünden yaşlı bir adam bastonuna dayanmış, televizyon muhabirlerine:

"Müslüman olmayanları bu ülkede istemiyoruz. Yedi yıldır burada Amerikan askerleri var. Ne yaptılar?! El Kaide diye geldiler, sivilleri öldürdüler!" diye haykırıyor.

İşte tam bu nedenle, Obama Müslüman bir ülkeden yardım istiyor: *"Madem Afgan halkı Müslümanlara güveniyor, o zaman bizimle aynı safta olan Müslümanları oraya gönderelim,"* diyor...

Afganistan yüzlerce yıldır Batı'nın hedefi. Çünkü Batı, Orta Asya'nın ortasına yerleşmeli. Çünkü Orta Asya tüm zenginliklerin merkezi.

Batı Afganistan'a yerleşince, Asya'ya tepeden bakabilir, Çin'e, İran'a, Hindistan'ın kara sınırlarına dayanabilir, Rusya'ya bir taş atımı mesafede durabilir... Afganistan'ın güneyi denetim altına alınırsa, Orta Asya petrolleri, Hint Okyanusu'na kolayca çıkabilir.

Ama bu ülkenin kolay lokma olmadığı tarihinde saklı. Hele hele Afganistan'ın güneyinde 200 yıldır hiçbir Batı ordusu zafer kazanamadı!

Afganistan Tarihi = Direniş Tarihi

2001' de Amerikan işgaline uğradı ve o gün bugün Batı, bir arpa boyu yol alamadı. İşte İngiliz komutanın bezgin beyanatı:

"Koalisyon güçleri maalesef özellikle Afganistan'ın güneyinde başarılı olamamıştır. Afganistan hükümetine destek amaçlı faaliyetler, kuzey, doğu ve batıdaki bazı eyaletlerle sınırlı kalmıştır. Amerika Birleşik Devletleri'nin Afganistan'a ek asker göndermesi halinde bu durum değişebilir."

General David Mc Kiernan, 9 Mart 2009'da, *BBC Today* programında işte böyle konuşuyordu.

Obama *"İslamla savaşmayacağız!"* demişti ama koltuğa oturduğu günden beri Afganistan savaşının stratejisini çiziyor.

Önce Başkan Yardımcısı Joseph Biden Afganistan'ı ziyaret ediyor. Kabil'e hapsolmuş yönetimle konuşuyor.

Ardından Bush döneminde de, Obama döneminde de Savunma Bakanı olan Robert Gates ve Ulusal Güvenlik Danışmanı James Jones benzer açıklamalar yapıyor. Afganistan'da başarılı olamadıklarını itiraf ediyorlar, *"Yeni yöntemlerin zamanı!"* diyorlar... *"Muharip güçlerin yanı sıra 'akıllı güç' kullanımına gideceğiz! Daha çok istihbaratçı daha çok sivil örgütlenme gereği var!"*

"Akıllı güç" böylece literatüre giriyor. Bu, bombalara sivil gücün eşlik etmesi demek. Obama 27 Mart 2009'da şu açıklamayı yapıyor: *"Bölgedeki radikal güçler Amerikan halkına ve dünyaya büyük bir tehdit unsuru oluşturmaktadır. Bombalar ve kurşunlar El Kaide ve Taleban'a karşı mücadelede yeterli değildir. Bu nedenle, bölgeye kaynak aktarılacak ve yeni okullar, yollar inşa edilecek, altyapı yatırımlarına öncelik verilecektir."*

Yeni dönemde Afganistan, Batı'dan yağan bombalarla beraber doktorlar, öğretmenler ve misyonerlerin geldiğini görecek...

İşgalcilere kucak açanlar gönenecek, diğer bölge halklarının cazibe merkezi haline gelecek!

NATO'nun Başı İslam Düşmanı!

İşte NATO'nun başı... Bir İslam düşmanı... Eski Danimarka Başbakanı Rasmussen, dünyayı yöneten Dış İlişkiler Konseyi'nin önemli bir üyesi. Batı dünyası bu isim üzerinde birleşti.

ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı James Jones

Gazeteci Ahmed Rashid *"NATO, bundan böyle kötü polis rolünü Amerika'dan alacak!"* diyor, *"Amerika'nın üzerindeki nefret dalgasına artık NATO siper olacak. Bu nefret dalgasını, yanına aldığı bir Müslüman ülkeyle göğüslemeye kalkacak! Müslüman dünyanın Batı'ya öfkesine, bir Müslüman ülke kalkan olacak!" diye ekliyor:*

Yani, Amerika iyilik meleği rolüyle işe koyulacak. Uzun vadede Kosova'da yaptığı gibi yollar, köprüler inşa edecek. Amerikan üniversiteleri kuracak, alışveriş merkezleri dikecek, hastaneleri servise sokacak... Misyonerleri halka para dağıtacak, çocukları okutup, hastalara bakacak...

Amerika'nın çiçeği burnunda Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Lahey'de düzenlenen Afganistan zirvesinde, *"Hedef Afgan askerleri ve polisleri yetiştirmektir,"* dedi. Bilin bakalım bu görev kime tevdi ediliyor?

Clinton, *"2011'e kadar, 134 bin Afgan askeri ve 82 bin Afgan polisini kapsayan bir güç oluşturulacaktır!"* diyor.

Bu ve benzeri çabalarda Türkiye en üst düzeyde rol oynayacak...

Tam Bağımsız Türkiye ve Bir Antlaşma

Tam bu noktada size bir antlaşmadan söz etmeliyim: Bu antlaşma, 1 Mart 1921'de Moskova'da imzalanmıştı. Türkiye Cumhuriyeti ile Afganistan arasındaki antlaşmada şu sözler yazılıydı:

"Bu akdi imzalayan taraflardan biri, doğuyu istila veya istismar politikası takip eden herhangi bir emperyalist devlet tarafından bir tecavüz halinde, bu tecavüzü kendine yapılmış addedecek ve gereğini yapacaktır."

Dünya değişti. Bu anlaşmalar soldu gitti. Bugün Afganistan'a asker yollamamızı emrediyor, Batı!... Gazze'ye de, Lübnan'a da kendi çıkarları için Türk askerini tampon yapıyor.

Kore'de nasıl emperyal amaçlarına Türkleri alet ettilerse ve yönetimler nasıl kendilerini Batı'nın kullanımına ikram ettilerse, işte o gün bugün durum aynı!

Müslüman ülkeler Müslüman ülkelerle karşı karşıya getiriliyor. İslam düşmanı Rasmussen'in komutasında, Türkiye mazlum milletlerin topraklarına giriyor.

Mustafa Kemal'in Yardım Eli...

Geçen yüzyılın başı! Dünya art arda değişimler yaşayacaktı. Üç-beş yıl içinde yüzyılların çarlığı Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ne dönüşmüştü. Yüzyılların Osmanlı İmparatorluğu Türkiye Cumhuriyeti Devleti oldu. Afganistan onca zorlu savaştan sonra 1919'da bağımsızlığını kavuştu. Bu üç ülke dünyada birbirlerini ilk tanıyan ülkeler oldular. Ve dostluk anlaşması imzaladılar. Türkiye ve Afganistan, Batı'ya karşı aynı saftaydılar...

Atatürk'ün ilk resmi devlet başkanı konuğu Emanullah Han

Mustafa Kemal Paşa'nın yeni Türkiye Cumhuriyeti'ne davet ettiği ilk resmi misafir, Afgan kralı Emanullah Han ve Türk kökenli eşiydi. Mustafa Kemal, Cumhuriyet'in ilk yıllarında Afganistan'a el uzatıyor, İngilizlerden yeni kurtulan Afganistan'a tıbbiyelileri yolluyordu. Doktor Rıfkı Bey, Kabil'e bir hastane kuruyordu. Afganistan'a öğretmenler gönderiliyor, okullar kuruluyordu. Kabil'e bir matbaa gönderilmişti. Mühendisler yollanmıştı. Onlardan biriydi Mehmet Ali Dağpınar...

2002 yılında Amerikan işgalinin hemen ardından *"Devlerin Savaş Alanı Afganistan"* belgeselini yaparken onunla konuşmuştum. Gözlerinde hüzün vardı; bir zamanların dış politikasını anlatmıştı.

Mehmet Ali Dağpınar

"Mustafa Kemal, askeri heyet yollamıştı. En iyi subayları göndermişti.

Birinci kalitede bir tıp heyeti gönderilmişti, en iyi doktorlardan mürekkep. Onlar güzel numuneler açmışlardı orada. Tıp fakültesi açmış biri, öteki hastane yapıyor. Kabil'in görmediği şeyleri yapıyorlardı. Subaylar gayet güzel yerli subay yetiştiriyorlardı. Afganlar son derece memnunlardı ve artık küçük bir Türkiye olmak için çabalıyorlardı."

Obama, Dağpınar'ın anlattığı Mustafa Kemal uygulamalarını örnek alıyordu. Benimsediği model buydu. *"Türk modeliyle Afganistan'a girelim, sonra hedefe gidelim!"* diyordu.

1919'da İngilizleri mağlup eden Afganistan, Türkiye Cumhuriyeti'ni büyük bir hayranlıkla izliyordu. Türkiye örneğinden hareketle Afganistan'da bir büyük millet meclisi kuruluyor, kıyafet devrimi yapılıyor, tek eşlilik yasalaşıyordu.

Reformlar önemli ve köktendi ama fazla hızlıydılar. Ve İngilizler boş durmuyordu.

İçerde etnik bölünmeyi kışkırtıyor, Emanullah'a karşı dinci cephe yaratıyorlardı. 1928'de her şey darmadağın oldu. Ayaklanmalar Emanullah'ın İtalya'ya kaçışıyla son buldu. Bundan sonra gelen her iktidar darbelerle yerini yenisine terk edecekti. Liderlerin çoğu yeni gelenlerce öldürülecekti.

Ülkede elit ve halk birbirine teğet yaşayacak, aralarındaki uçurum giderek büyüyecekti.

Atatürk'ün ölümünden sonra Türk-Afgan ilişkileri eski sıcaklığını kaybetti. Türkiye Batı'ya meyletmişti. Amerikalı danışmanlardan feyz alıyordu. Onlar doğuyla olan ilişkilerimizden kopmamızı tavsiye ediyordu!

O kopuş işte bugünleri getirdi... Batı'nın ileri karakolu olarak tanımlanmıştı Türkiye! Artık eski müttefiklerinden çok uzakta Batı'nın yanındaydı. Doğuya Batı'nın gözlüğüyle bakmaktaydı.

Mehmet Ali Dağpınar ve diğer görevliler yavaş yavaş Türkiye'ye döndüler. Afganistan bir başına bırakıldı. Ha-

nedan ülkeyi yönetemiyor, yabancılar etkili oluyordu. Dağpınar şöyle özetlemişti: *"Artık tadı kalmamıştı Afganistan'ın... Sadrazam vefat etmişti. Yerine hanedandan zıpır biri geçmişti. Akşam hangi sefaret çağırıp viski ikram ederse ondan tarafa oluyor. Bizim hükümet sefir göndermemeye başladı... Siz mana veriyor musunuz Mahmut Şevket' den sonra niçin sefir-i kebir gönderilmedi Afganistan' a? Bütün alayıyla, subaylar arkadan doktorlar, arkadan da ben, döndük Türkiye'ye. Yıl 1942 idi."*

Devlerin Savaş Alanı

Yıl 1947. Türkiye Amerika'yla, Dünya Para Fonu IMF ile tanışıyor... O yıllarda Amerikan emperyalizmi dünyaya damgasını vurmaya başlıyor...

Aynı yıl, İngiltere Hindistan'dan ve İsrail'den çekiliyor. Geride birbirine düşmeye hazır kabileler bırakıyor. Koca Hindistan kısa zamanda üçe ayrılıyor. Ardından Pakistan ile Afganistan arasında kalan sınır aşiretleri birbirine düşüyor. Bölgede yaşayan tüm aileler, sınırlar arasında kalıyor...

O gün bugün Batı, Afganistan-Pakistan sınırında kalan Peştun ve Beluci kabilelerini kullanıyor.

1950'lerden sonra Afganistan ve bölge, Sovyetlerle Amerika arasında yırtılmış iki kutbun savaş alanı oluyor.

Önce kültürel savaş Afganistan'ın büyük kentlerine damgasını vuruyor. Dönemin kültür ataşesi Aziz Tarzi'nin kamerasında elit ve halk uçurumla ayrılıyor.

Pakize Tarzi'nin kardeşi Aziz Tarzi, Afganistan'ın Türk köklü ailelerinden birinden geliyor. Emanullah Han iktidardan düşünce Afganistan'dan ayrılıyor. Önce Paris sonra Türkiye'de yaşıyor. Ve kuzeni Zahir Şah zamanında kültür ataşesi olarak Kabil'e geri dönüyor.

Elinde yeni çıkan film makineleri. Tarihe notlar düşüyor. Bana Erenköy'deki evinde bu filmleri gösterdiğinde heyecandan nutkum tutulmuştu.

Filmlerde ülkedeki kültür uçurumu "Batılı" cereyanlar arasında kalmış elitle, yoksul ve Asyalı halkın zıt dünyaları öylesine açık görülüyordu ki... Açık giyimli, lüks konutlarda yaşayan, Batılı yaşam biçimini benimsemiş, Batı eğitimli elit ve eğitimsiz hatta okuma yazma bilmeyen, aç ve açıkta, feodal düzenin içinde hapsolmuş bir halk birbirine teğet yaşıyorlardı.

1950'lerde Afganistan sarılmıştı. Bir tarafta Amerikan istihbaratı, diğer yanda Sovyet gizli servisi... Amerikalıların mahalleleri, Rus mahalleleri, Alman kültür evi, misyoner dernekleri... Bir zamanlar Afganistan bugünkü Erbil gibiydi.

İki dev arasında kalan Afganistan, Batı'ya meylettiği bir dönemde, Sovyet işgaline uğradı.

Aralık 1979! Afganistan bağımsızlığının üzerinden geçen 60 yıldan sonra bir kez daha fiilen işgal edilmişti

Sovyet İşgali

Bu işgal Sovyetlerin de sonunu hazırladı... Afganistan işgalcilere direnirken, başka bir işgal kuvvetine davetiye çıkaracaktı. Direnen aşiretlere para ve silah yardımı yapan Amerika'ydı. Mücahitleri rüyalarında göremeyecekleri bir yere getirdi. Mücahitler tehlike arz edecek şekilde palazlanınca Amerika saf değiştirdi, Taliban'ı destekledi.

CIA o yıllarda Pakistan'a yerleşmişti. Olayları yönlendiriyor, para ve silah akışı sağlıyordu. Pakistan'da kukla bir iktidarı Afganistan için eğitti destekledi ve Kabil'de iktidar koltuğuna oturttu. Taliban böyle ortaya çıktı. CIA'nin eğittiği talebelerdi onlar. Sonra mı? Bir ders gibi Afganistan'ın sonrası...

Taliban, Afganistan'da sınıfsal ve etnik uçurumları kullanmış ve tek mermi atmadan iktidarı ele geçirmişti. Önce feodal ağaları tarafına çekti.

1996'da Taliban tamamen iktidardaydı. Gereğinden fazla palazlanınca Amerika harekete geçti ve Afganistan bir kez daha düşman çizmeleriyle ezildi!

11 Eylül 2001 Oyunu

Komünist blok düşmüş, düşman kalmamıştı... Yeni düşman İslam olacaktı!

Amerika'nın Orta Asya'ya yerleşmesi için bir bahane gerekliydi... Adı Usame'ydi!

Önce ikiz kuleler esrarengiz bir biçimde vuruldu. Ardından Usame bin Ladin ismi duyuldu. Usame, bir zamanlar Amerikan istihbaratının adamıydı. Yeni bir yüzyıl başında Amerika'yı Asya'nın ortasına taşıyacak piyondu. Şimdi, Amerika Afganistan'ı ve dünyayı terörden kurtaracaktı...

Yedi yıl geçti. Batılı koalisyon güçleri bir arpa boyu yol katedemedi. Yeni Başkan Obama için ilk hedef, iktidarını taçlandıracak adım, Afganistan zaferi!

O nedenle Amerikan siyasetinin en önemli ismi Richard Holbrooke, Afganistan ve Pakistan özel temsilciliğine getirildi.

Holbrooke göreve gelir gelmez, 23 Mart 2009'da, "*Hedefte sadece Afganistan değil, Pakistan da var!*" dedi. "*Pakistan ile Afganistan ayrı ayrı sorunlar olarak değerlendirilemez. Onları bir bütün olarak ele alacağız! Afganistan'da askerlerimiz var ama Pakistan'a asker gönderemeyiz. Bağımsız bir ülke orası. Öte yandan sınır boylarında aşiretlerin egemen olduğu bölgelerde iktidar zafiyeti var... Oralardaki durum gi-*

Richard Holbrooke

derek bozulursa, Amerika, İngiltere, Birleşmiş Milletler harekete geçecektir."

Richard Holbrooke, Clinton'ın da, Obama'nın da dış işleri danışmanı... Yahudi lobisinin en önde giden adı. Diyor ki, *"Hedef coğrafyada önce bir boşluk yaratır sonra o boşluğa otururuz. Hedef bölgede sınır boylarına el atarız. Önce destek verdiğimiz aşiretler arasında bir kavga çıkarır, sonra kavgayı ayırır, ayırdığımız yerde de kalırız. Amacımıza ulaşmak için NATO'yu da Birleşmiş Milletleri de devreye sokarız!"*

Böyle diyor bankerler örgütü CFR'nin en önemli adamı...

Eski bir yöntemden bahsediyor Holbrooke. İngilizler bu yöntemi yüzlerce yıl uyguladı... *"Böl ve yönet!"*ti kuralın adı! Koca Hindistan böyle üçe ayrıldı. İsrail Filistin'e böyle konuşlandı. Uzak Asya böyle parçalandı. Peki neden bütün oyunlar Asya'da oynandı?

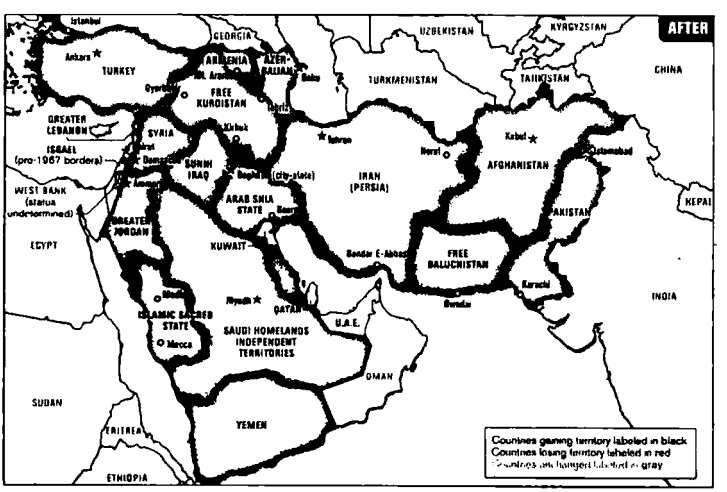
Orta Asya'nın Ortası!

Dünya enerji kaynaklarının dörtte üçü Asya'da. Bugün dünyayı yönetenler bu nedenle Afganistan'da! Afganistan Orta Asya'nın ortası. Hindikuş ve Karakurum dağlarının zirvelerinden Çin'i de, İran'ı da, Rusya'yı da, Hindistan'ı da görüyor...

İleriki zamanlarda el konacak Orta Asya petrollerini Hint Okyanusu'na ulaştırmanın yollarını arıyor. Bu yol Afganistan'la Pakistan'ın ortasından geçiyor. O nedenle sınır bölgelerindeki aşiretlerin yaşadığı topraklar ve o bölgelerdeki isyanlar büyük önem taşıyor.

Daha somut anlamak için Pentagon danışmanı Stratfor düşünce merkezinin yayınladığı haritadaki duruma bir bakalım.

Pakistan toprakları üçte bir oranında küçülmüş. Afganistan, Pakistan'ın kuzey bölgelerine el koymuş. Güneyde İran

Stratfor'un düşlediği "Böl, Yut" haritası

ve Pakistan toprakları üzerine bir Belucistan kondurulmuş! Hint Okyanusu'na açılan bir yeni devlet ortaya çıkıvermiş.

Oyun çok cepheli ve Orta Asya dünya devlerinin yine hedefi! Bu hedefler çerçevesinde son zamanlarda epey yol katedildi.

Mart 2009'da Lahey'de yapılan Afganistan zirvesinde, Amerikan yönetimi yedi yıllık işgalin başarısızlığını, kendinin koltuğa oturttuğu başkan Hamid Karzai'ye yükledi...

Afganistan'da merkezi hükümet yerine yerel yönetimlere daha çok destek verilmesi gündeme geldi. Afganistan'daki 34 bölge valisi güçlendirilecekti.

Obama'nın Afgan stratejisindeki "akıllı güç" burada devreye girecekti. Kabil dışını kontrol edemeyen merkezi hükümet yerine yerel yönetimler desteklenerek güç kontrolü hedeflenmişti...

Yönetim Batı'ya Bağlı!

2009 yazında Afganistan seçime gitti. Afgan halkı ateş altında, demokrasi oyunu oynadı; mahsuscuktan oy attı. Seçim sürecinde merkezi hükümete karşı alternatifler ortaya koyuldu, yerel güçlere göz kırpıldı.

Amerikan istihbaratının önemli isimlerinden Afgan asıllı Zalmay Khalilzad'ın adı, gelecekteki Afgan lideri olarak ortada dolaştırıldı. Karzai kabinesinde Batı'ya sadık ve itaatkâr isimler öne çıkarıldı. Ama pazarlıklar yeni bir liderle sonuçlanmadı. En azından şimdilik. Karzai seçim sonrasında da yerinde kalmayı becerdi. Ha o ha başkası, Afganistan'da kabineler uzun zamandır Batı'dan atamalı!

Karzai kabinesinin büyük çoğunluğu Batı eğitimli. Aralarında Dünya Bankası rahlesinden geçmiş olanlar, bir dönem IMF'de çalışmış olanlar var. Çoğunluğu Almanya veya Amerika'da master yapmış. Hepsi çok zengin!

Kabinenin internet sitesi "Amerika'nın stratejik ortağı Afganistan" ibaresiyle açılıyor.

Karzai'nin Bush'la kolkola fotoğrafı altındaki yazıda şu sözler okunuyor:

"Amerika Afgan halkına demokrasi hediye etti. Yaşamlarına umut, güven ve refah, barış getirdi...!"

"Batı'ya sadık ve itaatkâr" isimler arasında, eski eğitim bakanı ve beş aydır içişleri bakanlığı yapan 40 yaşındaki İngiltere eğitimli Muhammed Hanif Atmar dikkat çekiyor.

Obama, Afganistan işgalini Amerikan halkına paketlerken artık El Kaide + Taliban bahanesinin tutmayacağının farkında... "Afganistan'a demokrasi!" şiarı yeni döneme damga vuracak.

Amerikan dış politikasında yeni bir merkez doğuyor... Afganistan Yeni Dünya Düzeni'nin kalbine oturuyor.

Ve tüm bunlar olurken Obama, Türkiye'de Amerika'nın İslam dünyasıyla asla savaşmayacağını dile getiriyor.

Aklı evvel gençlerden biri soruyor:

"Peki Amerika Afganistan'da ne yapıyor?"

Cevap hazır, Obama bu gibi soruların sorulacağını biliyor:

"İktidar mekanizması hantaldır. Dümeni hemen kıramazsınız..." diyor.

Ardından 2011'e kadar Afganistan'da asker sayısının ikiye katlanacağı bilgisi geliyor.

Bu, dümene hiç dokunmadan bodoslama devam etme anlamı taşıyor!

Afganistan Kazanacak!

170 yıl önce, 1839'da İngiliz askeri Hindistan'la yetinmeyip Afganistan'a girdi. Kabil işgal edildi. Kukla bir emir başa geçirildi. Halk işgale karşı direndi.

Üç yıl süren savaşın sonunda 16 bin kişilik İngiliz ordusundan. geriye kimse kalmamıştı. İngilizlerin Afganistan tarihini anlatan kitaplarından birinde yağlıboya bir tablo görmüştüm. Topal bir at üzerinde Kabil'den Celalabad'a kaçmaya çalışan bir İngiliz askerini tasvir ediyordu. Bu asker İngiliz yenilgisinin tek görgü tanığı olarak tarihe geçiyordu.

Ve bu sahne 170 yıl içinde birkaç kez tekrar ediyordu... 1989'da, Sovyetler Afganistan'dan çekiliyor ve ardından koca SSCB tarihe karışıyordu.

Bakalım tarih bu kez işgalcilere ne kadar zaman biçecek? Atatürk'ün müttefiki Afganistan eriyip parçalara mı bölünecek, yoksa her şeye rağmen Batı'ya bir kez daha haddini mi bildirecek!

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE AKTÖRLERİ

"Yeni Dünya Memurları"

Kemal Derviş!

Gizli Örgütler ve Küresel Menurlar

"En Karlı İş: Savaş!"

Bahaneler Yaratılır!

Uyku İlaçları ve Küresel Planlar

Piramit ve Hedef

Yeni Dünya Düzeni ve Aktörleri

6 Mayıs 2009 programından

Yeni Dünya Düzeni! Bu kavram Batılı liderlerin, dünyanın efendiliğine soyunan çokuluslu şirket yöneticilerinin, NATO liderlerinin, Birleşmiş Milletler genel sekreterlerinin ağızlarından düşmüyor... Sık sık Yeni Dünya Düzeni'nde yeni bir aşamada olduklarını beyan ediyorlar. Dünyayı saran bir ağın temsilcileri gibiler. Sözbirliği etmişler. Hepsi aynı örgütün üyesi, yandaşları hep aynı kişiler, hedefleri aynı ülkeler... Savaşların da, dünya ticaretinin de, barış heyetlerinin de, medyanın da iplerini onlar çekiştirmekteler.

Nedir bu Yeni Dünya Düzeni? Bu düzeni hedefleyenler kimler? Yeni bir Hitler mi özlemekteler? Malum, onun sloganı da yeni nizamdı! Yeni bir dünya düzeninde Türkiye'nin yeri nerede?

Yeni dünya düzenciler! Gizli örgütler ve gizli hedefler... Ve onların planları çerçevesinde ezilen bizler...

Son yıllarda haberlerde, işyerlerinde, üniversitelerde, konferanslarda kulağı tırmalayan içi boş kavramlar havada uçu-

şuyor... Kavramlar "açılım" diyor, "değişim!" diyor, "diyalog" diyor, "terörle savaş" diyor, "küresel ekonomi" diyor, "demokrasi" diyor...

Bunlar beyninize kazınana kadar televizyonlardan, radyolardan basından servis ediliyor!

Bu sözcükler Yeni Dünya Düzeni'nin terminolojisidir! Emperyalizmin yeni dilidir!

Dünyanın köşe başlarını tutan kerliferli adamlar, ekranlardan, manşetlerden bizi Afganistan ve Irak'taki terörle korkuttular. Sonra o ülkelere ordularını yolladılar. Bugüne kadar görülmemiş bir kıyıma imza attılar. Bir kez daha büyük paralar kazandılar.

Şimdi, tarih boyunca oynadıkları bir oyun daha ekranları kapladı... Bir kriz yarattılar, kapitalizm krizsiz olamazdı!

Amerika Eski Dışişleri Bakanı ve CFR'nin en önemli görevlilerinden biri Henry Kissinger... Şubat 2009'da verdiği

CFR'nin duayeni Henry Kissinger

bir röportajda *"Kriz var evet, ama 1945'te de vardı,"* diyordu. *"O zamanki kriz, bize bir fırsat yarattı. Krizin içinden NATO çıktı. Fırsatlar her zaman krizlerden doğarlar!"*

Kissinger, krizde fırsat görüyordu. Dünya halklarını yere vuran kriz, o ve aynı kulüpten olanlar için bir fırsat kapısı!

O, Yeni Dünya Düzeni'ni hedefleyenlerden biri. 60 yıldır politikanın içinde ve emperyal amaçlar güden örgütlerin zirvesinde. Diyor ki:

"Dünyayı kendi felsefemize getirmek için biraz daha zamana ihtiyaç var. Globalizm kazanacaktır. Bakın terör sınır tanımıyor! Ekonomi de öyle! Kriz de! Tarihin bu döneminde tüm ülkeler kendi çıkarlarını uluslararası çıkarlarla aynı yörüngeye sokmaya çalışmalı!"

Ne anlıyoruz? Terör var ve yayılıyor... Mücadele için tek bir yol var, küresel olmak! O nasıl olacak? Uluslararası çıkarlara uygun davranarak! Peki uluslararası çıkarlar kimin çıkarları? Bu çıkarları temsil edenler kimler? Uluslararası çıkarlar kime hizmet ederler? Ulusların arasında ve kılcal damarlarında dolaşan çok uluslu şirketlere mi?

"Yeni Dünya Memurları"

İşe uluslararası kişiliklerle başlayalım... Dünyanın köşe başlarında yer alan kişiliklere bir bakın. Yıllardır hep aynı isimlerin değişik pozisyonlarda boy gösterdiklerini fark edeceksiniz. O anlaşılmaz sözcükleri beynimize zerk eden küresel karakterler onlardır. Bir gün petrol işindelerdir, sonra cumhurbaşkanı olurlar derken siyasi arabulucu olarak karşınıza çıkarlar...

Mesela Condolezza Rice, Chevron petrol şirketinden gelir, Amerika'nın Dışişleri Bakanlığına yükselir. Clinton –ki Rockefeller evlilik dışı oğlu olduğu iddia edilir–, Arkansas valiliğinden Amerikan cumhurbaşkanlığına gelmiştir. Dick

Cheney, petrol ve silah tüccarlığından gelip devleti yönetmiştir.

Zbigniew Brzezinski, bir dönem Amerika'nın Ulusal Güvenlik Konseyi danışmanıydı. Amerika'nın en ünlü akademisyeniydi. Şimdi Obama'nın tüm söylemlerinin mimarı...

Avrupa'ya bakalım...

Mesela Tony Blair, bir önceki İngiltere Başbakanı, bugün Ortadoğu Dörtlü Komisyonun başında. Dörtlü komisyon bir anda Ortadoğu'nun kaderi için ortada! Nereden ortaya fırladı? Perde arkasında kimler var. Hangi uluslararası çıkarları kollamaktalar? Gazetelerde okuyup geçtiğimiz bu ve benzeri örgütler kimler tarafından yönetilmekteler? Sorular bunlar!

Bernard Couchner, bir dönem Kosova'da Birleşmiş Milletler Yüksek Komiseri, bugün Fransa Dışişleri Bakanı... İngiltere Liberal Parti Başkanı Paddy Ashdown, 2004'te Birleşmiş Milletler adına Bosna'nın kralı! Bugün İngiltere'yi Amerika'ya bağlayan zincirin en önemli halkası...

Kemal Derviş!

Yakından tanıdığımız bir başkası: Kemal Derviş... Bir zamanlar Dünya Bankası'ndaydı...

Birden bire Türkiye'de Ekonomi Bakanı ve siyasi deprem yaratan kişilik olarak karşımıza çıktı. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne havadan indi, 15 günde "uluslararası çıkarlar" gereği onlarca yasa çıkardı, sonra kayıplara karıştı... 2005'te Birleşmiş Milletler Kalkınma Örgütü'nün başına getirildi. Şimdi Amerikan politikasına yön veren düşünce kuruluşu Brookings Enstitüsü'nde. Brookings Enstitüsü, eski Dünya Bankası Başkanı Wolfensohn'un denetiminde.

Yüzlerce örnek sıralanabilir... Bu adamların hepsi aynı kulübün üyeleri! Aynı örgütün değişik katmanlarında yer alı-

yorlar, aynı efendiye tapınıyorlar. Onlar küreselleşme diyen emperyal bir örgütün memurlarıdırlar!

Gizli Örgütler ve Küresel Menurlar

Onlar ve onlar gibi olanlar I. Dünya Savaşı sonrasında gizli elit bir teşkilat oluşturdular.

İlk paylaşım savaşını yapanlar Paris'te masaya oturdular. Yıl 1919'du...

Paris Barış Konferansı'nda dünyayı yönetmeye karar veren dev şirketlerin sahipleri ve büyük doğal zenginliklerin sömürücüleri çekirdek bir yapılanmayı ortaya koydu.

Örgütün yönünü çizecek olan adam, Avrupa'nın en zengini Lord Rothshields'di.

Dünya imparatorluğuna soyunan bir aileydi Rothschild'ler. Güney Afrika madenleri de ellerinin altındaydı. Rodezya'yı, adını verecek kadar sömüren Cecil Rhodes da adamlarıydı...

Avrupa demiryolları da onlarındı. Amerika da bankacılık sektörüne el koyan da onlardı. Patlayıcı yapan en büyük fabrikalar, tüm savaş oyuncakları da onlarındı...

Hedefleri tarih boyu diğer istilacılardan farksızdı. Dünyaya el koymak istiyorlardı.

Paris Barış Konferansı'nda alınan karar iki yıl içinde olgunlaştırıldı. Dev şirketler bir araya getirildi ve 1921'de New York'ta Dış İlişkiler Konseyi CFR (Council on Foreign Relations) kuruldu. 1927'de Amerika'nın en zengin adamı Rockefeller de onlara katıldı. Dünyayı bir ağ gibi saracaklardı.

Önce, 1954'te Bilderberg, Avrupa alt örgütü olarak ortaya çıktı. Bundan 20 yıl sonra 1973'te Amerika, Avrupa ve Japonya sermayesini birleştiren Üçlü Komisyon (Triletaral Commision) kervana katıldı.

"Perdenin arkasındaki adam": Brzezinski

Kurdukları örgüt dünyanın her köşesine sızacak, Afrika'dan Asya'ya darbeler yapacak, işgaller gerçekleştirecekti. Planlar sonucunda halklar ölecek, şirketler büyüyecekti.

Dünyayı ele geçirmeyi, dünya kaynaklarına hükmetmeyi ve tek dünya devletini hedefleyen bu küresel elit 70 yıldır karar mekanizmalarıyla oynuyor. Ulus devletlere karşı darbeler yapıyor. Kontrgerilla, Gladyo, terör teşkilatları kuruyor. CIA hapishaneleri inşa ediyor, adam kaçırıyor, Afrika'yı Ortadoğu'yu kana buluyor.

Geçen yüzyıldan bugüne kadar, Dış İlişkiler Konseyi ya da Bilderberg veya onlara yakın bir örgütlenme içinde olmayan hiç kimse etkili bir pozisyonda görülemiyor. Silah sanayicileri de, petrol şirketleri de, uyuşturucu ticareti de onların denetiminde... Çok uluslu şirketlere ait beyaz eşyalar, yiyecek içecek markaları, deterjanlar, güzellik müstahzarları her ülkede uzun zamandır krallık ilan ediyor. Ülkelerin en kılcal damarlarına kadar giriyor. Çok uluslu hastaneler, çok uluslu okullar onları takip ediyor, çok uluslu askeri teçhizat, uçaklar, arabalar, traktörler sadece etrafınıza bir bakın! Çok uluslu şirketler her ülkeyi işgal ediyor!

"Dış İlişkiler Konseyi'nin yüzyıl başındaki önemli isimlerinden Paul Warburg *"Her şey tek dünya devleti için!"* diyordu. Siz "Her şey çok uluslu şirketlerin karı için," diye okuyun! Şöyle devam ediyordu:

"Kim ne derse desin yakın gelecekte tek dünya devleti kurulacaktır. Tek sorun bunun, uzlaşmayla mı yoksa işgalle mi olacağıdır!"

Tek dünya devleti! Global dünya! Dünyaya göz dikenlerin hedefi bu! Tüm dünya zenginlikleri bir avuç elitin kontrolüne girmeli! Her birey denetlenmeli ve çok uluslu şirketlerin çizdiği yolda köleleşmeli! Ülkeler, devletler tarafından değil küresel şirketler tarafından yönetilmeli!

Örgütün en önemli isimlerinden Barack Obama'nın akıl hocası, Amerika'daki adıyla perdenin arkasındaki adam Zbigniew Brzezinski özetliyor:

"Ulus devletlerin bağımsızlık tanımı artık değişiyor! Uluslararası tekeller ve bankalar küresel ekonomiyi yönetiyorlar!"

Teşkilatın bir başka önemli üyesi David Rockefeller, bu söylemin üzerine bir avuç umut atıyor:

"Dünya devletini kurduğumuzda, dünya daha mükemmel ve istikrarlı olacaktır. Dünya bankerleri ve küresel elit, dünya halklarını özgürlüğe kavuşturacaklar!"

Amerikalı gazeteci Jim Marrs anlatıyor:

"Globalistler, tek dünya devletini hedefliyorlar. Dünya tek elden yönetilecek. Tek bir ordu olacak, tek merkezden yönetilen bir dünya ekonomisi olacak. Tek elden yönetilen eğitim ve sağlık sistemi olacak. Bu geniş anlamda kulağa hoş bile gelebilir ama işin aslı şu ki, biz bu fikre gizlice aldatılarak itiliyoruz. Bu gidişin sonunda bir Hitler'le karşı karşıya kalmayacağımızı kim söyleyebilir!"

Yeni bir Hitler! Ve dünyayı yöneten şirketlerin köleleri halklar...

Herkesin izlendiği, dinlendiği ve kontrol edildiği bir dü-

zen... Ulus devletler yerine finans birimleri var. İnsanlar mutlu ve özgür! Çünkü artık düşünemiyorlar. İşte insanlığın geleceği için Dış İlişkiler Konseyi'nin hayalleri bunlar...

Dünyanın köşelerinde bu nedenle adamları var. Dünya Bankası'nın başında, IMF'nin yönetiminde, NATO'da, Birleşmiş Milletler'de konseyin seçtiği adamlar! Rasmussen dün Danimarka Başbakanıydı. Bugün NATO Genel Sekreteri... Kendisi tabii ki, Dış İlişkiler Konseyi'nin kıdemli bir üyesi.

Bugün dünya bir kez daha krizin ve savaşların acılarıyla sarsılıyor. Dış İlişkiler Konseyi'nin önemli isimlerinden biri Samuel Huntington *"Medeniyetler çatışacak!"* diyor... Dünyayı büyük bir satranç tahtasına benzetiyor...

Medeniyetler deyince, bir tarafa bir avuç seçkini, öbür tarafa Avrasya'yı koyuyor.

Bir zamanlar düşman komünizmdi! Sovyetler şeytanın ta kendisiydi! Sovyetlerin çöküşünden sonra Batı'nın hedefine zengin İslam coğrafyası oturdu.

Bugün bir İslam düşmanı, Rasmussen, konsey kararıyla NATO'nun başına geçiriliyor. Obama, *"Afganistan Pakistan ilk hedefimizdir!"* diyor. Orta Asya'ya hücum başlıyor.

Pentagon haritalarında parçalanmış devletler var. Konsey'in Onursal Başkanı David Rockefeller bakın ne diyor:

"Bugün dünyada 200 civarında olan devlet sayısı yakın gelecekte bine çıkacaktır. Dünyada ulus devletlerin modası geçmiştir. Gelecekte devletler, finans sektörü tarafından idare edildiğinde dünyaya barış ve huzur gelecektir..."

Planlarının ilk aşamasında Yugoslavya dağıtıldı, bir ülkenin bağrından sekiz ülke çıkarıldı. Ardından Sovyetler çöktü. Bu süreçte dünyaya 20'den fazla yeni ülke katıldı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun içinden de 25 devlet çıkmıştı...

Her paylaşım savaşı ardından haritalarda yeni devletler beliriyor. Ve her paylaşım savaşından sonra konsey üyeleri

zenginleşiyor. II. Dünya Savaşı'nda küresel elitin kazancı tavan yapmıştı.

"En Kârlı İş: Savaş!"

Nazilerin en büyük destekçisi Almanya'nın silah fabrikası Farben'di. Savaşta büyük kâr etti. Peki bu şirketin ortağı kimdi? Rockefeller'e ait Standart Oil Company! Her iki şirket de savaşın üzerinden zenginleşti.

II. Dünya Savaşı sonunda yüz binlerce insan hayatını kaybetti. Ama birileri kazanmıştı. Rockefeller savaşın sonunda yüzlerce milyon doları kasasına atmıştı. Savaş Amerika'ya 30 milyar dolara mal oldu. Bu para Dış İlişkiler Konseyi'nin denetimindeki Amerikan Merkez Bankası'ndan borç alınarak harcandı. Amerikan Merkez Bankası bir şirketti. En tepedekiler Dış İlişkiler Konseyi üyeleriydi. Her bir dolardan büyük kâr etmekteydiler. Amerikan bankacılık sistemi eşittir tefecilikti. Savaşlarda en çok onlar kazandı!

Savaş sırasında New York'taki bazı bankalar kat be kat büyüdüler. Onlar Nazilerin paralarını aklıyorlardı. Bu bankalardan birinin başında Preston Bush adında bir adam vardı. Savaştan o da çok karlı çıktı. Daha sonra oğlu ve torunu da onun izinden gidecek, servetlerine servet katacaklardı... Tüm Bush sülalesi, CFR ve kafatası ve kemikler olarak bilinen ırkçı gizli örgütlerin üyesiydiler.

Torun Bush 2001'de, ikiz kuleleri bahane ederek Afganistan ve Irak'ı kana bulayacak, milyonlarca dolara el koyacaktı.

Savaşlar çok kârlıydı!!!

Bahaneler Yaratılır!

Savaşlar için geniş kitleleri ikna edecek bahaneler lazımdı. İlk dünya savaşında bir Amerikan gemisi feda edilmiş, ge-

rekli bahane yaratılmıştı. II. Dünya Savaşı'na girebilmek için Amerika, Pearl Harbour'ın senaryosunu önceden yazmıştı...

Vietnam'a girerken bahane Amerikan gemilerine saldırıydı. Ama daha sonra bu yalanlandı.

Ortadoğu ve Orta Asya'ya girmek için de bir bahane lazımdı ve "yeni dünyacılar" 11 Eylül bahanesini ellerindeki medya çarkıyla halka sahneledi...

Şimdi size *"Uyan Amerika"* adlı belgesel bir filmden bir bölüm aktaracağım.

Belgeselde film yönetmeni Aaron Russo ile yapılan bir telefon röportajına yer veriliyor.

Russo, Rockefeller ailesinden Nicholas'la yakın dost... Aralarında geçen ve dostluklarını bitiren tüyler ürpertici bir konuşmayı şöyle aktarıyor:

Tarih Kasım 2000. Yani 11 Eylülden 11 ay önce:

"Bir gece beni aradı ve 'bir şeyler olacak' dedi. Afganistan'a gireceğiz, Hazar'dan boru hattı geçireceğiz, Irak'a gireceğiz, petrole kavuşacağız, oraya konuşlanacağız.

Venezuella'ya gireceğiz..." diye devam etti.

Aaron Russo ve Nicholas Rockefeller

"Söylediklerinden ilk ikisi gerçekleşti... Bana gülerek 'Oralara hiç bulamayacağımız birilerini aramaya gideceğiz...' diyordu. 'Terörle savaş' laftını tekrarlıyordu. 'Malum' diyordu, 'Terörle savaşı kimse kazanamaz! Ama bu bahane sana çok şey için imkân verir...!' gülüyordu.

'Nasıl herkesi bu kadar saçma bir bahaneye ikna edebilirsin ki!' diye sordum.

'Medyayla!' dedi. 'Unutma bir şeyi çok tekrarlarsan herkes inanır!' ... diye ekledi'."

11 Eylül şokundan sonra dünyanın her tarafında onlarca bilim adamı bu anlaşılmaz olayı anlamaya çalıştılar. Kimse anlayamadı... Amerikalı araştırmacılara göre, medya, 11 Eylül'ü paketledi ve Amerikan halkına sattı.

Gerçek ve yalan birbirine karışmıştı ve ikiz kulelerle ilgili tüm deliller karartılmıştı. Öyle ki, New York Belediye Başkanı Giuliani, deliller araştırılmadan binalardan geride kalan her şeyi ortadan kaldırmıştı. Olay yerinde inceleme yapılmasına imkân tanınmamıştı. Bir olay oldu bitti! Sonuç mu?

Amerikan ordusu Afganistan'da ve Irak'taydı!

Uyku İlaçları ve Küresel Planlar

El Kaide ve Usame bin Ladin, Rockefeller'in de dediği gibi hiç bulunamadı. Medya insanların beynine "El Kaide, Taliban, Terör, Savaş" kelimelerini kazıdı. Şimdi korku vardı... Yeni terör yasaları vardı, faşizan baskılar vardı.

Adım adım ilerleyen senaryoya göre, büyük kriz kapıdaydı. Kriz küresel elite fırsatlar kapısı açacaktı.

Dünyada boyun eğmeyen uluslar vardı, kriz bu ulusları yola getirecekti... Rockefeller'e göre Yeni Dünya Düzeni, topyekûn bir değişimle gelecek, küresel kriz bu değişimi tetikleyecekti! 1994'te şöyle diyordu:

"Küresel bir değişimin eşiğindeyiz! Beklentimiz tam zama-

nında gelecek bir bunalımdır. Uluslar Yeni Dünya Düzeni'ni o zaman mecburen kabul edeceklerdir!"

Küresel güç odakları işte açıkça söylüyorlar. Halk onları duyuyor mu? Mümkün değil... Onlar medyayla uyutuluyorlar. Bunların farkından olan aydınlar susturuluyor, baskı altına alınıyor korkutuluyorlar!!!

Yeni Dünya Düzeni'ni hedefleyenler bir piramidin en tepesindekiler. Şeytani planlarını herkesin yararına görünecek şekle getirip ambalajlıyorlar. Medya televizyon, radyo ve gazetelerin denetimini ellerinde tutuyorlar. Bakın Amerika'da, Avrupa'da yüzlerce televizyon kanalı var. Küçük bir araştırma hemen hepsinin beş-altı aileye ait olduğunu kanıtlar. İstenilen bilgiler, istenilen ölçüde halka gider.

Halk önüne konulan yemeği yer! Bir nevi transa geçer. Günün büyük bölümünde yukarıdan kendisi için seçilen beyin uyuşturma programlarıyla oyalanıp yatağa gider. Bir yanında korku, açlık ve işsizlik nöbet tutmaktadır. Bir yanında renkli kâğıtlar, balonlar, oynayan ayılar ve çıplak kızlar var. Yukarıdakiler müsterih olsunlar, aşağıdakiler derin bir uykudalar...

Piramit ve Hedef

İngiliz gazeteci David Icke dünyayı yönetenlerin örgüt şemasını şöyle anlatıyor:

"Dünyayı yönetenler bir piramit örgütlenme içindeler. Her kuruluşun en üstünde her şeyi bilen, neyin hedeflendiğinden haberdar az sayıda kişi var. Piramit aşağı doğru genişlerken hedefi bilenler azalıyor... Herkes aynı hedefe hizmet ediyor ama neye hizmet ettiğini bilmiyor. CIA buna 'compartmentalization' bölümlenme diyor. Herkes üzerine düşen rolü oynuyor. Masonları düşünün. Büyük bir çoğunluğu ilk üç derecede kalırlar. Sonraki 30 derece ve onun da üzerindeki, illuminati (ay-

dınlanmışlar) denen 13 derecenin yanına bile yaklaşamazlar. Tüm kuruluşlar da benzer biçimde çalışır. Bir bankayı düşünün. Banka memuresi, bırakın bankanın yönetim kurulunu, o şubenin müdürünün hedeflerinden bile habersizdir. Ama o hedefler dahilinde çalışır. İstihbarat kurumları, küresel basın kuruluşları, çok uluslu şirketler de aynı biçimde çalışırlar. Siyasete bakın. Medya mensupları dünya politika sahnesindeki siyasilerin peşinden koşar ve siyasiler, sanki olaylar üzerinde yaptırımları varmış ve son sözü söylüyorlarmış havasında onlara demeçler verirler. Cumhurbaşkanları, başbakanlar kameraların mikrofonların karşısında güç sahibiymişler gibi açıklamalar yaparlar. Oysa arkalarında başkaları vardır. Asla görünmeyen güçlerin kuklası gibidirler."

Merkezi bir güç odağı küresel ekonomiyi, siyaseti, şirketleri, medyayı elinde tutuyor.

Bizi bilgilendirmekle sorumlu olan medyaya bir bakın. Onlardan ne duyuyorsunuz? Köşe başlarını kapmış olanlar, kendilerine verilen bilgileri verildiği kadar halkla paylaşıyorlar...

İşte gördünüz, Obama geldi konuştu, ekranlara çıktı, espriler yaptı... İltifatlar etti ve gitti. Ne biliyorsunuz? Perde arkasında nelerin pazarlığı yapıldı? Eğer bir gazeteci bunları araştırsa ve ortaya koysa hangi medya organında yer bulabilirdi?

Gazeteciler yüzeysel bilgileri halka iletti. Çokuluslu şirketlerin taşeronları olan patronlarının izin verdiği kadarıyla bilgiyi size iletti. O bilgi, bilgi bile değildi, reklamlardı. Bir ürünün satışıydı!...

Ürün başarıyla satıldı. Halk seyretti. Siyahiliğiyle, giyimiyle, konuşmasıyla Anıtkabir defterine yazdığı "*Yurtta Sulh Cihanda Sulh*" sözleriyle ilgilendi. Aynı anda Afganistan -Pakistan sınırı onlarca kez bombalandı. Irak'ta hayata ölüm karıştı.

İncirlik ve Trabzon'a Amerikan üsleri konusu masaya yatırıldı. İzmir Urla'da bir hareket var. Napoli'deki NATO üssünün Urla'ya taşınıyor olduğundan söz ediyor birileri.

Halk bunlardan ne kadar haberdar? Ekranlardan, gazete manşetlerinden başka sesler yükselir. Halka sadece Hollywood yapımları ve Hollywood tarzı haber izletilir.

Gençler, satanist bir müzik grubunun peşinden gider. Fareli köy için birçok kavalcı vardır. Hepsi küresel gücün yanındadırlar. Tüm dünya ekranlarında ev kadınlarına aynı tip diziler seyrettirilir, yarışmalar aynılaşır... Söyleşilere hep aynı kişiler çağrılır. Konular hep aynıdır. Siyaset çiğnenmiş sakızdır. Programlar, kimse bir şey bilmesin diye yapılır!!!

Küresel elit üçüncü bin yılda dünyayı oyun alanına çevirmek istiyor. Tükenen kaynaklara el koymak, ulus devletleri zayıflatmak, halkları robotlaştırmak; tek dilli, tek dinli, tek ordulu, tek medyalı bir dünya devleti yaratmak. Bunu biz değil onlar söylüyor. İcraatları ciddi olduklarını gösteriyor. Ama hesaba katmadıkları bir şey var... Her şey zıddını içinde taşır. Baskı altındaki halk daha çabuk uyanır. Bugün yaygın kitle hipnoz araçlarına rağmen baskı altında kalanların direnci artıyor. Yeni savaşlardan yeni bir krizden medet umanlar, insanca bir yaşam olabileceğini bilenlerin aydınlık bakışlarıyla karşı karşıyalar...

Faydalanılan Kaynaklar

Hangi Küreselleşme, Attilâ İlhan
Sivil Örümceğin Ağında, Mustafa Yıldırım
Dış İlişkiler Konseyi, Erol Bilbilik
Derin Dünya Devleti, Atilla Akar

Okura Son Söz

Bu kitap gençler için hazırlandı. Hani bilgiyi hap gibi yutmak isteyen, kitap okuma alışkanlığı 70 yıllık politikalarla yok edilen kardeşlerime, okumaya araştırmaya başlangıç olsun, heves aşılasın umuduyla ART (Avrasya TV) de yayınlanan *Dünya Düzeni* programını kitaplaştırdık.

Hangi Dünya Düzeni? ile Amerika'nın ortaya attığı "Yeni Dünya Düzeni" tanımını sorgulamaya çalıştık. Görülüyor ki, küresel masonik çetenin "Yeni Dünya Düzeni" olarak tanımladığı düzen, aslında çokuluslu şirketlerin ulaşmak istediği dünya diktatoryasıdır!

Bu çete son 70 yılda amaçladığı yolda önemli adımlar attı... Aslında hep aynı metodu uyguladılar ve o metoda "demokrasi" adını taktılar...

Önce hedef ülkelerin başına kendi adamlarını getiriyorlar, ya da baştaki adamları kendi adamları yapıyorlar. Zamanla siyasete ve ekonomiye hâkim oluyorlar. Ülkelerin tüm sanayisine ve doğal kaynaklarına el koyuyorlar. Çalışan nüfusu işsiz bırakıyor, lumpen (başıbozuk) bir nüfus yaratıyorlar. Tarım ve sanayi yok edilirken sesleri çıkmasın diye sendikal örgütlenmeyi bastırıyor, satın alıyor, sarartıyor, yerine Sivil Toplum Örgütü denen oluşumları yüceltiyorlar.

Güya örgütlü ama sesi çıkamayan işçi sınıfı, giderek işsiz sınıfa dönüşürken, sivil ağlar örülüyor ve iane/sadaka kültürü toplumda yayılıyor. Gençlik, kadın ve çevre örgütleri ile sanat faaliyetleri sivil ağın yayılması için kullanılıyor.

Gençlik örgütleri, çokuluslu şirketler için kendi toplumunun casusluğunu yapıyor. Kariyer, Liderlik, Guruluk filan derken Batı'ya meraklı gençler devşirilip kendi ülkeleri aleyhine işe konuluyor.

Kadın örgütleri "Özgür kadın" şiarıyla ortaya çıkıp hem aileyi bozuyor, hem kendi toplumunda etnik /bölgesel bölücülüğün öncüsü oluyor.

Çevre örgütleri, Amerikalı liderlerin başkanlık ettiği oluşumlarda güya Türkiye'nin çevre haklarını savunurken, küresel çetenin değirmenine su taşıyorlar.

Yeni Dünya Düzenciler yani emperyalistler, her ülkede özellikle gençleri ve kadınları hedefliyorlar...

Gençler yabancı dille eğitim yapan kolejlerde, sonra üniversitede Erasmus ağlarında debeleniyorlar. İşsizliğin kol gezdiği ülkede, Avrupa ve Amerikan rüyalarıyla doldurulmuş genç beyinler, Batılı vakıf ve enstitülerce fonlanıp içi boşaltılmış robotlara dönüştürülüyorlar.

Artık Batı ne istiyorsa onu savunmaya hazırlar! Tüm "açılımlara" baş sallamaya...

"Ermenileri katlettik. Özür dilemeliyiz. Bu vicdan borcu," derler, "Türkler Kürt fazlalığı ezdi, haklarını gasp etti," derler, "Kıbrıs sırtımızda kambur. Avrupalı olmak için KKTC'den kurtulmalı, tek Kıbrıs'ı savunmalıyız!" derler.

Sokaklarda her gün terörizmin propagandası yaptırılır. Batı'nın maşalarının dağdan verdiği emirle ortalığı yakıp yıkarlar, kendi insanlarını açlığa, yokluğa, ölüme mahkûm ederler. Ve birileri buna "Demokratik açılım" der!...

İşte tüm bu şartlar altında Türk Gençliği vazifesini daha da iyi bilmelidir. *NUTUK*'u bir daha okumalı, karşısına çıkan-

ların hedeflerini apaçık görebilecek şekilde kendini bilgilendirmelidir. Kimin ne olduğunu anlamak için biraz daha araştırmalı, güzel vaatlerle karşısına çıkanların çokuluslu şirketlerle ilişkisine bir bakmalıdır!

Sevgili kardeşim! Seni tuzağa düşürmelerine izin verme. Vereceklerinden çok alacakları vardır onların. Önce ruhuna el koyarlar, kimliğine, emeğine... Ne kadar iyi köle olursan ol fark etmez. İşlerine yaradığın sürece varsın! İlk işten atılacak olansın. Ama bu millet bu bayrak bu vatan senin! Bilgin bereketlenecek; emeğin uranyum, altın, petrolle geri dönecek, fabrikaların saat gibi çalışacak ve milletin tok ve mutlu olacaktır!... Sen bu yolun yolcusu ol, bil ki gerçek zenginlik, mutluluk ve bereket seni mutlaka bulacaktır.

Dizin

I. Dünya Savaşı, 74, 135
II. Dünya Savaşı, 27, 38, 58, 139, 140
II. Jean Paul, 63
III. Enternasyonal, 76

Abramowitz, Morton, 82, 84
AB Uyum Yasaları, 13
Adana, 79
Afganistan, 20, 24, 25, 37, 43, 65, 72, 95, 97, 99, 105, 108, 111, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 125, 126, 127, 128, 132, 139, 140, 141, 143
Agamemnon (zırhlı), 76
Akar, Atilla, 144
Akdeniz, 24
Aksiyon, 82
Albaylar Cuntası, 62
Allende, Salvador, 62, 63
Almanya, 65, 84, 126, 139
Amerika (ABD), 9, 10, 17, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 27, 29, 31, 33, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 58, 59, 62, 63, 64, 66, 67, 68, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 81, 83, 84, 88, 91, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 104, 105, 108, 114, 115, 117, 121, 122, 123, 124, 126, 127, 132, 133, 134, 135, 137, 139, 140, 142, 145
Amerikalı, 12, 25, 30, 39, 40, 41, 42, 44, 55, 57, 82, 99, 101, 104, 105, 120, 122, 137, 141, 146
Amerikan Kuşatması, 51
Amerikan yardımı, 41
Anadolu İhtilali, 51
Ankara, 38, 84, 95, 100
Annan, Kofi, 107
Arabistan, 43, 75, 79
Arjantin, 56
Arkansas, 133
Arnavutluk, 45
ART (Avrasya TV), 145
ASALA, 88
Ashdown, Paddy, 134
Asya, 10, 45, 46, 51, 55, 57, 65, 76, 80, 83, 89, 95, 99, 115, 123, 124, 125, 136
Atatürk, Gazi Mustafa Kemal, 9, 10, 11, 40, 41, 42, 51, 67, 77, 80, 89, 90, 99, 100, 101, 104, 111, 113, 118, 119, 120, 128
Atlantik, 9, 35

Atmar, Muhammed Hanif, 127
Avrupa Birliği (AB), 48-50, 65, 67, 71, 83, 85-7, 89, 104, 107
Axelrod, David, 21
Aydoğan, Metin, 68, 76, 90

Babacan, Ali, 98
Bağdat, 23
Bagram (cezaevi), 114
Baker (Dünya Bankası başkanı), 41
Bartholomeos (Fener Rum Patriği), 84, 85
Barto (Bizans Devlet Başkanı), 69, 84
Barzani, 95, 96
Batının Deli Gömleği, 109
Batı Şeria, 24
Bayar, Celâl, 102
BBC, 68
BBC Today, 116
Belçika, 60, 85
Beluci, 121
Beyaz Rusya, 38
Beyaz Saray, 20, 22, 23, 24, 56
Biden, Joseph, 23, 24, 25, 36, 116
Bilbilik, Erol, 37, 51, 68, 144
Bilderberg, 135, 136
Bin Ladin, Usame, 114, 123, 141
Birleşmiş Milletler (BM), 26, 43, 82, 106, 107, 108, 109, 124, 131, 134, 138
Birleşmiş Milletler Kalkınma Örgütü, 134
Bissel, Richard, 66
Bitlis, Eşref, 82
Bitmeyen Oyun, 68, 76, 90
Bizans, 69, 84, 85
Blair, Tony, 134
Boğazlar, 38, 39, 79
Boğos Nubar Paşa, 77, 83
BOP, 69, 71
Bosna, 134
Bradley, Omar, 44
Brecht, Bertolt, 28
Brennan, John, 24
Brookings Enstitüsü, 47, 134
Brzezinski, Zbigniew, 134, 136, 137
Bulgaristan, 45
Bush (Baba), 81, 102, 103
Bush, George W., 23, 24, 25, 26, 55, 64, 91, 96, 99, 100, 102, 104, 107, 116, 127, 139
Bush, Preston, 139
Büyük Kürdistan, 97

Cain (senatör), 42
Castro, Fidel, 57, 62
CBS, 27, 30
Celalabad, 128
Cengiz Han, 50
CENTO, 100
CFR, 40, 63, 89, 124, 132, 135, 139
Chaplin, Charlie, 28
Cheney, Dick, 133
Chevron, 133
Chicago Jewish News, 21
Chomsky, Noam, 20, 25
Churchill, 38, 39
CIA, 39, 47, 53, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 84, 86, 102, 122, 136, 142

Clinton, Bill, 21, 26, 56, 89, 91, 100, 103, 104, 117, 124, 133
Clinton, Hillary, 72, 117
Clooney, George, 28, 29, 30
CNN, 25, 86
Couchner, Bernard, 134
Crown, James, 21, 22

Çağaptay, Soner, 48
Çekiç Güç, 74, 81, 82, 102
Çekoslovakya, 45
Çerkez, 77
Çin, 24, 25, 37, 59, 114, 115, 125

Dağpınar, Mehmet Ali, 111, 119, 120
Daily Telegraph, 82
Damat Ferid, 78
Danimarka, 116, 138
Davutoğlu, Ahmet, 99
Değer, Mehmet Emin, 7, 45, 51
Delta Force, 83
Demirel, Süleyman, 46, 83, 86
Demokrat Parti (Türkiye), 21, 41, 43, 103
Derin Dünya Devleti, 144
Derviş, Kemal, 129, 134
dinlerarası diyalog, 80, 89, 108
Dış İlişkiler Konseyi, 25, 26, 40, 45, 50, 116, 135, 136, 137, 138, 139, 144
Doğu Akdeniz, 35, 37, 76, 98
Doğu Almanya, 45
Domuzlar Körfezi, 62
Dulles, Allen, 58, 59
Dulles, F., 44
Dünya Bankası, 26, 41, 50, 89, 126, 134, 138
Duplex Commitee, 75

Ecevit, Bülent, 46, 104
Ege, 76
Eğilmez, Cafer Tayyar, 43
Einstein, 28
Eisenhower (Amerikan Başkanı), 30, 45, 46, 91, 100, 101, 102, 103
Ekim Devrimi, 75
Ekvador, 56
El Hayat, 83
El Kaide, 114, 115, 116, 127, 141
Emanuel, Rahm, 23
Emanullah Han, 119, 121
emperyalizm, 19, 37, 43, 50, 51, 101, 108, 121, 132
Endonezya, 62
Erasmus, 13, 67, 146
Erbil, 122
Erdoğan, Recep Tayyip, 98, 106, 107, 108
Erenköy, 122
Ermeni, Ermenistan, 10, 29, 38, 71, 73, 74, 75, 76, 77, 79, 82, 84, 91, 98, 99, 105, 146
Esquire, 85, 86
European Petroleum Company, 74

Farben, 139
Federal Almanya, 58
Fener Rum Patrikhanesi, 10, 85
Fener Patriği, 10, 85
Ferik Rıza Paşa (topçu subayı), 78

Filistin, 22, 59, 75, 97, 124
Ford Vakfı, 47
Frankfurter Allgemeine, 83
Fransa, 44, 75, 76, 79, 101, 134
Friedman, George, 47, 85
Fuller, Graham, 67, 88

GAP, 80
Gates, Robert, 64, 116
Gaziantep, 79
Gazze, 21, 72, 108, 118
Giuliani, 141
Gladyo, 136
Globalizm, 133
Grev, 64
Guantanamo, 114
Guatemala, 57
Gül, Abdullah, 95, 98, 99
Gulam, Kani, 66
Gülen, Fethullah, 88
Gümrük Birliği, 69, 86
Güney Afrika, 135
Güney Kore, 43
Gürsel, Cemal, 102

HADEP, 87
Haiti, 57
Handelsblat, 79
Hangi Atatürk, 90
Hangi Küreselleşme, 144
Harbour, Pearl, 140
Harvard, 21
Hayden (General), 56
Hayfa, 97
Helms, Richard, 63
Henze, Paul, 86
Hindikuş, 114, 125
Hint Okyanusu, 115, 125, 126
Hitler, 19, 131, 137
Hıristiyan, 31, 47, 108
Holbrooke, Richard, 24, 26, 123, 124
Hollanda, 79
Hollywood, 28, 29, 31, 42, 144
Horasan, 113
Hür Avrupa Radyosu, 58

Icke, David, 142
Ike, 100, 102
IMF, 26, 40, 68, 104, 107, 109, 121, 126, 138
International Press, 76
Irak, 23, 24, 37, 43, 71, 72, 74, 79, 81, 95, 96, 97, 108, 132, 139, 140, 141, 143
ITT, 63

İlhan, Attilâ, 90, 109, 144
Illinois, 21
illuminati, 142
İmralı, 87
İncirlik, 43, 47, 82, 84, 97, 101, 144
İngiltere, 38, 44, 59, 74, 75, 76, 79, 80, 101, 121, 124, 127, 134
İnönü, İsmet, 41, 46
İran, 24, 37, 39, 43, 59, 114, 115, 125
İspanya, 107
İspanyol Kültür Derneği, 82
İsrail, 21, 22, 24, 59, 83, 95, 97, 98, 121, 124
İstanbul, 77, 78, 79, 84, 85, 86, 94
İtalya, 44, 60, 79, 120

İyi Geceler, İyi Şanslar, 27, 29
İzmir, 44, 76, 144

Jeffrey, James, 95, 96
Jones, James, 24, 116, 117
Journal des Debat, 76

Kabil, 116, 119, 120, 121, 122, 126, 127, 128
KADEK, 83
Kapitülasyonlar, 79
Kapla, Robert D., 86
Karakurum, 125
Kargaburun, 47
Karzai, Hamid, 126
Kayseri, 29
Kazakistan, 38
Kazan, Elia, 29
Kennedy, John, 26
Kenya, 20, 87
Khalilzad, Zalmay, 39, 126
Kilikya, 75
Kissinger, Henry, 26, 63, 132, 133
Kıbrıs, 25, 46, 62, 71, 72, 88, 91, 98, 105, 107, 146
Kırca, Coşkun, 82
Kırgızistan, 31, 38
KKTC, 98, 146
Klutznick, Phillip, 21
Kongo, 57, 60, 61
Kontrgerilla, 60, 136
Kore, 33, 42, 118
Korkunç İvan, 50
Kosova, 117, 134
Kral Faruk, 59
Küba, 57, 62
Kudüs, 21, 24
Kürdistan, 10, 66, 73, 74, 75, 76, 77, 81, 83, 84, 94, 96, 97, 99
Kürt Şerif Paşa, 77, 83
Kuveyt, 74
Kuzey Amerika, 66
Kuzey Atlantik, 36
Kuzey Irak, 82, 83
Kuzey Kıbrıs, 25

Lahey, 117, 126
Langley, 59
Latin Amerika, 55, 56, 57, 62
Lawrence (casus), 75, 76
Laz, 77
Le Monde Diplomatique, 26
Leopold, 60
Lesser, Ian, 48, 49
Lord Curzon, 51, 80, 86, 89
Lord Rothshields, 135
Los Angeles, 66
Lozan Antlaşması, 50
Lumumba, Patrice, 53, 61
Lübnan, 98, 101, 108, 118
Lumumba, Patrice, 57, 61

Macar, Macaristan, 45, 59
Mac Kinnon, Mark, 109
Madam Mitterand, 87
Malatya, 79
Maraş, 79
Marrs, Jim, 137
Marshall Fonu, 47, 48, 49
mason, 40, 142
McCarthy, Joseph, 17, 27, 28, 29, 30, 31
Mc Kiernan, David (general), 116

Medeniyetler İttifakı, 71, 80, 94, 106, 107, 108
Medeniyetler İttifakı Forumu, 105
Medvedev, 38
Menderes, Adnan, 41, 43, 46, 102
Miami, 42
Mikvner, Abner, 21
Miller, Arthur, 28
Milli Eğitim Reformu, 42
Milliyet, 86
Minow, Martha, 21
Mitchell, George, 95
Mondros Limanı, 76
Mondros Mütarekesi, 76
Morgan, 26
Moskova, 38, 118
Murrow, Edward, 27, 28, 29, 30, 31, 32
Münih Güvenlik Konferansı, 24, 36
Musaddık, 59
Müslüman, 44, 62, 88, 94, 105, 111, 114, 115, 117, 118
Musul, 75, 79, 88
Musul-Kerkük, 89

Naci Kaptan, 82
NATO, 24, 33, 35, 36, 37, 38, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 68, 84, 95, 100, 103, 104, 107, 109, 111, 113, 116, 117, 124, 131, 133, 138, 144
Naziler, 139
New York, 25, 42, 135, 139, 141
New York Times, 66
Nicholas, 140
Nijerya, 57
Nixon, 63

Obama, Barack, 20, 21, 22, 24, 25, 26, 37, 49, 55, 64, 71, 91, 93, 94, 95, 97, 98, 99, 100, 105, 107, 113, 114, 115, 116, 120, 123, 124, 126, 127, 134, 137, 143
Obama, Hüseyin, 94
Obama, Michelle, 72
Observer, 83
Öcalan, Abdullah, 65, 87
Oltadaki Balık Türkiye, 45, 51
Oniki Adalar, 79
Orbay, Rauf, 76, 77
Orta Asya, 24, 35, 37, 39, 57, 97, 104, 111, 115, 123, 125, 126, 138, 140
Ortadoğu, 10, 11, 21, 32, 33, 40, 41, 43, 49, 51, 55, 57, 59, 67, 69, 71, 74, 88, 95, 97, 99, 101, 102, 104, 134, 136, 140
Osmanlı Federasyonu, 47

Özakıncı, Cengiz, 51, 90
Özal, Turgut, 81, 82, 102, 103
Özbekistan, 38

Pakistan, 20, 24, 43, 121, 122, 123, 125, 126, 138
Paley, 30
Panetta, Leon, 55, 56
Paris, 78, 121, 135
Paris Barış Konferansı, 77, 135
Parris, Mark, 48
Pentagon, 39, 47, 66, 85, 125, 138
Perle, Richard, 41

Peştun, 121
Petraeus, David, 24
Pinochet (general), 62, 63
PKK, 65, 66, 80, 81, 82, 83, 84, 88, 95
Polonya, 45, 59, 63, 64, 65

Raduloviç, Milo, 28
Rashid, Ahmed (gazeteci), 117
Rasmussen, 35, 36, 116
Rıfkı Bey (Dr.), 119
Rice, Condolezza, 133
Robert College, 104
Robert Gates, 64
Robson, Paul, 28
Rockefeller, David, 25, 26, 45, 133, 135, 137, 138, 139, 140, 141
Rockefeller, Nelson A., 45, 46
Rockefeller, Nicholas, 140
Rodezya, 135
Rodos, 79
Romanya, 45
Roosevelt, 38
Rothschild, 25, 135
Russo, Aaron, 140
Rusya, 31, 35, 37, 38, 43, 57, 59, 74, 75, 86, 97, 98, 115, 125

Sadabad Paktı, 113
Saddam Hüseyin, 81
satanist, 31, 144
Schaeffer, 35
Simpson, Christopher, 39
Sevr, 69, 71, 77, 79, 84, 86, 88
Simpson, Christopher, 39
Sivas, 79
Sivil Örümceğin Ağında, 109, 144
Siyonist, 21, 22
Sınırlar Arasında, 15
Soğuk Savaş, 38, 39, 58, 102
Stalin, J., 38, 39
SSCB, 128
Standart Oil Company, 139
Stratfor, 33, 47, 66, 85, 125
Suharto, 62
Sukarno, 62
Sullivan, Ed, 32
Süreç, 68
Suriye, 37, 43, 59, 75, 79, 98, 101

Şeyh Sait, 88
Şili, 62, 63
Şişli, 77

Tacikistan, 38
Tahran Konferansı, 38
Talabani, 95, 96
Taliban, 114, 116, 122, 123, 127, 141
Tarzi, Aziz, 121
Tarzi, Pakize, 121
Tevfik Paşa (sadrazam), 77
The New York Times Magazine, 86
Thornburg, Max Weston, 40, 41
Timurlenk, 50
Togliatti, 60
Trabzon, 97, 105, 144
Trans Kafkasya, 98
Truman, 27, 40, 58, 104
Türkiye, 10, 11, 12, 13, 17, 19, 25, 26, 33, 35, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51,

62, 66, 67, 71, 72, 73, 75, 77, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 91, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 111, 113, 118, 119, 120, 121, 127, 131, 134, 146
Türkiye'nin Siyasi İntiharı, 90

Ukrayna, 59
United States of Irtica, 51
Upshaw, D., 50, 100
Urfa, 79
Urla, 144
Uyan Amerika, 140

Üçlü Komisyon, 135

Vahdettin, 78
Varşova Paktı, 37, 45
Vatikan, 63, 64, 85, 87
Venezuella, 37, 56, 140

Warburg, Paul, 137
Washington Enstitüsü, 47, 48
Washington Post, 66
Welles, Orson, 28
Wojtyla, Karol, 63
Wolfensohn (eski Dünya Bankası Başkanı), 134

Yahudi, 17, 21, 22, 23, 40, 45, 47, 124
Yalta, 33, 38
Yeni Dünya Düzeni, 17, 19, 25, 26, 30, 37, 59, 101, 107, 113, 127, 129, 131, 132, 133, 141, 142, 145
Yeni Osmanlıcılık, 33, 47, 90
Yeni Soğuk Savaş, 109
Yetkin, Murat, 96
Yıldırım, Mustafa, 109, 144
Yıldız Sarayı, 78
Yugoslavya, 11, 12, 57, 138
Yunan, Yunanistan, 25, 62, 76, 79, 80, 108

Zaim, 59
Zana, Leyla, 87
Zapatero, José Luis, 107

2009 yılı Banu Avar'ın deyişiyle
yabancı güçlerin ve içerdeki işbirlikçilerinin
gemi azıya aldığı ve bunu açıkça ilan ettiği yıldır...
2009 tarihe bu şekilde geçecektir...
Şubat 2009'dan Haziran 2009'a kadar Avrasya
televizyonu ekranlarından izleyicilerle buluşan
"Dünya Düzeni" adlı programda bu tarihsel döneme
dikkat çeken deneyimli gazeteci Avar,
"küresel çete" olarak değerlendirdiği güçlerin
karmaşık ilişkilerini ve uyguladıkları politikaları
Türkiye açısından mercek altına alıyor.

www.remzi.com.tr
ISBN 978-975-14-1365-9
9 789751 413659
10,00 TL